XVI. évfolyam 12. szám. Ára: 1 forint 1960. Március 24

Ludas Matyi

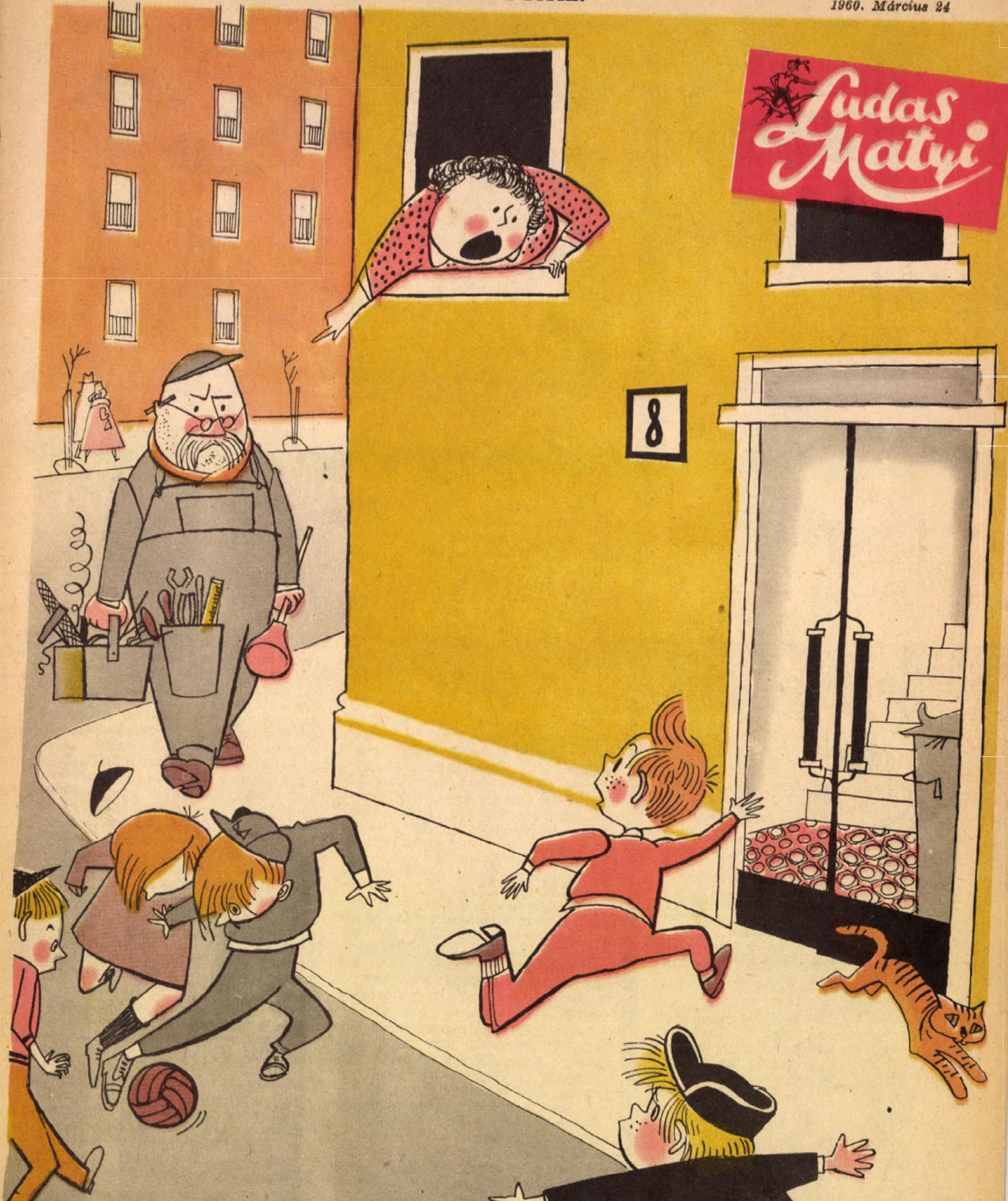

Szür-Szabó József rajza

Politechnikai oktatás

— Gyere fel, Pisti! Nem látod, hogy itt a házitanító bácsi?

Így készül az aludttej

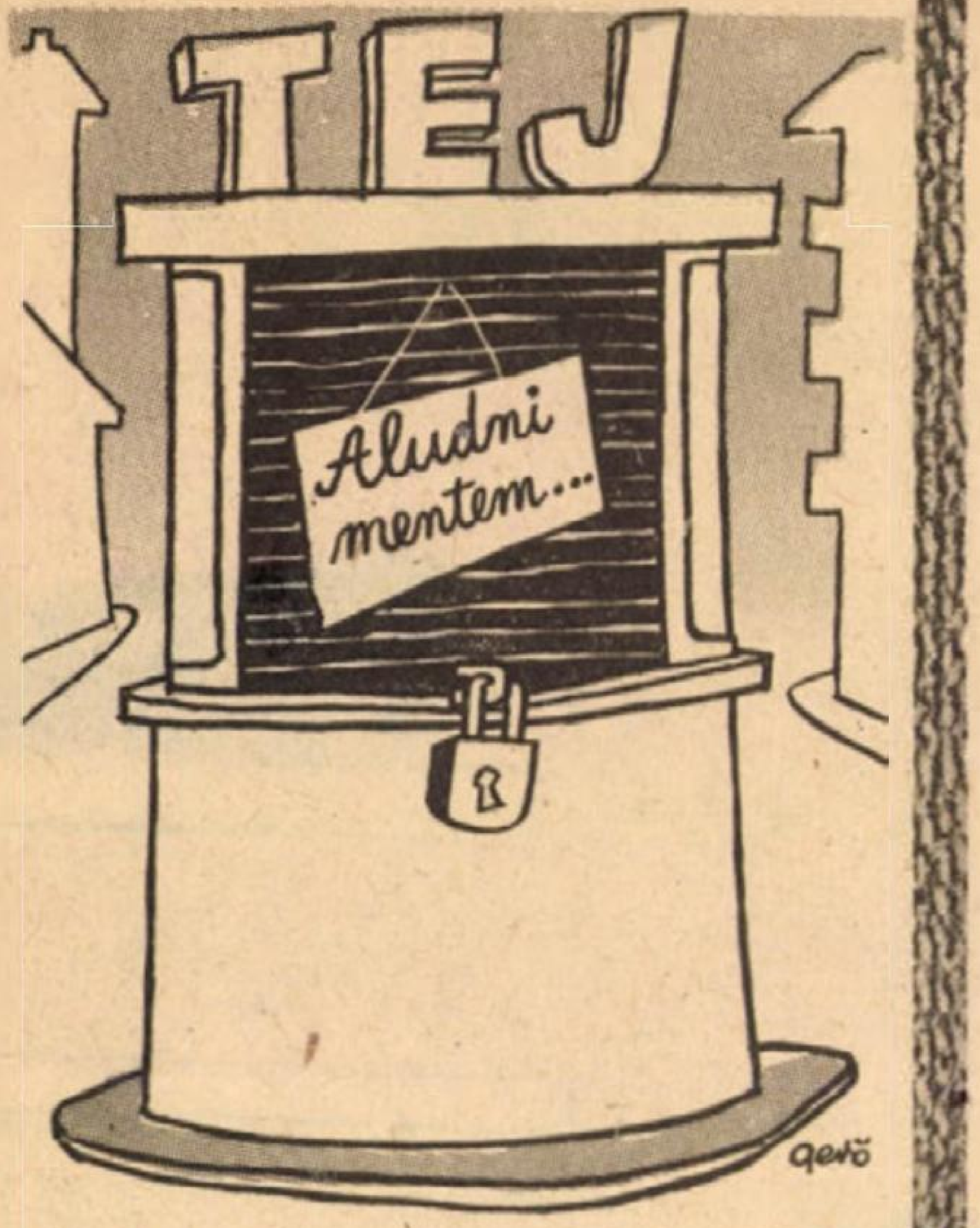

Edzés az olimpiára

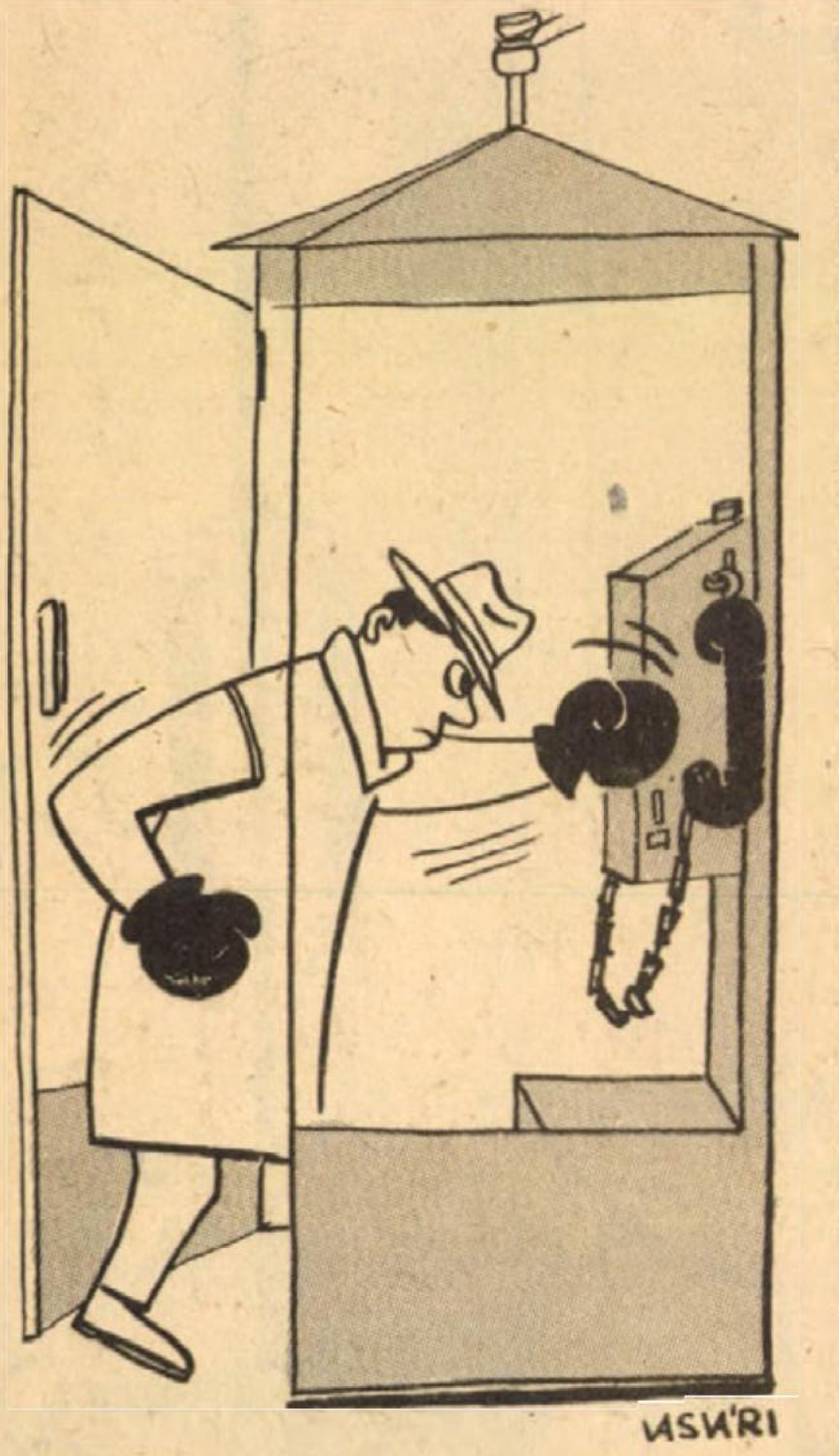

Egyenjogúság

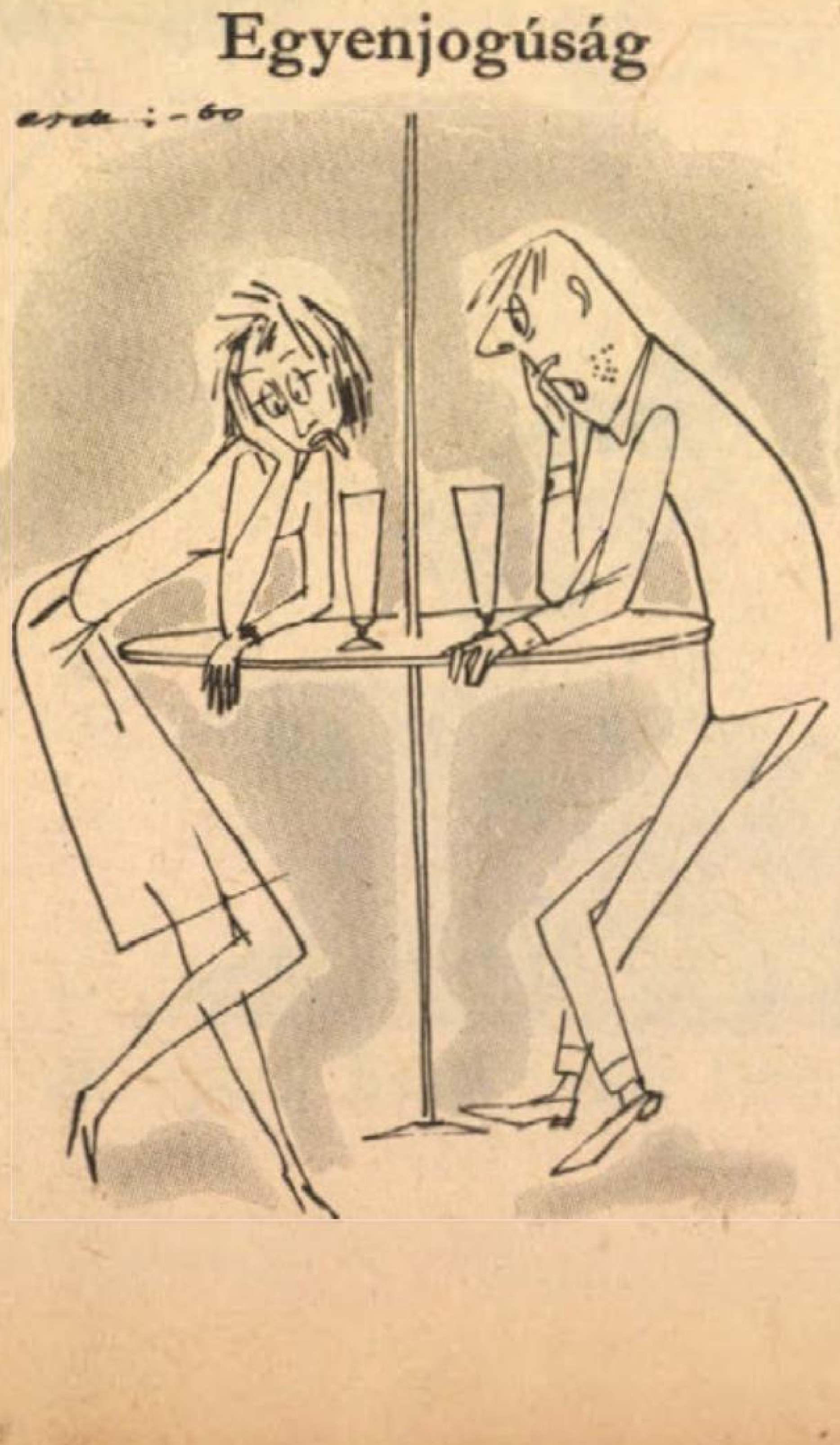

Mesemondó-szolgálat

Erdei Sándor rajza

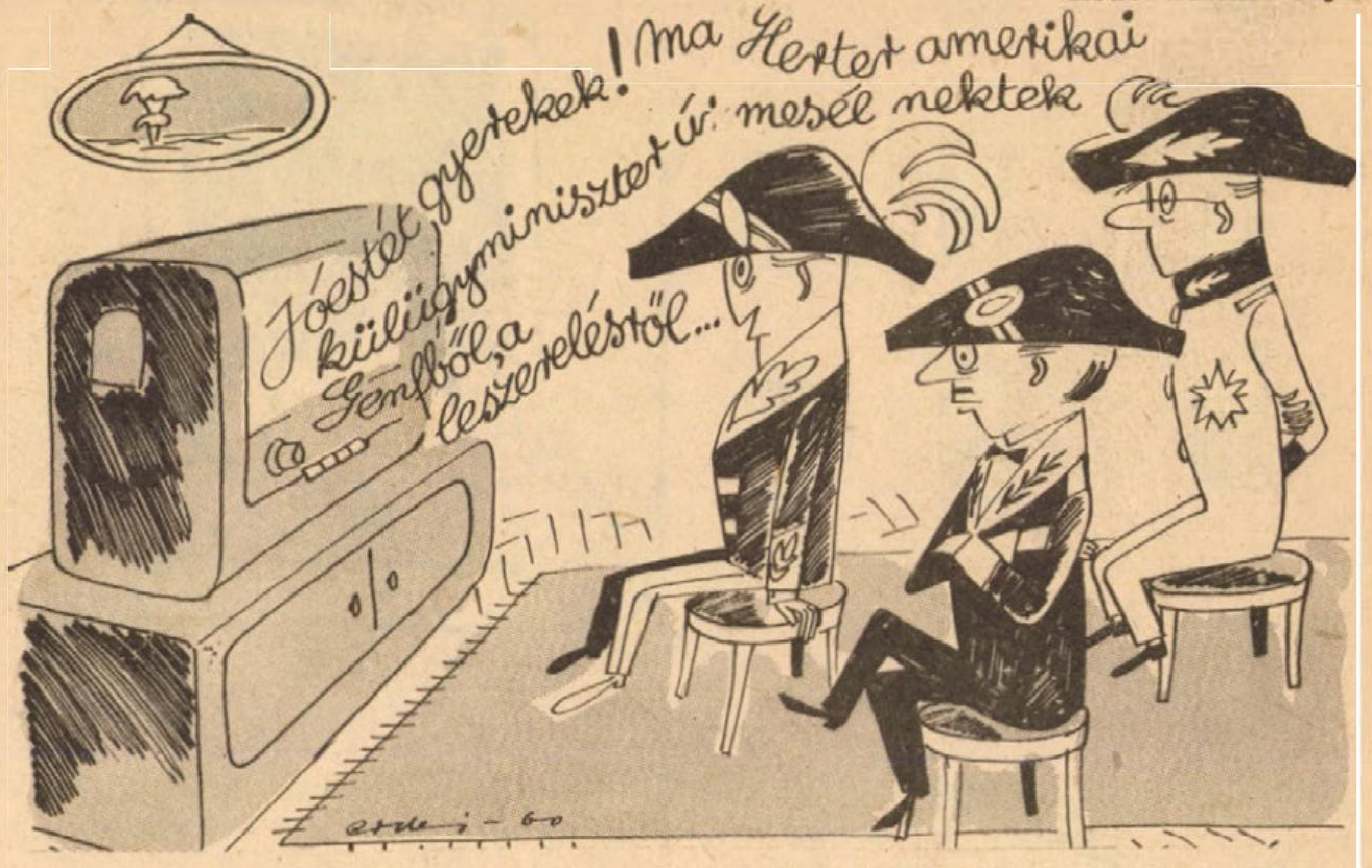
Jóestét gyerekek! Ma Herter amerikai külügyminiszter úr mesél nektek a Genfből, a leszereléstől...

Portré...

Nézd, öregem — hajolt közelebb, hogy tisztán kivehettem az ágas-bogas vérereket hunyorgó szemén — csak rajtam múlik... Egyedül csak rajtam... de mit csináljak, ha enynyire szeretem ezt a várost. Magához köt, mintha száz karja volna... pedig csak rajtam múlna. Ismernek engem, mondják, rám mindig és mindenkor számítani lehet, tudják, hogy diszkrét vagyok és becsületes... szóval olyan vagyok, amilyennek születtem, s amilyennek meghalok majd...

Van egy igen jó komám, együtt gyerekeskedtünk, ma is, ha meglát, csak feltartja a hüvelykujját... egy féldeci... azt jelenti és már megyek is, mert ha nem mennék, megsértődne... Azt hinné, hogy mert most miniszterhelyettes lett, már lenézem, nem becsülöm... Szóval ez az, egykomám... én szereztem neki az első nőt is, olyan ügyefogyott volt, a női dolgokban, pedig egyébként ragyogó koponya... szóval ő is mondta... miért nem jössz már fel hozzám... jó megjelenésű, csinos és intelligens fiatalember vagy, kihelyezünk valamelyik külkereskedelmi szervünkhöz... Mondom neki, kis komám, majd meggondolom még... Majdnem sírt, hogy ilyen makacs vagyok...

De én szeretek a magam útján járni... Én igen, én már ilyen vagyok... A legutóbb is, az egyik igen csinos és neves énekesnő... ne haragudj, diszkréciόm tiltja, hogy elmondjam a nevét... ott könyörgött nekem... szökjek vele Nyugatra... eljött a lány lakására az apja is, az kérlek 80 ezer forintot, meg egy tucat briliánsot rakott elém, hogy menjek a lányával, még a bérházát is rámíratja. Tudod, mit csináltam? El fogsz ájulni! Elővettem tíz darab százast és odatettem finoman a többihez... Most már 81 ezer van papa, de én maradok... akkor megyek, ha én akarok... Ezt mondtam neki, kérlek... Sírt a színésznő, sírt az apja, én meg leléptem...

...Vagy ott van Guszti... jó haver a fiú, sokszor kisegítettem egy-egy százassal annak idején, sőt még néha most is. Hiába, bohém művész... Ja, igen... szobrász a gyerek, rendkívül tehetséges, mindig engem hív, ha kiállítása van, segítsek válogatni, mert tudja, hogy az ízlésem, műértelmem... na, mit dicsekedjek. Gondolhatod, ha Guszti, az ország egyik legnevesebb szobrásza hozzám jön... akkor nem ok nélkül jön... Nem igaz?

Egyszóval, csak azért említettem meg... mert bár ugyan nem kérdezted meg, de láttam a szemeden a csodálkozást, miért kulizok itt ilyen sokoldalú adottsággal...

Hát, hogyis mondjam, megszoktam a környezetet, a pénzt itt is el tudom költeni és itt is meg tudom keresni hozzá azt a pár rongyos ezrest... és még fiatal vagyok... Majd egy-két év múlva betörök a fővárosba, mint azok az új dalok Dévénynél ...de akkor se magam miatt, hidd el, nem magam miatt, hanem, hogy segítsek néhány barátomon, akik rendkívül tehetségesek, de még nem jutottak a felszínre... Várok... hátha addig sikerül... maguktól is... mert ugye, saját erőből mégis más, miért érezze majd magát lekötelezve nekem... De ha nem megy neki, majd jön a cimbora, s mindent rendbetesz... Hát szóval ilyen vagyok én, komám... ilyen és nem más...

Ezzel felállt az asztaltól, kifizette kisfröccsét, gondosan kiguberálva a tízfilléreseket, kihúzta magát a kissé vedlett kabátban, s eltávozott — az albérleti szoba agglegényi magányába.

Gyurkó Géza

Nyugatnémet repülőtisztek érkeztek Angliába

Mészáros András rajza

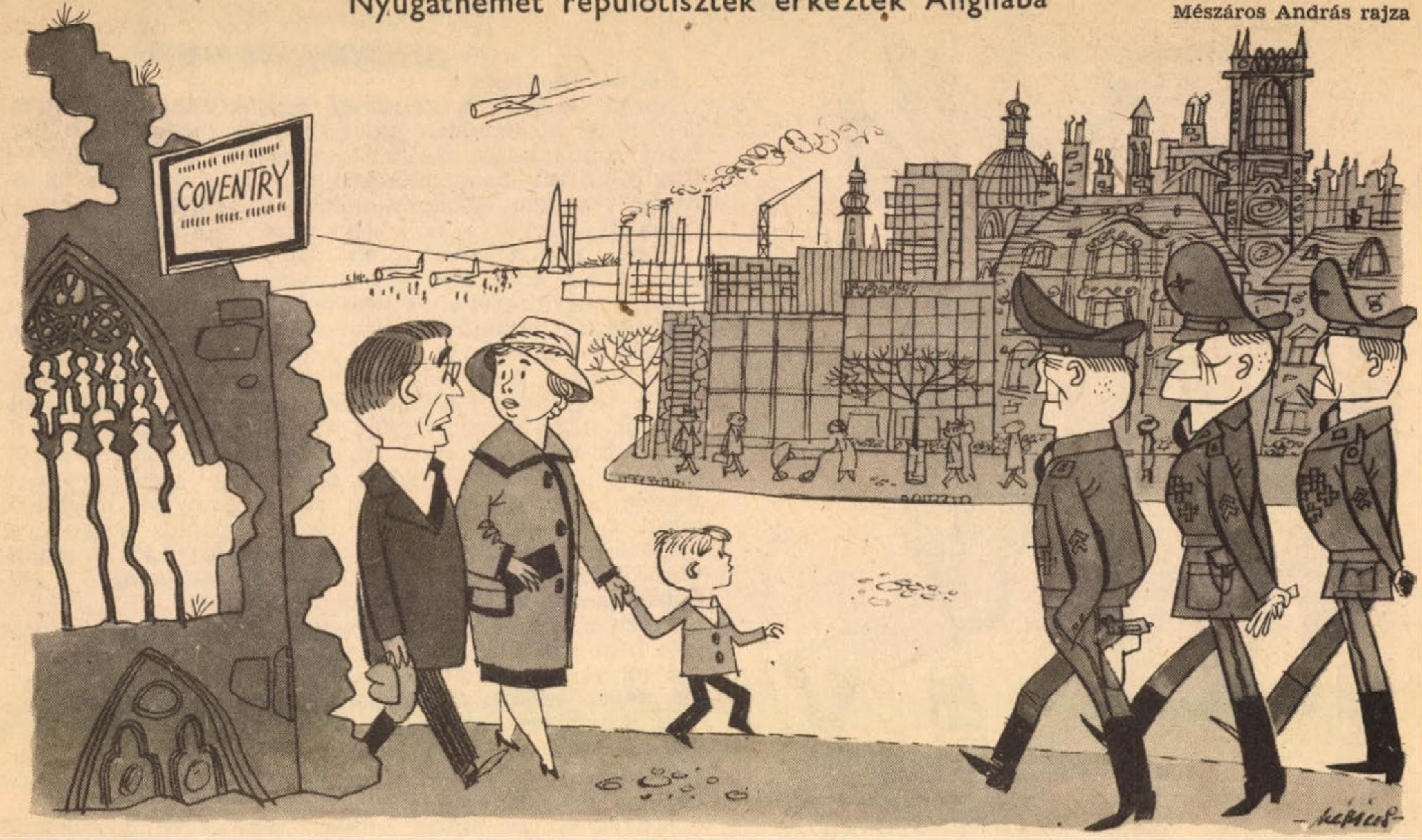

– Igazán nagyon örülök, hogy annyi légiküldemény után most már személyesen is megismerhetjük őket . . .

Ceruzajegyzetek

Titán Ödön

Ne te légy büszke magadra, hej, kisöcsém,
Várd ki, amíg mi leszünk büszkék tereád.

Párbeszéd

– Honnan menekülsz?
– A hibáim elől!
– Most hová rohansz?
– Hogy megismételjem!

Könyvkritika helyett

Méltán hittem, hogy e könyvben
a művésszel lesz találkám;
de helyette, ó, fájdalom,
a tanító bácsi várt rám.

A Fejsze

Midőn a Vas, hogy megjelent a földön,
megremegtek az erdőben a Fák.
Felzokogtak, mert érezték a vesztük:
a Fejsze élét, mely törzsükre vág.

Ne féljetek! – így szólt a Vas hozzájuk –
Ne féljetek, én sosem árthatok,
míg nem szegődik hozzám Fejszenyélnek,
ki áruló lesz – hűtlen társatok.

Silány étel, aranytálon

Csillog a rím, ritmus villan,
mint dús ékszert, úgy csodálom.
Csak a tartalom oly gyenge.
Vajon költőnk miről zenge? –
Silány étel, aranytálon.

Vihar Béla

Zenekedvelő asszonyka

Várnai György rajza

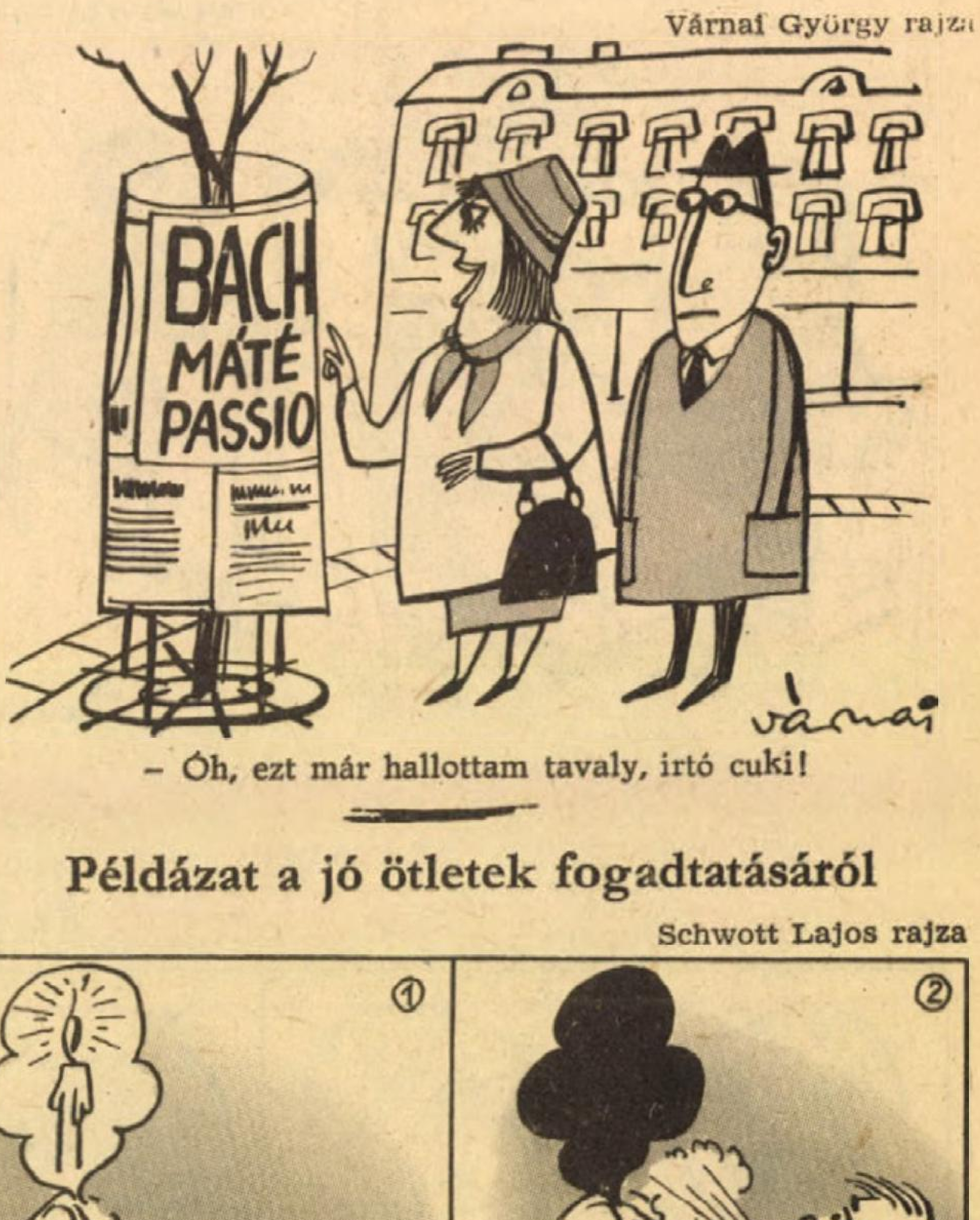

– Óh, ezt már hallottam tavaly, irtó cuki!

Példázat a jó ötletek fogadtatásáról

Schwott Lajos rajza

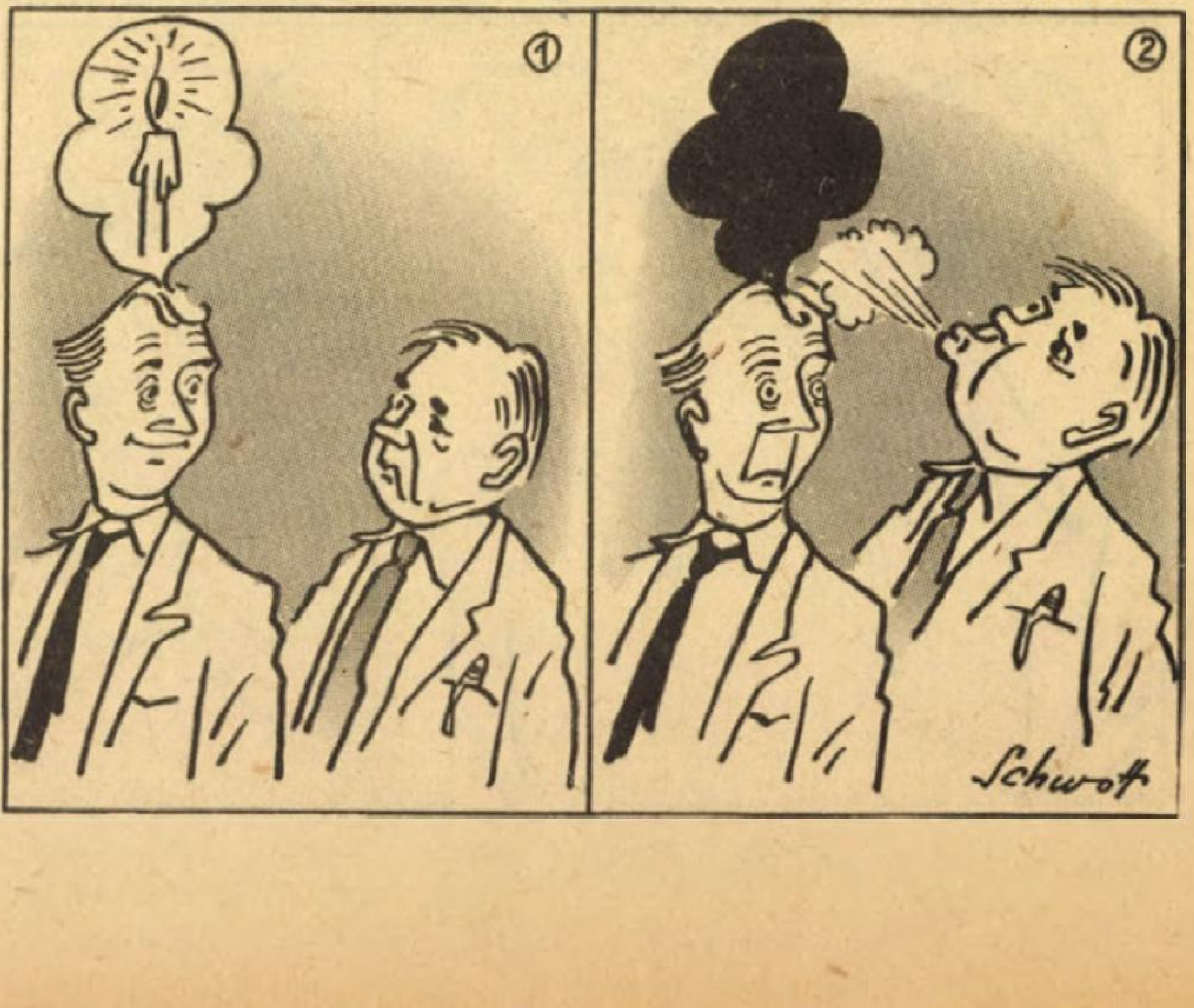

A szerénység teteje

Szegő Gizi rajza

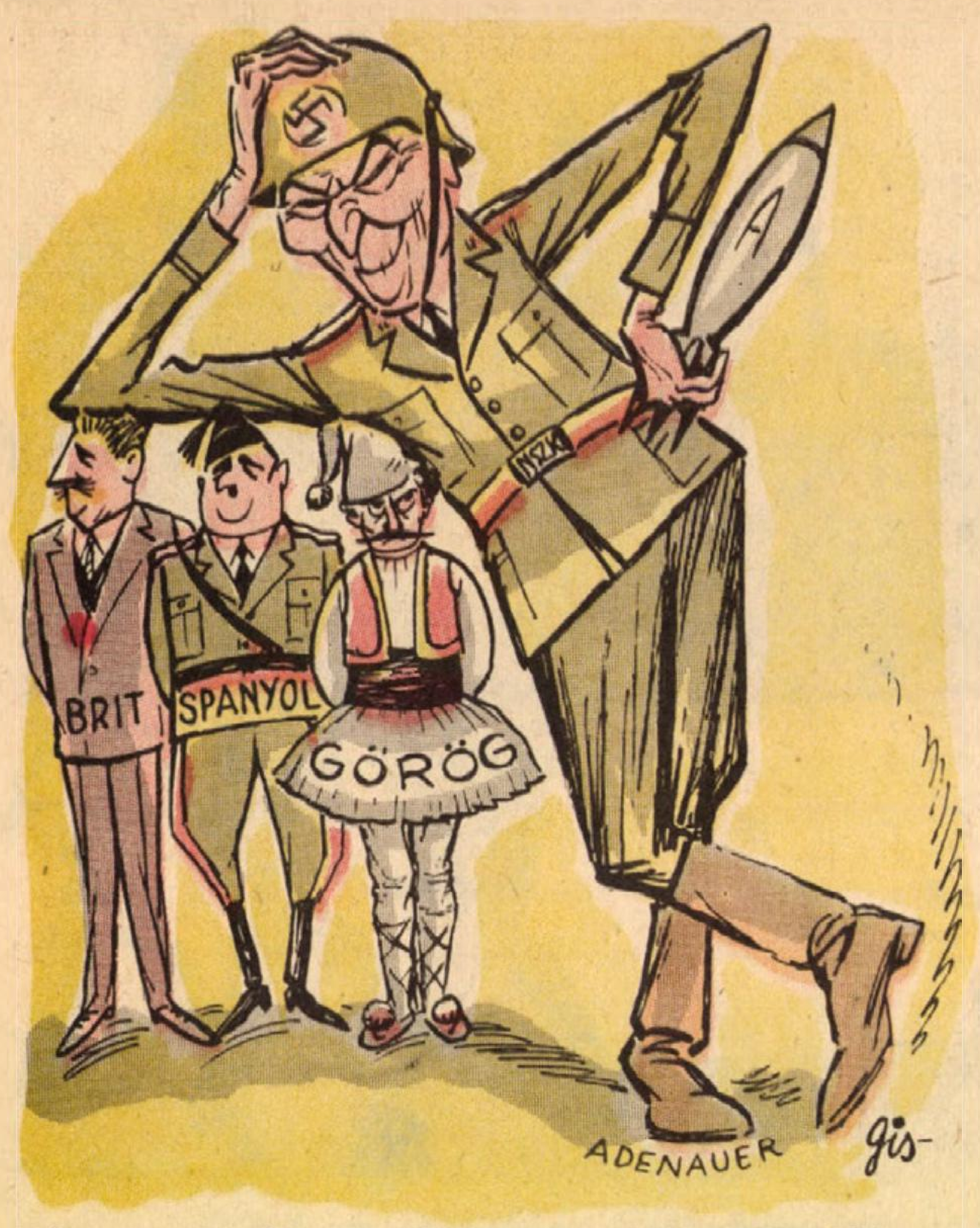

Adenauer: Egyelőre megelégszem ennyi támaszponttal is : : :

Hiányzott a negyedik . . .

Várnai György rajza

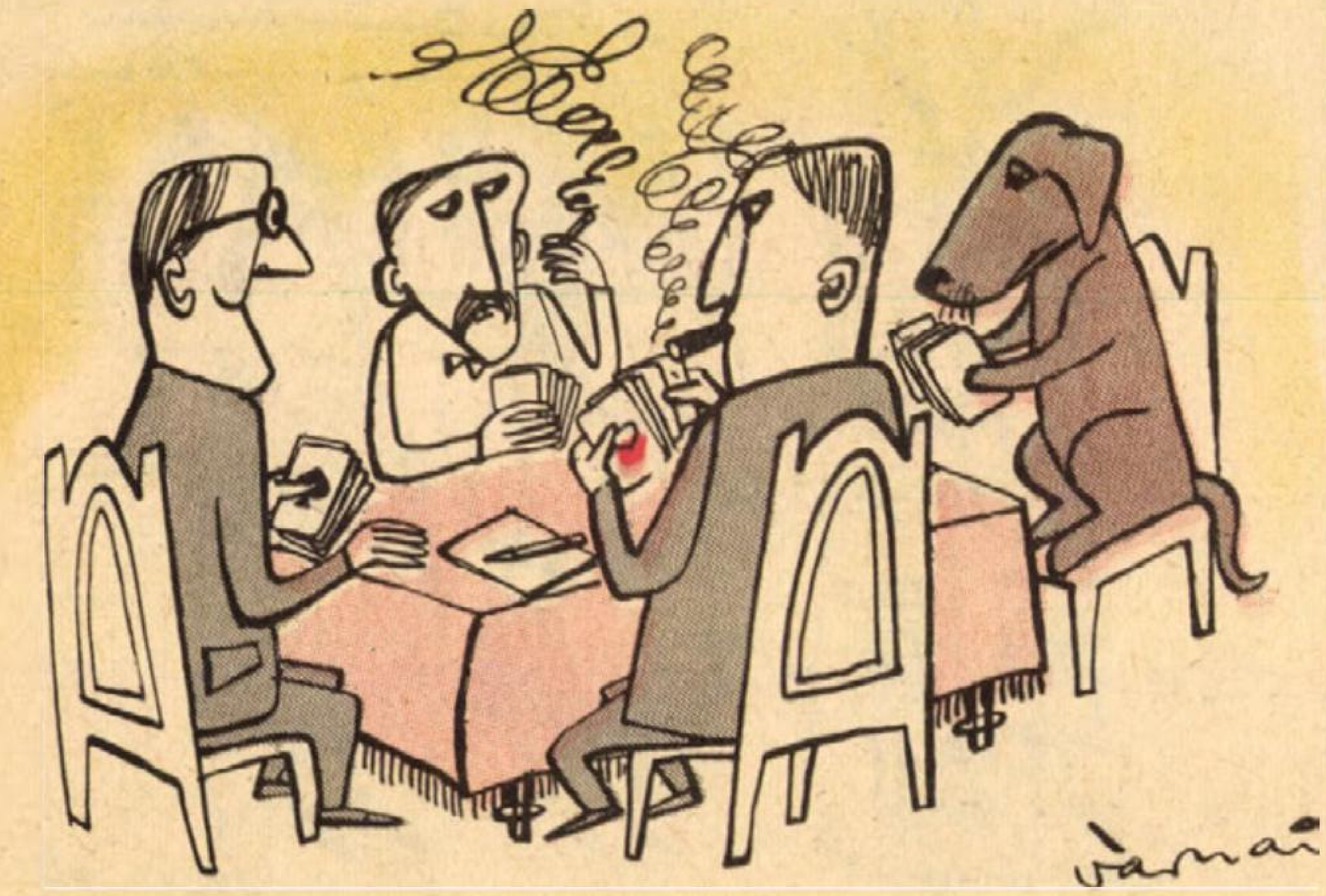

LEVÉL a szemérmes férjről

Kedves Barátom!

Amikor a Nemzetközi Nőnap estéjén felhívtalak telefonon, hogy feleségednek gratuláljak jól megérdemelt kormánykitüntetéséhez, mérhetetlen keserűséggel beszéltél velem. Közölted, hogy feleséged nem tartózkodik odahaza, reggel óta nem láttad, a nőnapi ünnepségeken tölti az idejét, a gyerekekkel is neked kellett egész nap vesződnöd.

Illetlen dühöngésedet türelmesen végighallgatván, kísérletet tettem arra, hogy lecsittítsalak és meggyőzzelek feleséged elévülhetetlen érdemeiről. Gyakran és szívesen nyilatkoztál házasságtok tíz esztendeje alatt, hogy a feleséged minta-asszony, soha nem kívánja, hogy segíts a háztartásban, hogy felvikszeld a parkettát, hogy bevásárolj, vagy akár foglalkozz első osztályos Jutka lányoddal, sőt még arra sem került sor, hogy a kisebbiket, Katikát, te kísérd el az oviba, vagy esetleg olykor érte menj. Most a te dicsérő jelzőiddel éltem. Egy ilyen nagyszerű feleség — érveltem —, aki bár dolgozó nő, megkímél téged a házimunkától, sőt kétezer forintos keresetével hozzájárul a te gondtalan életedhez, megérdemli — mondtam —, hogy legalább most helyettesítsed, amíg ő a Nőnapot ünnepli és őt is ünneplik a Nőnapon.

Éreztem a drót innenső végén, hogy önzetlen fáradozásom nem volt hiábavaló: lecsillapodtál, kezdeti dühöngésed fokról fokra enyhült, végül is elismerted, hogy egyetlen napot valóban zokszó nélkül áldozhatsz egy olyan remek asszonyért, mint amilyen a te feleséged. Csak ez a mai nap a kivétel — hangsúlyoztad —, mert te férfi vagy, nem pedig háziasszony és a jövőben sem óhajtasz részt venni a háztartásban.

Tegnap öt óra tájban kedves feleségeddel találkoztam a Kossuth Lajos utcában. A kirakatokat nézegette. Ismervén a házi munkáról vallott nézeteidet, kifejeztem afeletti csodálkozásomat, hogy két gyerek mellett még a Kossuth Lajos utcára is jut ideje.

Nincs ebben semmi különös — magyarázta nekem —, ha valakinek olyan férje van, mint amilyen te vagy. Minden másnap te vezeted a háztartást, te takarítasz, te gondoskodsz a gyerekekről, szóval te vagy az inspekciós. (Így mondta!) Ő pedig munka után ilyenkor egy kicsit szellőzteti a fejét, hét óra felé hazamegy és te otthon terített asztallal várod. Van úgy is azonban, hogy te reggel ellátod a teendőket odahaza, akkor este a feleséged főz, ha pedig reggel ő a soros, akkor te gondoskodsz vacsoráról. A lelkemre kötötte, hogy a világért se beszéljek veled erről, mert te szívesen elvégzed otthon a házimunkát, még vikszelsz is, de igen szemérmes vagy és minden idegszáladdal tiltakozol az ellen, hogy kinevessenek hasznos, házias tevékenységedért.

— Sokan vannak már ilyen férjek — jegyezte meg búcsúzóul a feleséged. — Megtesznek mindent, de titokban tartják. Nem akarnak papucsférjnek látszani . . . Most már csak erről a szemérmességéről fogom leszoktatni és akkor igazi férfi lesz. Mert nekem nem elég, hogy vikszel. Nekem daloljon is közben!

Földes György

Jucika és az egyforma ruha

Pusztai Pál rajza

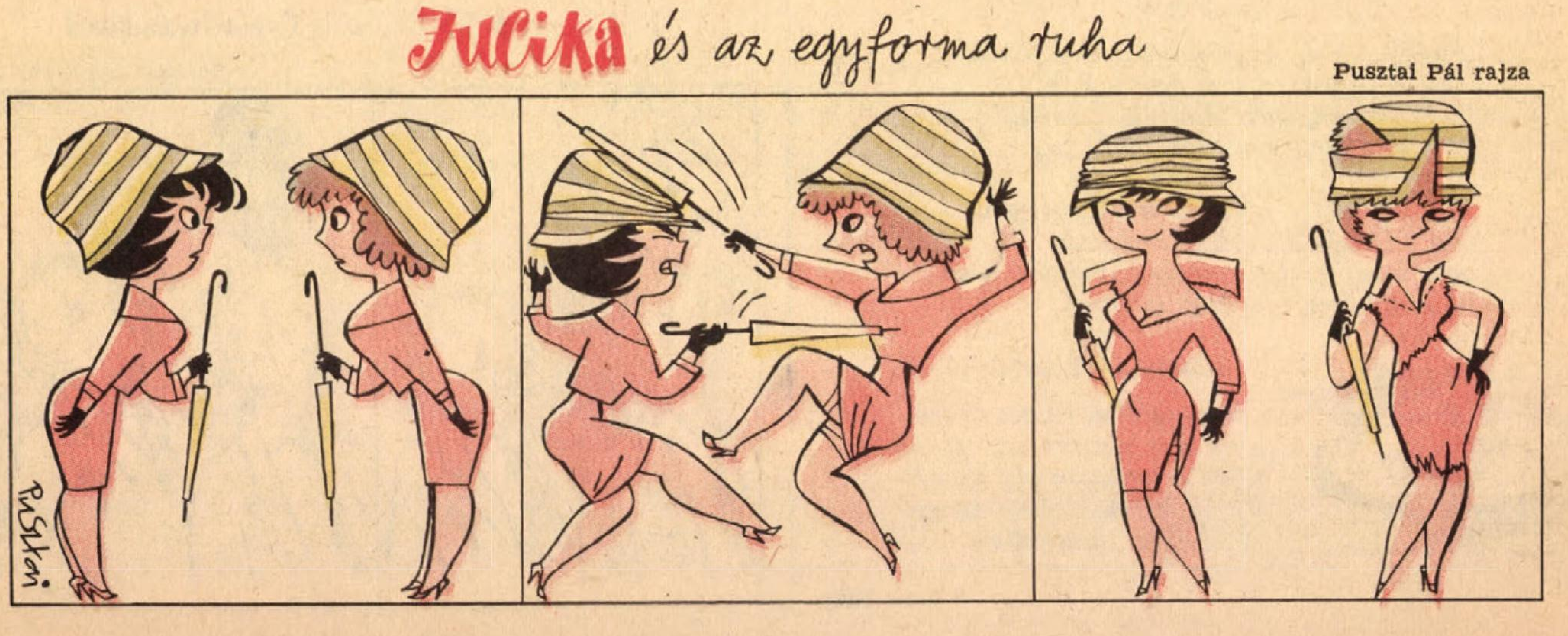

Jóbarátok sétája

Szegő Gizi rajza

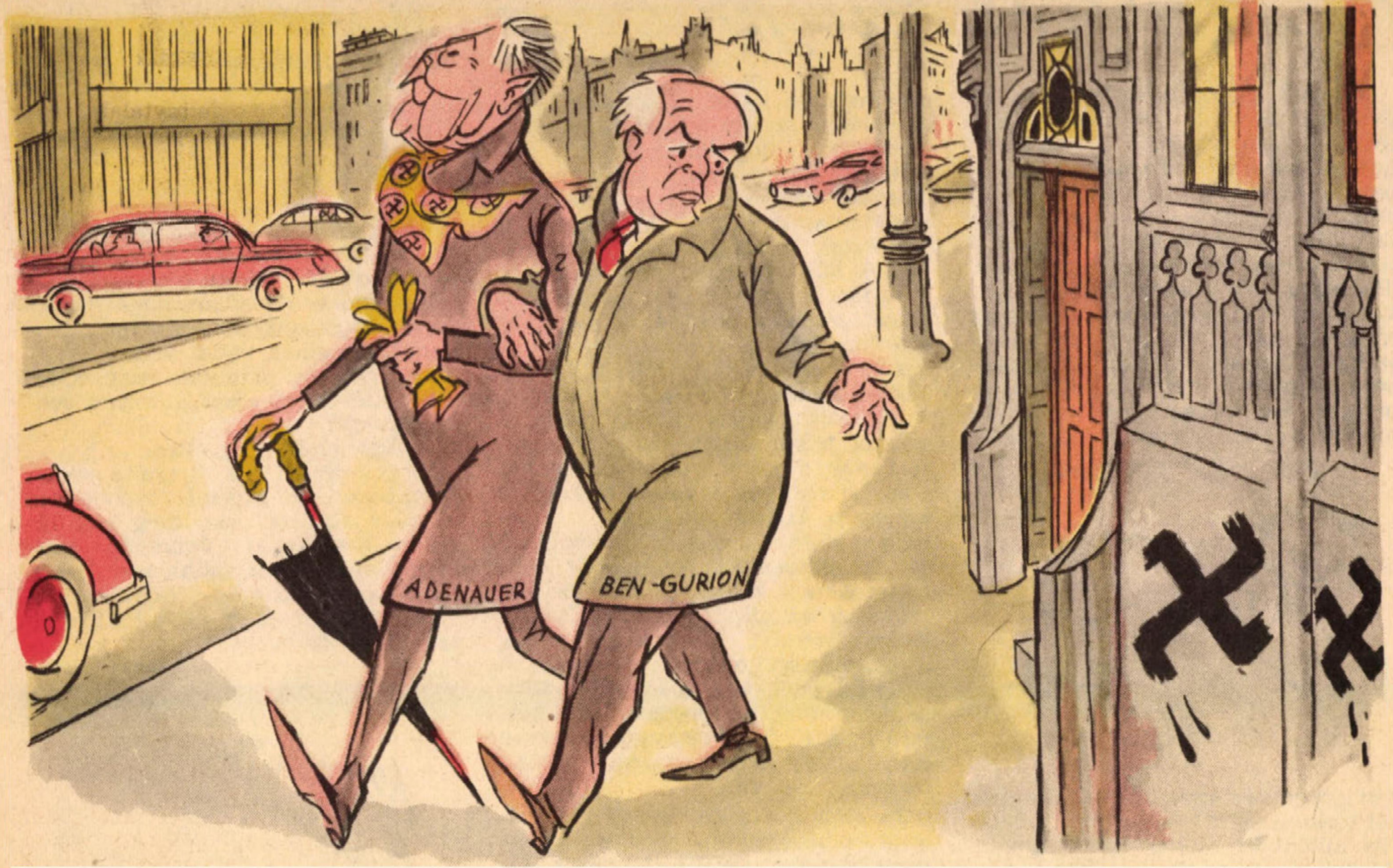

– Érdekes, mintha már láttam volna ezt az ábrát valahol : : :

Szerző a darabjáról

Brendan Behan, a nagytehetségű fiatal ír színpadi szerző nagyon szereti az italt. Amellett ha ellátogat Londonba, mindig megnézi valamelyik darabját. Ezt a két kedvtelését rendszerint össze szokta kötni. Legutóbb a Wyndhams-színházba ment el „A tusz” című darabjához, s mivel előzőleg alaposan berúgott, a látogatás nem volt zavartalan. Előadás közben felkiabált a színpadra:

— Hülye társaság! Miért nem játsszátok rendesen ezt a rohadt darabot?

Az egyik szereplő vitatkozni próbált vele, de Behan leintette őt, olyan kifejezésekkel, amelyeknek realizmusát nem mindenki méltányolta a közönség körében.

— Miért nem dobják ki? — kiabált több néző.

— Ő írta a darabot! — mentegetőzött az igazgató.

A helyzetet végül Behan oldotta meg azzal, hogy elaludt. Barátai hazavitték, s az előadás folytatódhatott.

Az igényes vendég . . .

Szegő Gizi rajza

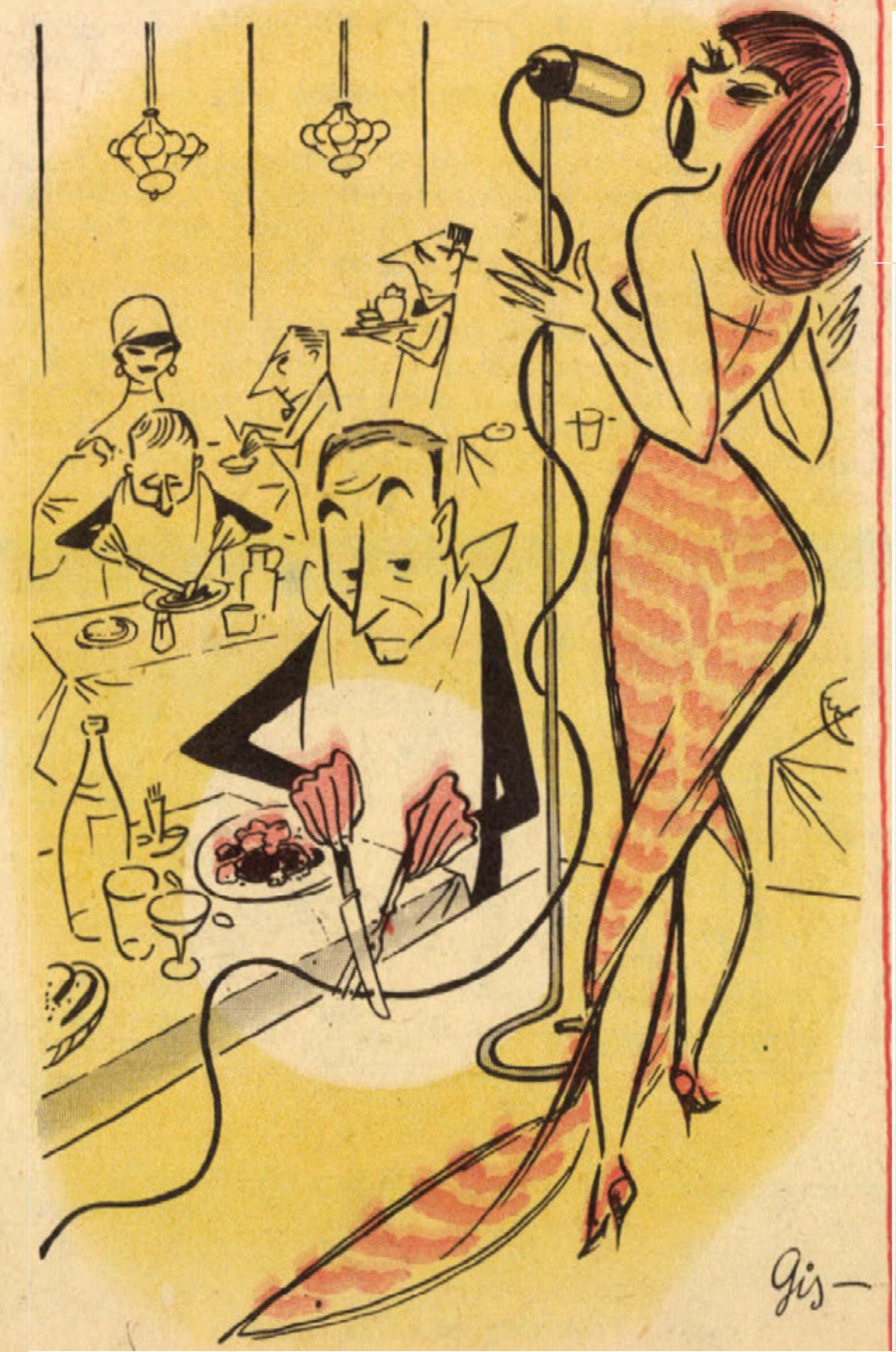

HÁTHA valaki nem ismeri

A kis Géza először ment iskolába. Mikor hazajött, megkérdezik tőle: mit tapasztalt az iskolában?

– Felháborító az egész – feleli legyintve a kisfiú –, mi csináljuk meg a feladatot, és a tanító húzza a fizetést! . . .

*

A vasúti vendéglőben ordít egy úr:

– Gyalázat, ez a hús olyan kemény, hogy már tíz perce rágom, és nem tudom lenyelni!

– Ó, kérem – mondja a főpincér –, ne tessék sietni, a vonatnak húsz perc késése van.

*

Gombostól megkérdezi a barátja:

– Hogy vagy megelégedve a kedves feleségeddel?

– Nagyszerű asszony, kérlek, Otthon van a zenében, az irodalomban, a képzőművészetben . . csak otthon nincs soha.

A Sárkányölő

Sokak előtt érthetetlen volt, hogyan győzhette le Jonathán, az ösztövér segédhivatalnok a rettenetes hétfejű sárkányt. Ez a sárkány a drabari hegyekben tanyázott, onnan szállt le garázdálkodni a környékbeli falvakba és városokba. Csupán a törzse hetven méter magas volt, minden egyes feje húszméteres ijesztően vastag nyakon ágaskodott. Tizennégy szeme állandóan vérben forgott és éjszaka világított. Óriási állkapcsaiban tömérdek hatalmas éles és mérges fog villogott, méteres karmaival kocsikat tudott megragadni.

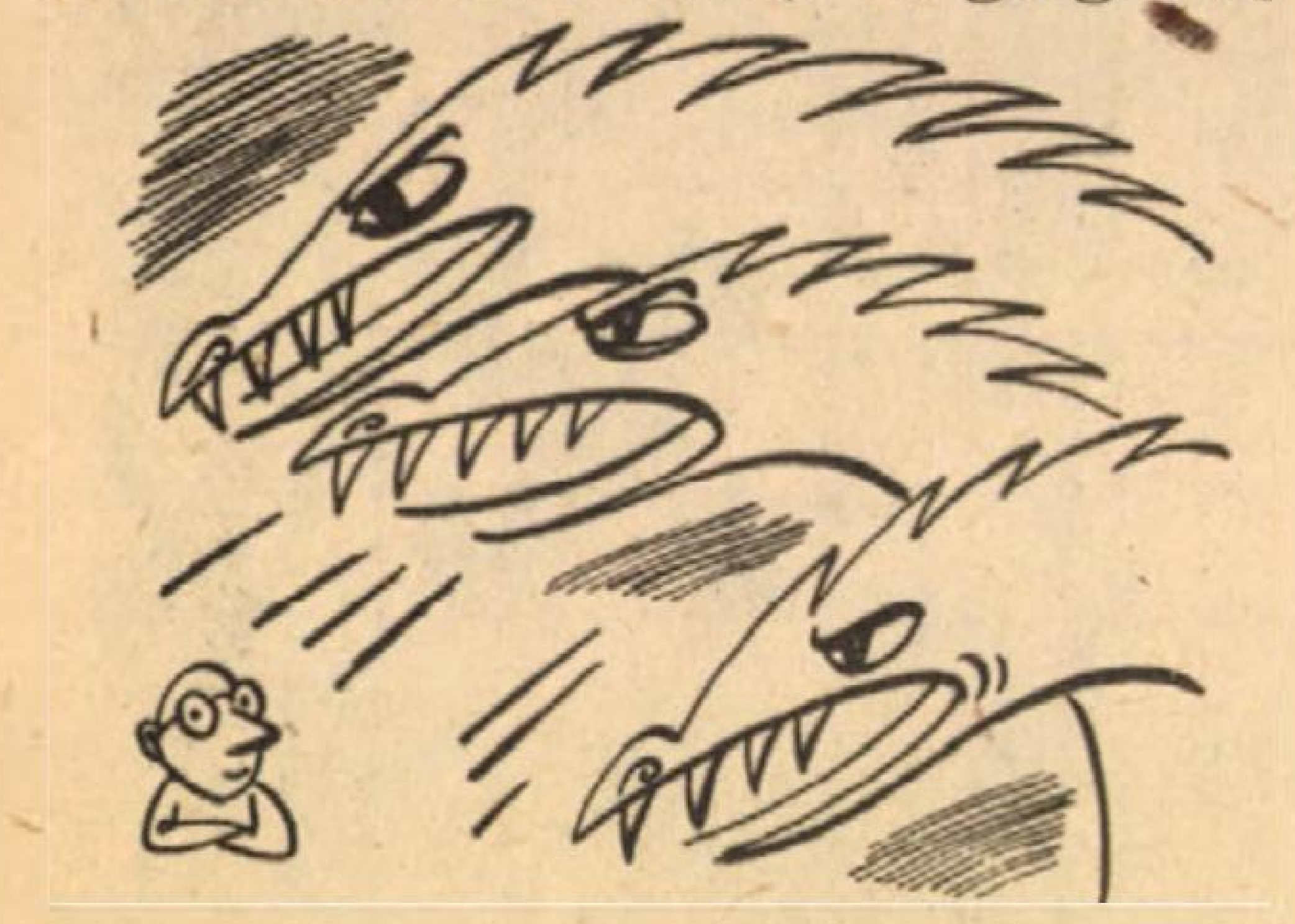

Különösen vérfagyasztó volt, amikor hét torka szakadtából egyszerre üvöltött, különböző magasságú hangokon. Egyszóval rusnya féreg volt, az egész környék réme. Elképzelhető, hogy mennyi kellemetlenséget okozott a békés lakosságnak.

Egy szép napon történt, hogy Jonathán, aki a városi segédhivatalban dolgozott és illetőségi bizonyítványokat pecsételt le, felöltözött, elment a jelmezkölcsönzőbe, egy régi kardot bérelt, ezzel felment a drabari hegyekbe, nekiment a sárkánynak és azzal a lelkiismeretességgel és alapossággal, amely sajátja volt, sorban kezdte levágni a sárkány fejeit. Mire szegény sárkány felocsúdott, már csak valami három feje volt. Maradék fejeivel igyekezett kereket oldani, Jonathán azonban erre is számított. Lasszót dobott utána, visszarángatta a vonakodó sárkányt és rövidesen végzett vele. Amikor feladatát elvégezte, visszament a városba, visszaadta a kardot, átöltözött és elfoglalta a helyét íróasztalánál. Természetesen nagy ünneplésben részesítették, kitüntették a sárkány-rend nagykeresztjével, róla nevezték el a segédhivatalt, és több díszvacsorát is rendeztek a tiszteletére. Sokat faggatták hőstette felől, mert sokaknak nem fért a fejébe, hogy vihette végbe ilyen heroikus cselekedetét a szerény kis Jonathán, a segédhivatal szürke kis hivatalnoka. Úgy látszik — vélték —, minden kisember életében elkövetkezik egyszer a nagy pillanat, amikor hőssé válhat, amikor fejjel kimagaslik a többi közül, amikor az asztalra csaphat, repülhet a dicsőség szárnyán. Hiszen mindenki a tarsolyában hordja a dicsőség marsallbotját, s egyszer minden ember előtt megcsillan a hírnév, csak meg kell ragadnia az alkalmat. De mégis . . . ekkora hőstett! . . . Mert még ha csak a szerelmesét mentette volna ki a zajló folyóból, vagy a főnökét pofozta volna meg, az hagyján. De a hétfejű sárkány legyőzése mégsem olyan tett, amely segédhivatali szinten megmagyarázható.

Jonathánt a nagy győzelem sem tette elbizakodottá. Szerényen és megbízhatóan tovább dolgozott, tovább pecsételt, reggel 8-tól délután fél 5-ig, szombaton fél 2-ig. Egy alkalommal éppen illetőségi bizonyítványra volt szükségem. Már csak Jonathánnal kellett lepecsételtetni az okmányt. Jonathán le is pecsételte, én pedig megnéztem és elragadtatva így kiáltottam fel:

— Ilyen gyönyörű pecsétet még sohasem láttam!

Jonathán elpirult a boldogságtól. Mert szép a lelkiismeretesség, a kötelességteljesítésnek önmagában való jutalma, mégis jól esik az embernek a dicséret.

— Még soha senkinek nem jutott eszébe megdicsérni a pecséteimet — mondta halkan —, pedig mindig szívvel csináltam.

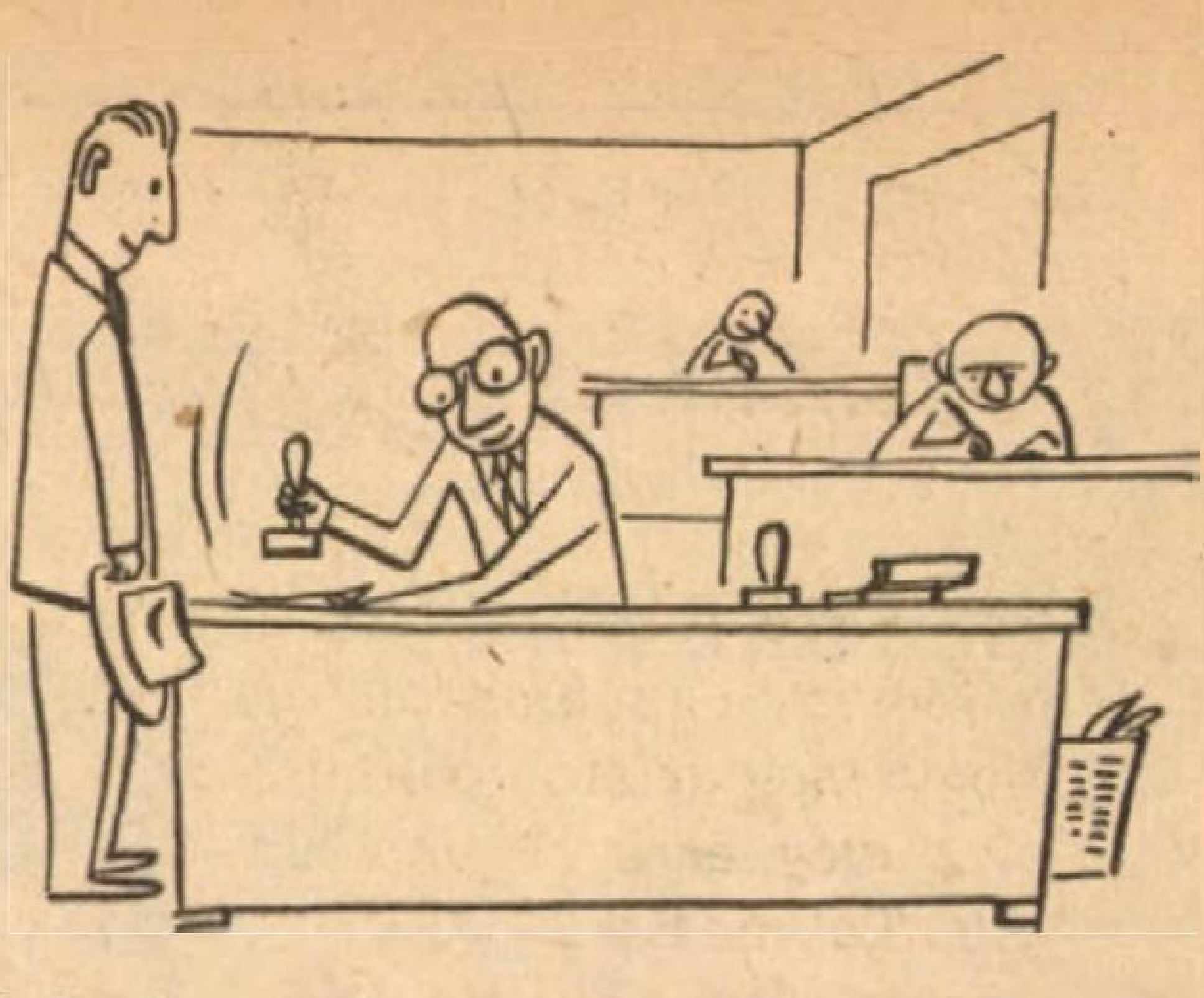

Miután így a bizalmába férkőztem, megkérdeztem tőle, hogy ő, a félénk, ösztövér, szürke kis segédhivatalnok hogyan vett magának bátorságot ahhoz, hogy megtámadja a sárkányt. Jonathán vállat vont.

— Nem volt az olyan nagy dolog.

— Miért nem mondta el még senkinek sem?

— Egy kicsit szégyelltem . . .

Hogy miért, azt is elmesélte nekem bizalmasan. A hivatal központjából ugyanis rendelet jött, meg kell támadni a sárkányt. Jonathán nem merte nem megtámadni, mert nemcsak kötelességtudó, fegyelmezett, megbízható hivatalnok volt, hanem egy kicsit gyáva is.

Feleki László

KÖSZÖNÉSI PROBLÉMÁK

„Kezét csókolom . . .” vagy
„Üdvözlöm”,
Hogy köszönjünk a nőknek? —
kérdik,
Azok, kik ezen vitáznak most,
S ilyen gondokban járnak térdig.

De a „szevasz” is használatos,
„Kisztihand”-dal is köszöngetnek,
Melyikkel adjunk kifejezést
A nők iránti tiszteletnek?

„Csókolom kezét” — mondtam
egyszer
Egy nagymamának szelíd szájjal,
Fehér fürtjeit igazgatva,
„Szia” — szólt vissza kacér bájjal.

Hidvéghy Ferenc

Túlóra a laboratóriumban

Erdei Sándor rajza

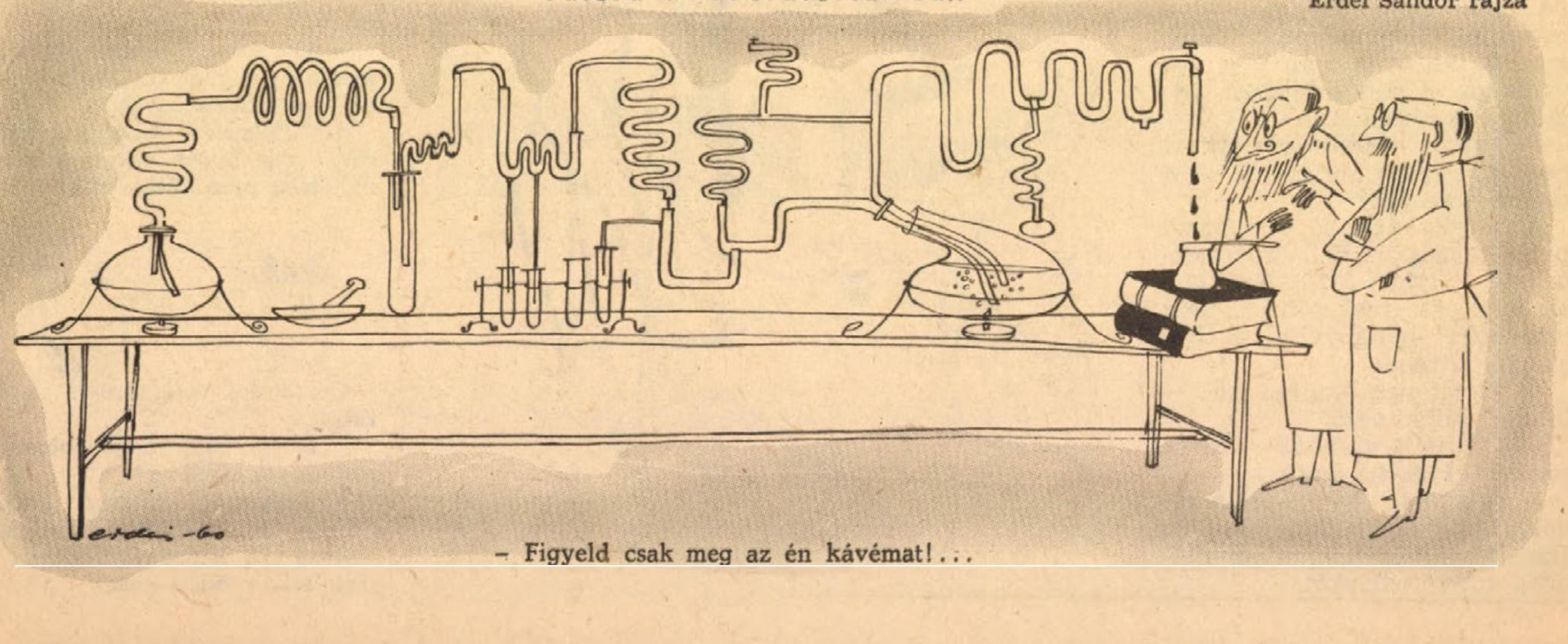

– Figyeld csak meg az én kávémat! . . .

Az írás hatalma

Egy kissé folyós golyóstollal tért be
a főorvos egy maszek ajtaján . . .
Hogy megjavítsa gyorsan, csak ezt kérte,
hisz elég erre öt perc is talán.
Cibulka mester máris ugrott persze,
egy-két fogás — és készen volt a toll!
— „Ó, doktor úr, maradjon még egy percre,
nem próbálná ki elébb valahol?”

Egy lapocskát kitép a noteszkönyvből
az orvos és pár kusza, torz jelet
firkál reá, mely görbe, mint a göncöl,
és közben fáradt keze remegett.
Aztán elment. — És nem is gondolt arra,
hogy az a kis, fehér papírdarab
mit idéz fel akarva, nem akarva,
és milyen bűvös, nagy hatalmat ad . . .

Cibulka felkapta az irkafirkát:
patikába ment, fürgén, mint a csík.
Ott adtak rá egy svájci gyógyszert mindjárt,
amely remekül idegcsillapít.
(Bár a gyógyszerész, amig kibetűzte,
kínjában idegrohamot kapott;
de hatott rá a sok apró betűcske,
mely tarkítá a kis papírlapot.)

Cibulka aznap színházba ment este,
s a kasszánál beadta a papírt.
Miképp hat itt majd? — kíváncsian leste:
s a kassza mindjárt két jegyet kiírt . . .

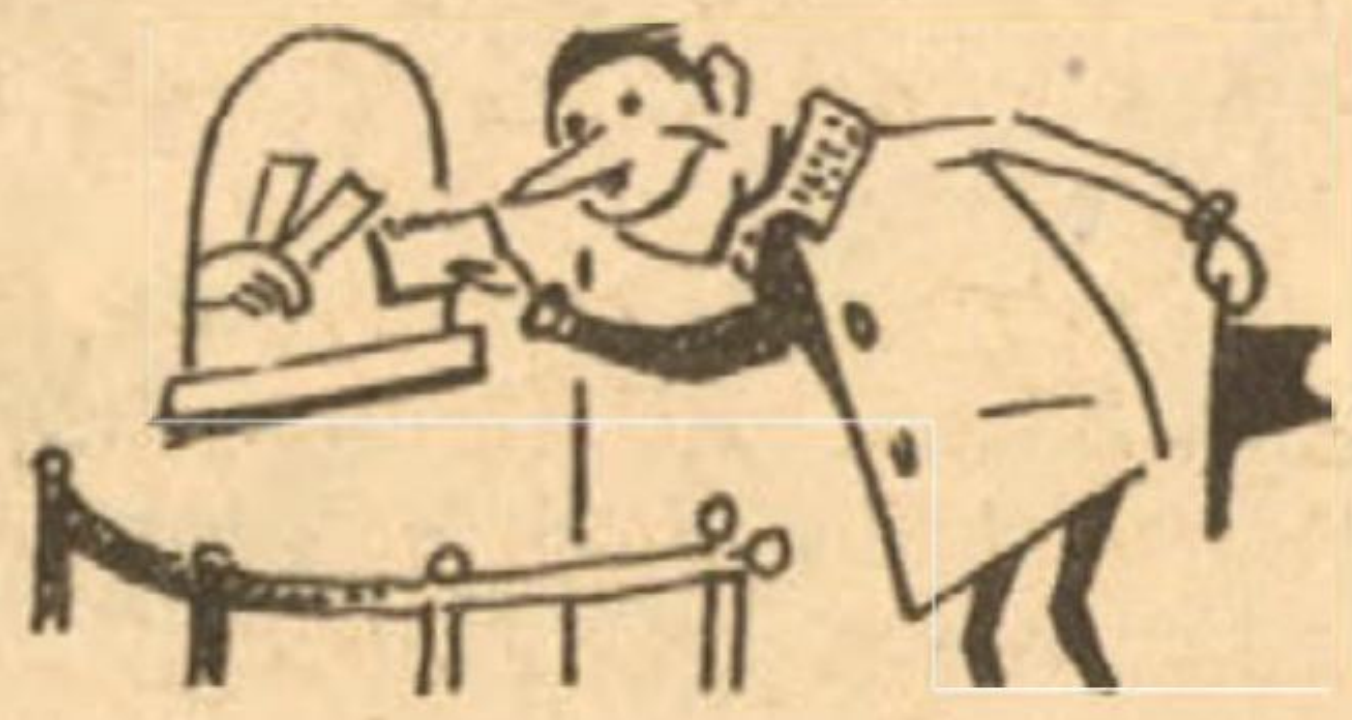

Akadnak, akik rosszmájúan mondják,
hogy tiszteletből kevés terem itt.
Hát van a földön még egy ilyen ország,
ahol az írást jobban tisztelik . . . ?

Bedő István

Álcázott amerikai támaszpont Törökországban

Szür-Szabó József rajza

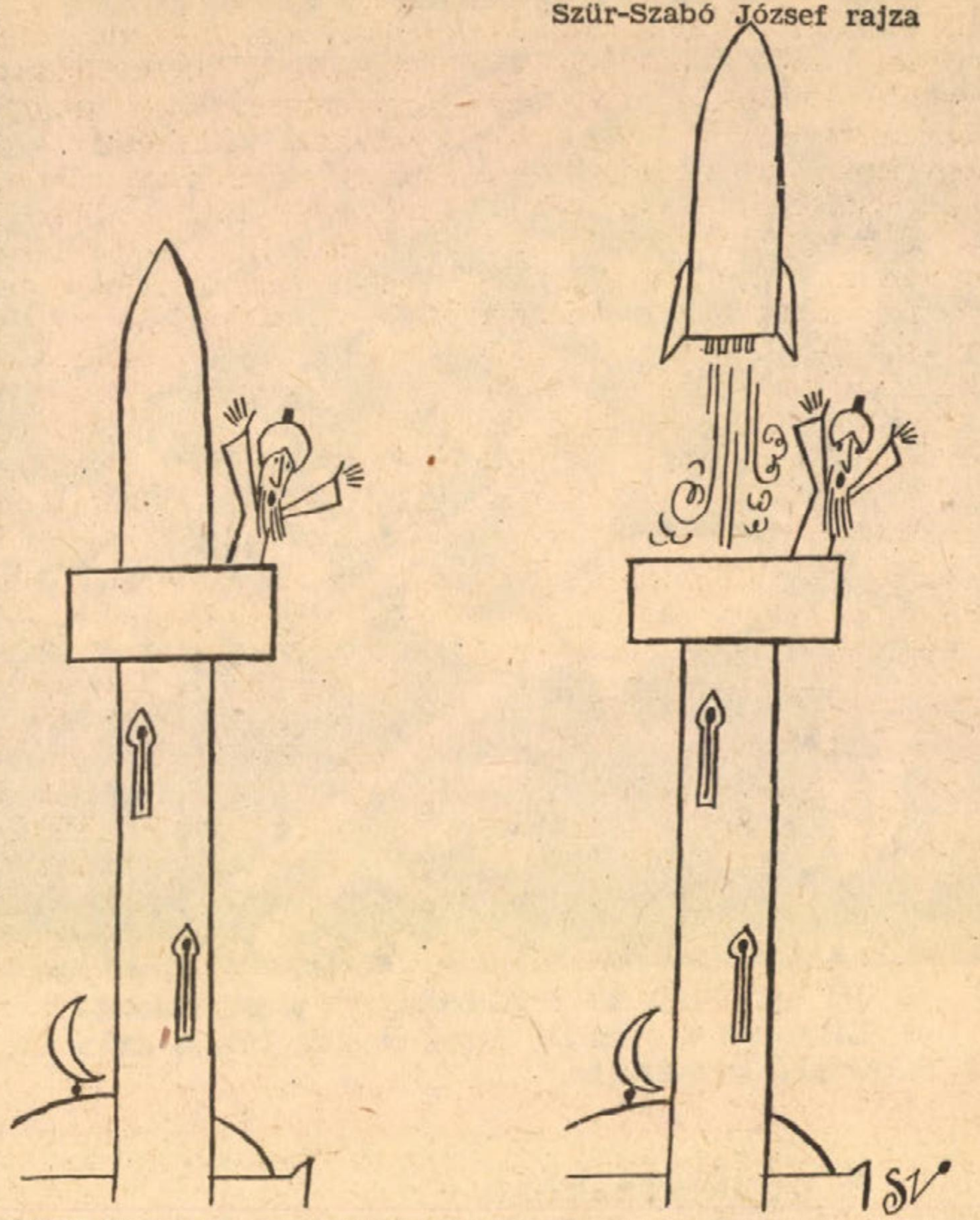

Újabb gól!

Hegedűs István rajza

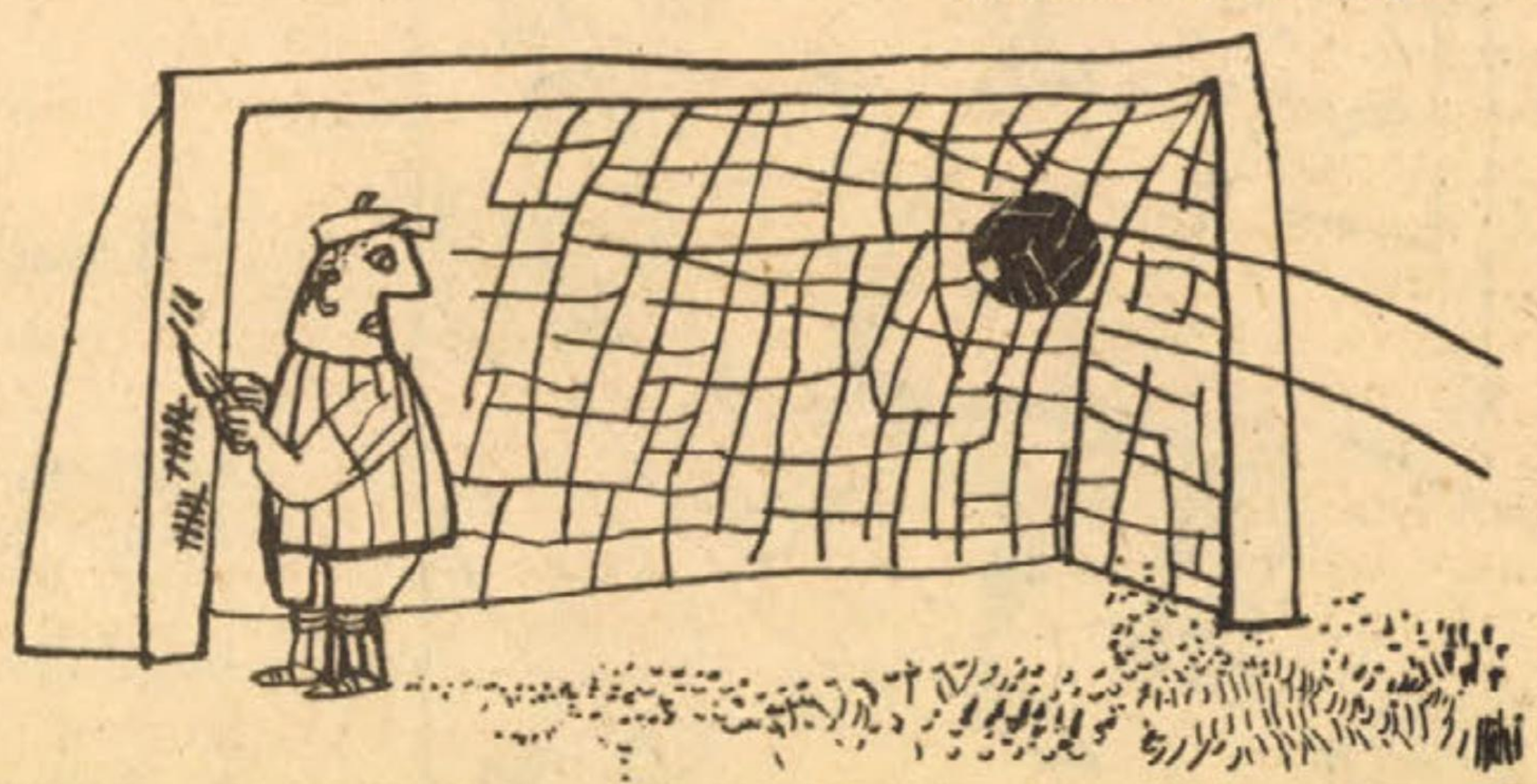

Jó kis kocsi lehetett . . .

Szür-Szabó József rajza

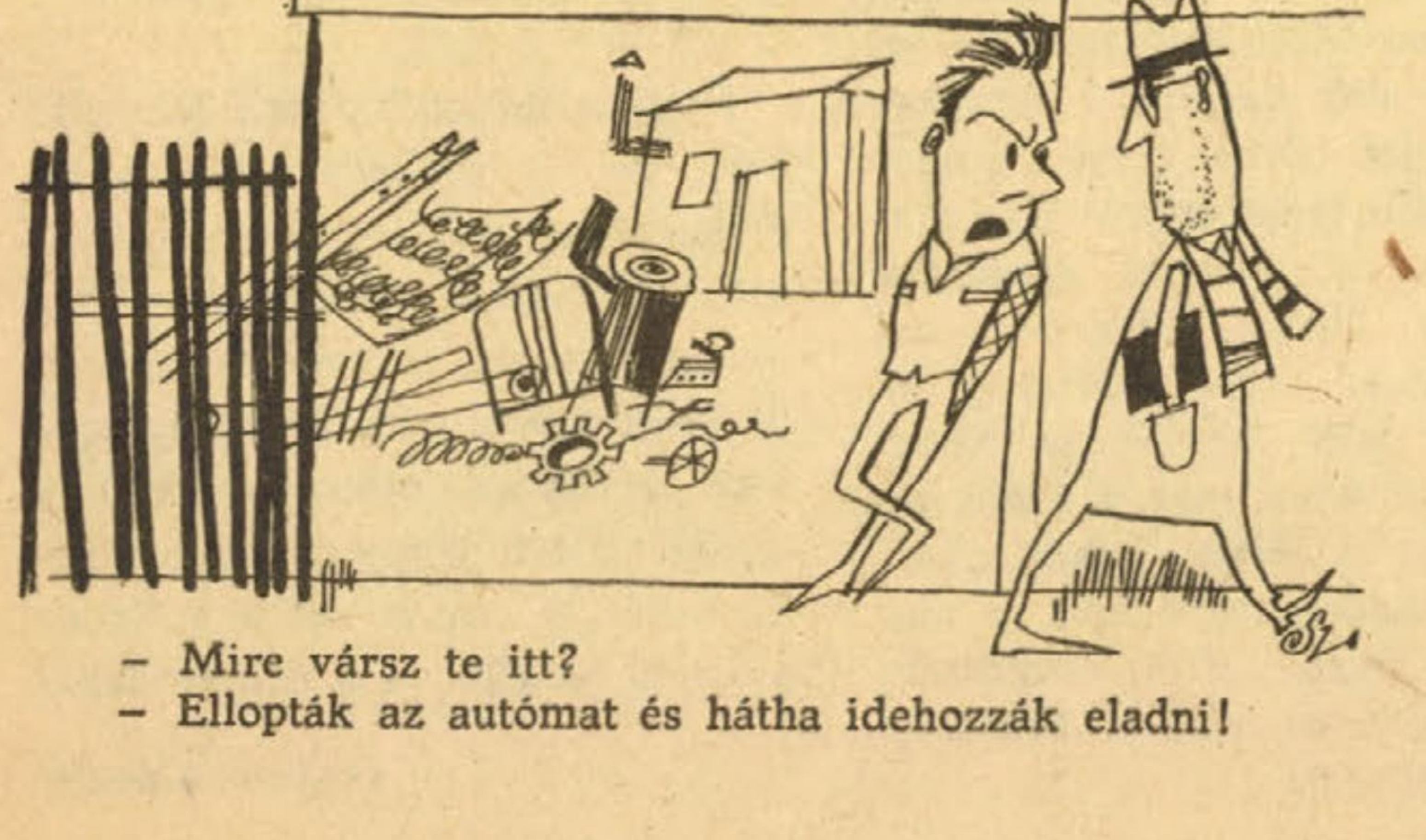

– Mire vársz te itt?
– Ellopták az autómat és hátha idehozzák eladni!

Ebadta az állatkertben

Toncz Tibor rajza

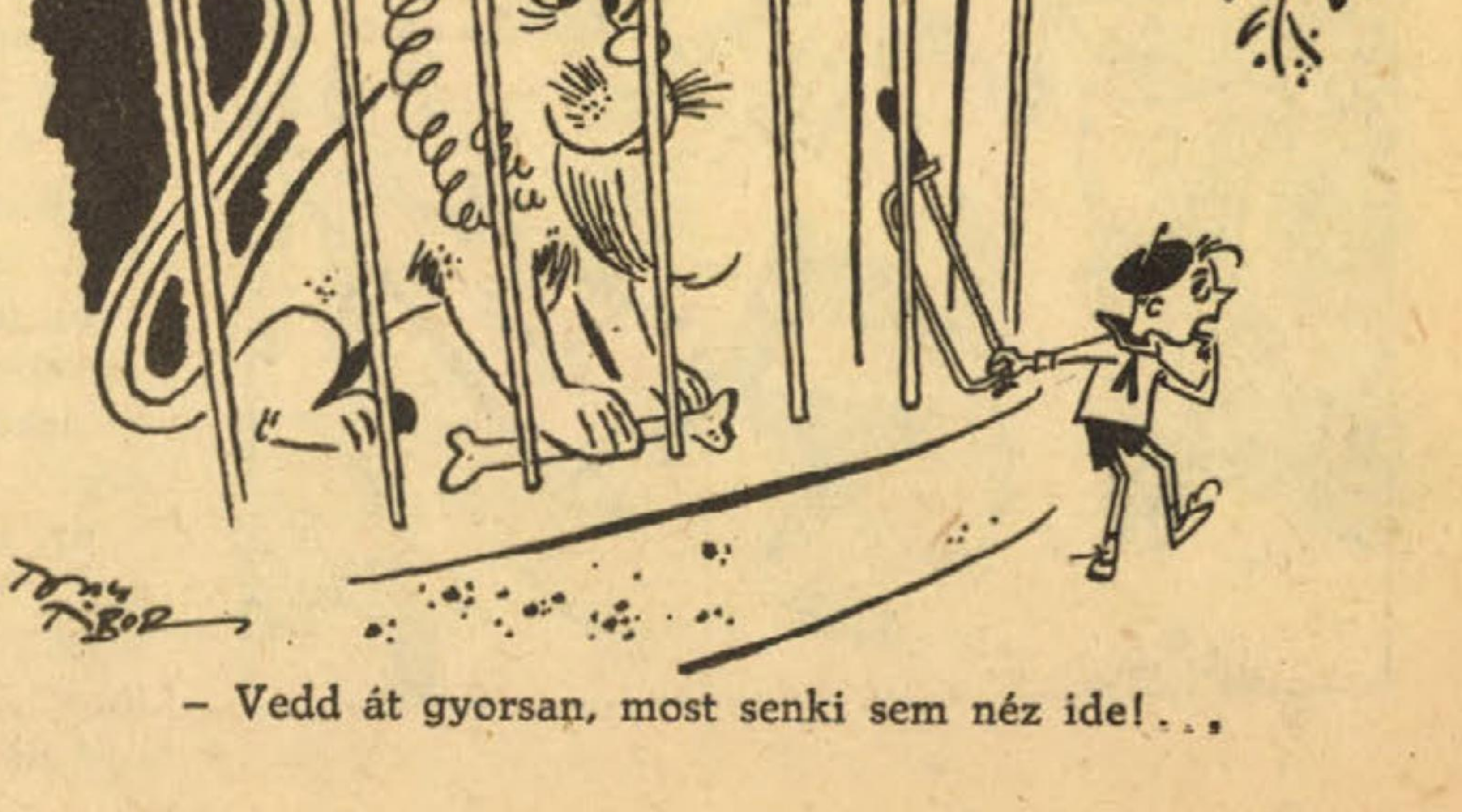

– Vedd át gyorsan, most senki sem néz ide! . . .

EGY KIS EMLÉKEZTETŐ

Büntetési feladat

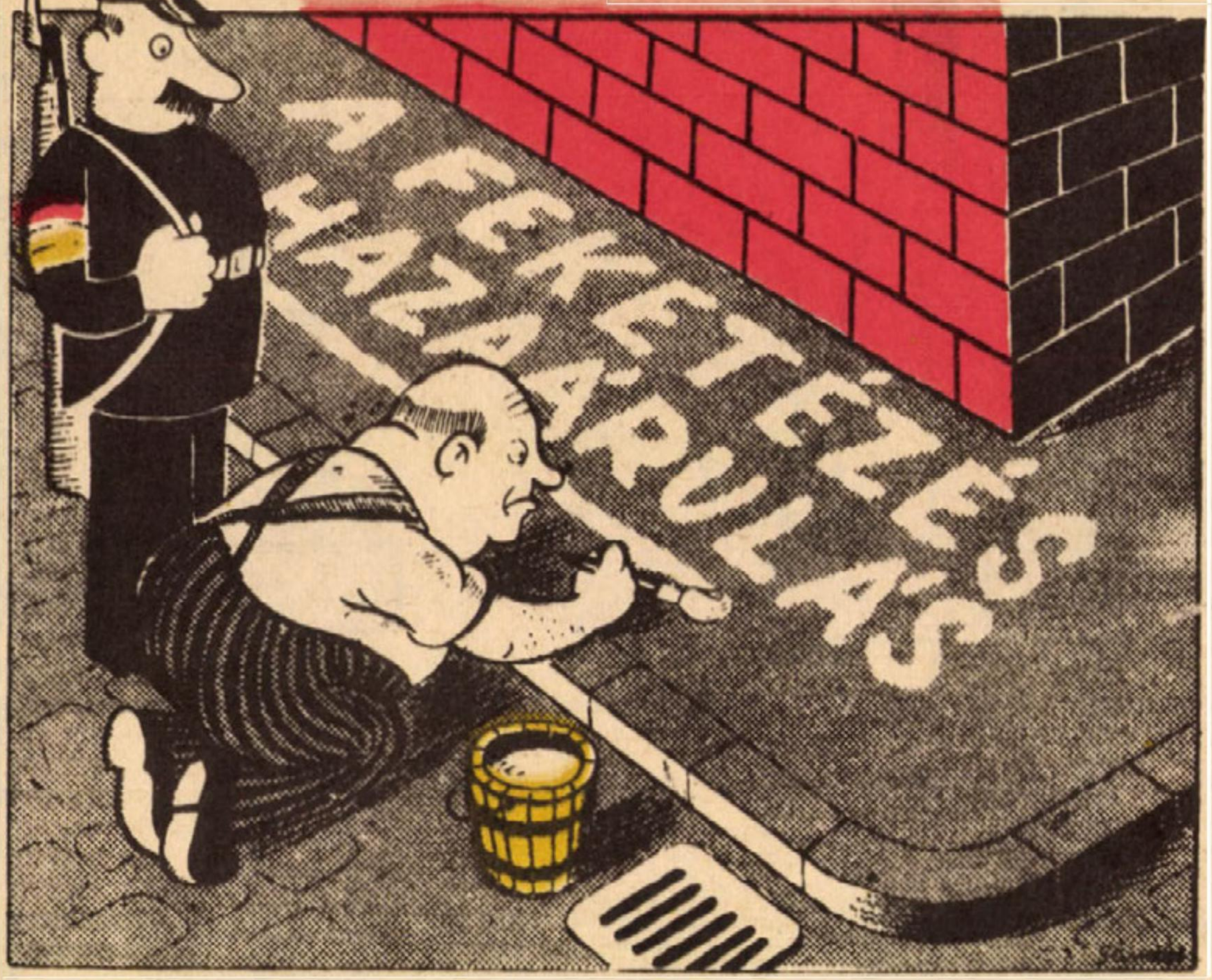

— Mi az, Sötét úr!? Abbahagyta a zsírüzletet?
— Elfogtak a razzián. Most le kell írnom százszor, hogy „A feketézés hazaárulás."

A Budapesti Sütők Ipartestülete — árván maradt jegyese nevében is — anyagi érdekeiben mélyen megrendülve, de a polgármester úr akaratába beletörődve tudatja, hogy forrón szeretett terméke, a legdrágább, a megfizethetetlen,

Soós Bucy

a fogyasztók hét hónapig türelemmel viselt szenvedése után megszűnt létezni.

Földi maradványait prézlinek feldolgozva hozzuk forgalomba.

Áldozatos élete eredményét csekkszámláinkon fogjuk megörökíteni.

A „Ludas Matyi" 1945. szept. 2-i számából.

A gépkorszakban

Toncz Tibor rajza

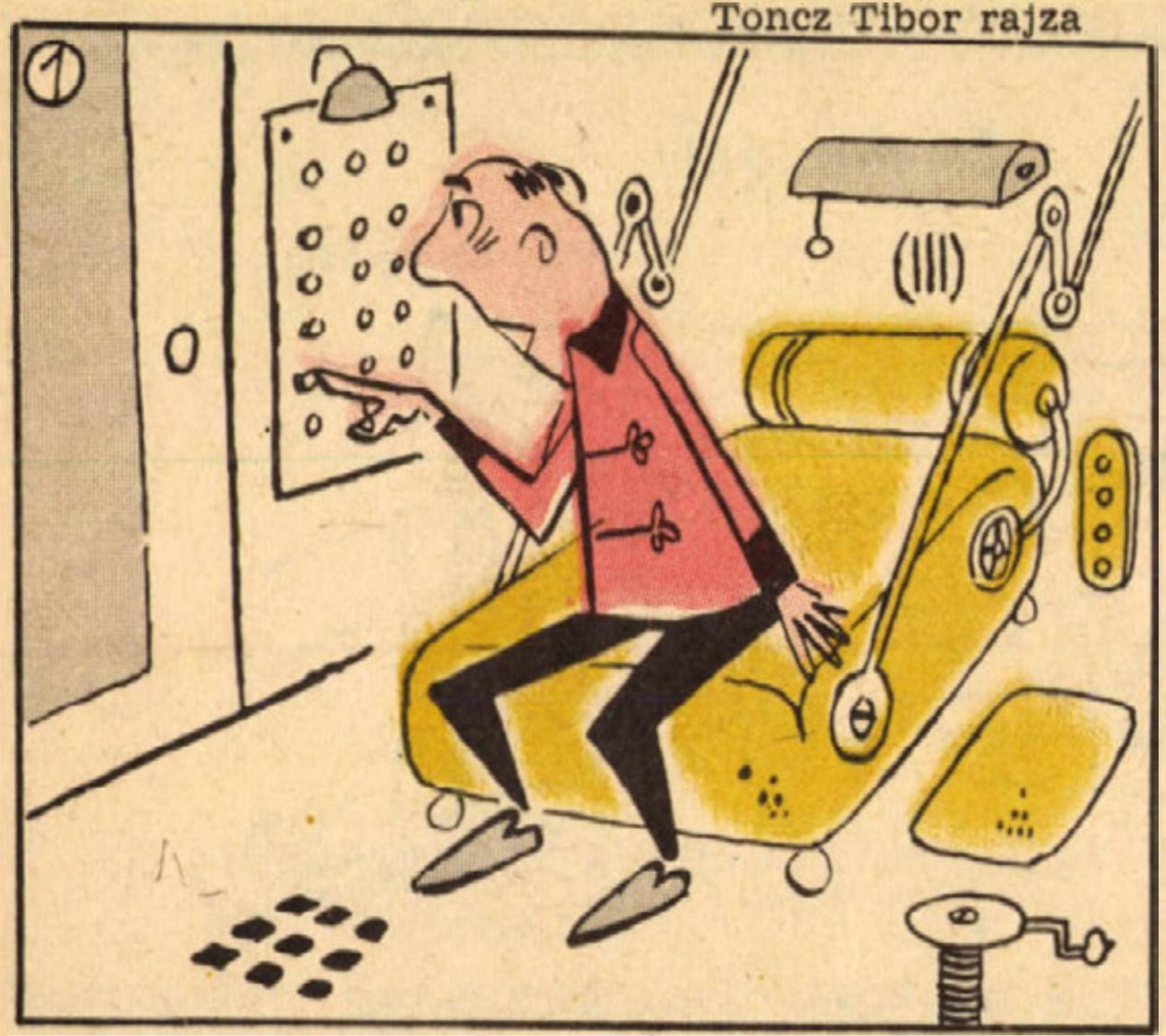

– Borzasztó, milyen rideg ez a gépesitett szálloda! Becsengetem a szobalányt!

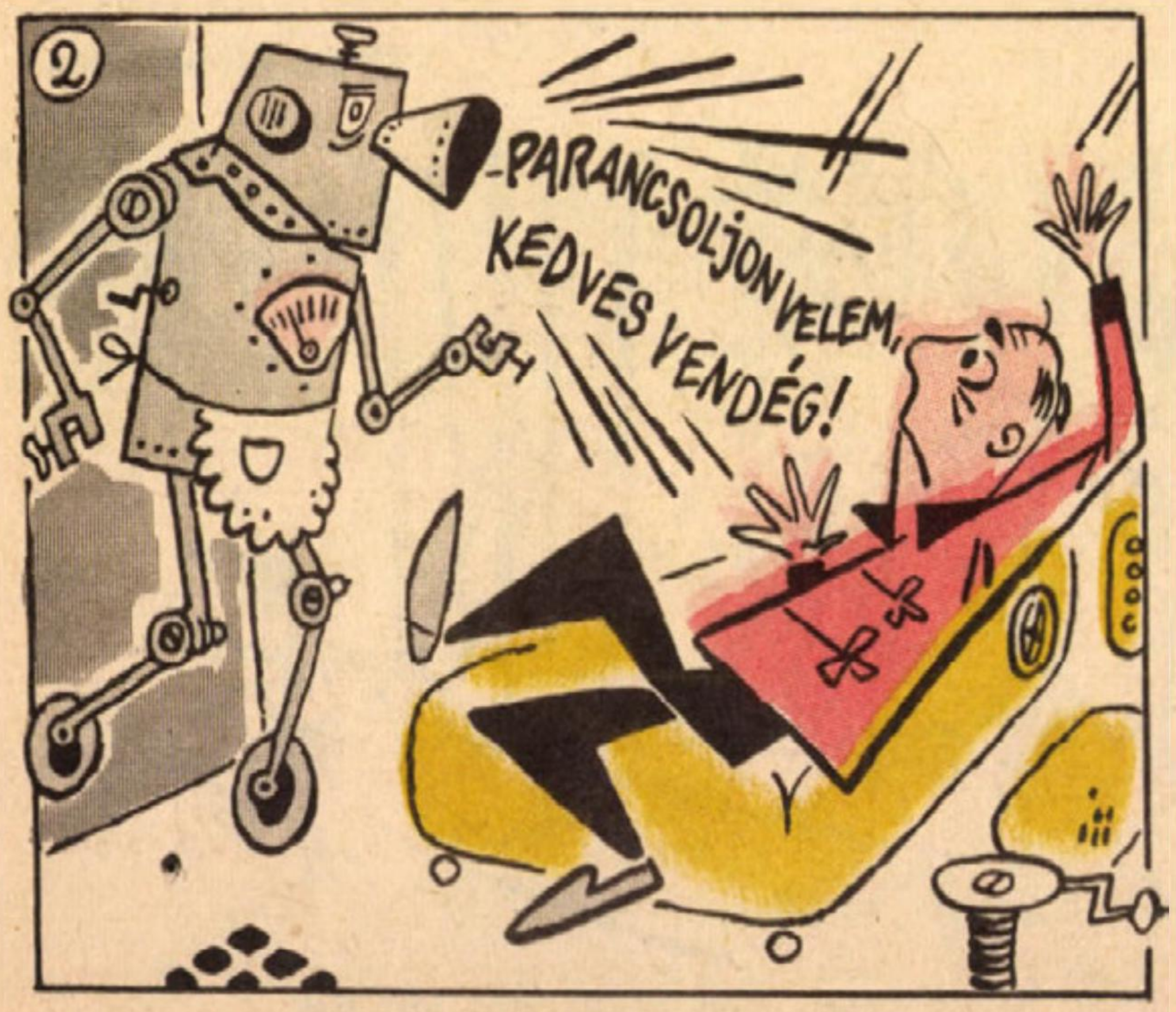

HÉTFŐ REGGEL

(I. változat.)

Vasas—Ferencváros
2 : 0

Fradischta Kázmér (csendesen, finoman): Jóreggelt.

. . .

Hogyhogy mi történt?

. . .

A Ferencvárossal? Csak nem volt tűzvész a IX. kerületben?

. . .

Ja, a futballcsapat! Mi közöm hozzá? Nem vagyok én Fradi-drukker. Nem is érdekel a futball. Tegnap ott jártam a Népstadion környékén, benéztem egy félórára, de aztán elmentem. Kisétáltam a Városligetbe, a Szépművészeti Múzeumba. Mert tudjátok, nekem az a legszebb vasárnapi szórakozás. Amellett józan, felnőtt ember vagyok. Mit izgat engem már hétfőn, hogy mi volt az eredmény vasárnap! Nem életkérdés ez! Egyébként ha tudni akarjátok, az a rohadt bíró két tiszta tizenegyest nem adott meg a Fradi javára. Hogy a jóisten rakná akárhová az összes bírót! Egy jó magyar bíró volt, azt is eltiltották, mert meg mert adni a Fradinak egy tizenegyest!

(II. változat.)

Ferencváros—Vasas
3 : 1

Fradischta Kázmér (harsányan): Na mi van, kisapikáim? Mi ez a nagy csend? Adtunk a pofátoknak, mi? Ki lettetek oktatva a foci mibenlétéről. Atyaúristen, az az Albert micsoda gólt lőtt! Azt hittem, szétmegy a háló. Egy ilyen gólért érdemes a világra jönni!

. . .

Hogy a második gólnál les volt? Hát ne hülyéskedj, édesapám! Akkora gól volt az, mint egy ólajtó! Pajtikám, tanuld meg, les az, amit megad a bíró. Hu, micsoda szép meccs volt az a tegnapi! Úgy berúgtam utána, mint egy csacsi! Mert jegyezd meg pajtikám, három csapat van a világon: a Fradi, az FTC és a Ferencváros!

Gajdos László

SZEZON VICCEK

Tavaszi vetés

Várnai György rajza

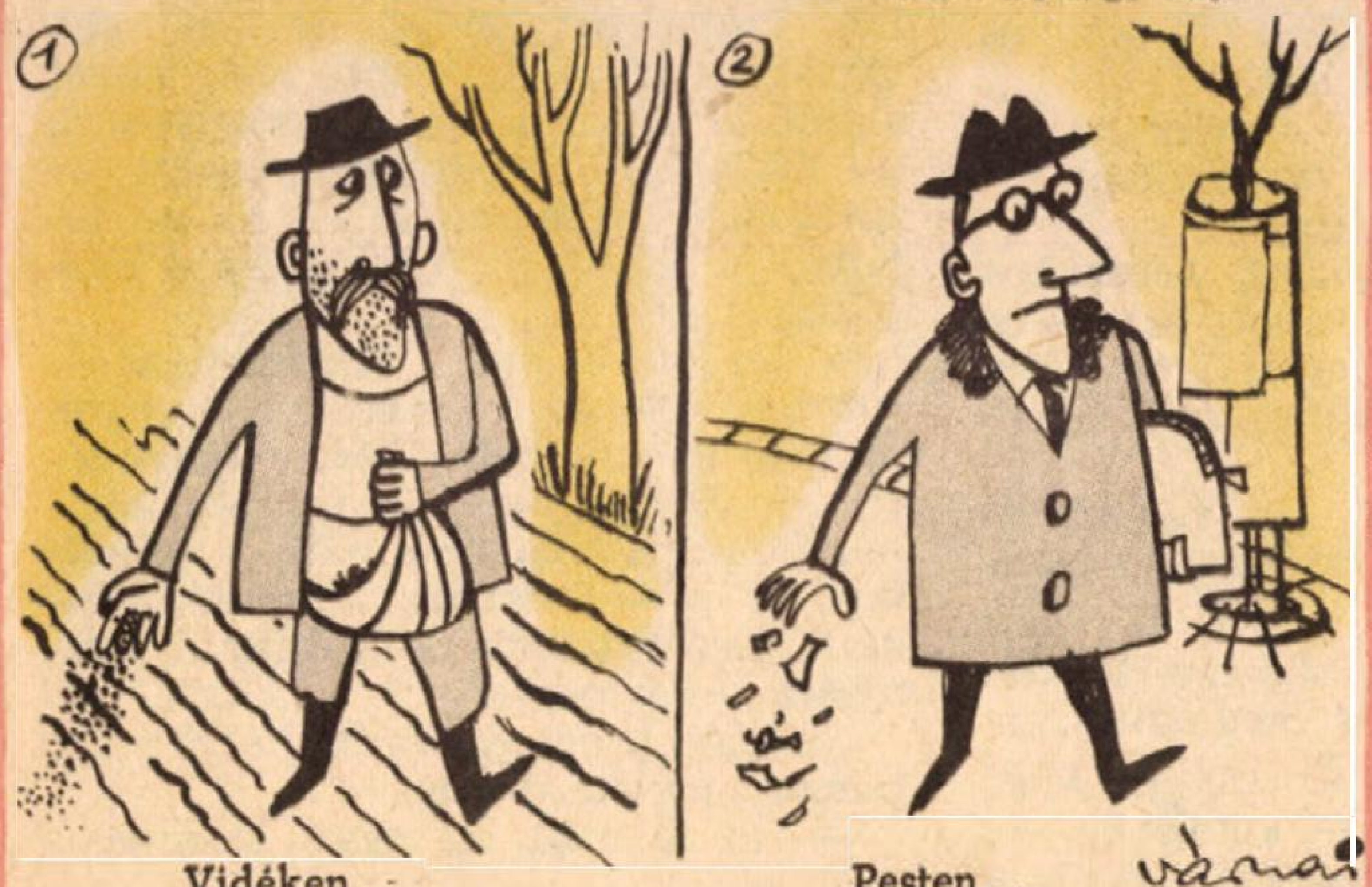

Vidéken . . .

Pesten . . .

Tavasz a körúton

Hegedűs István rajza

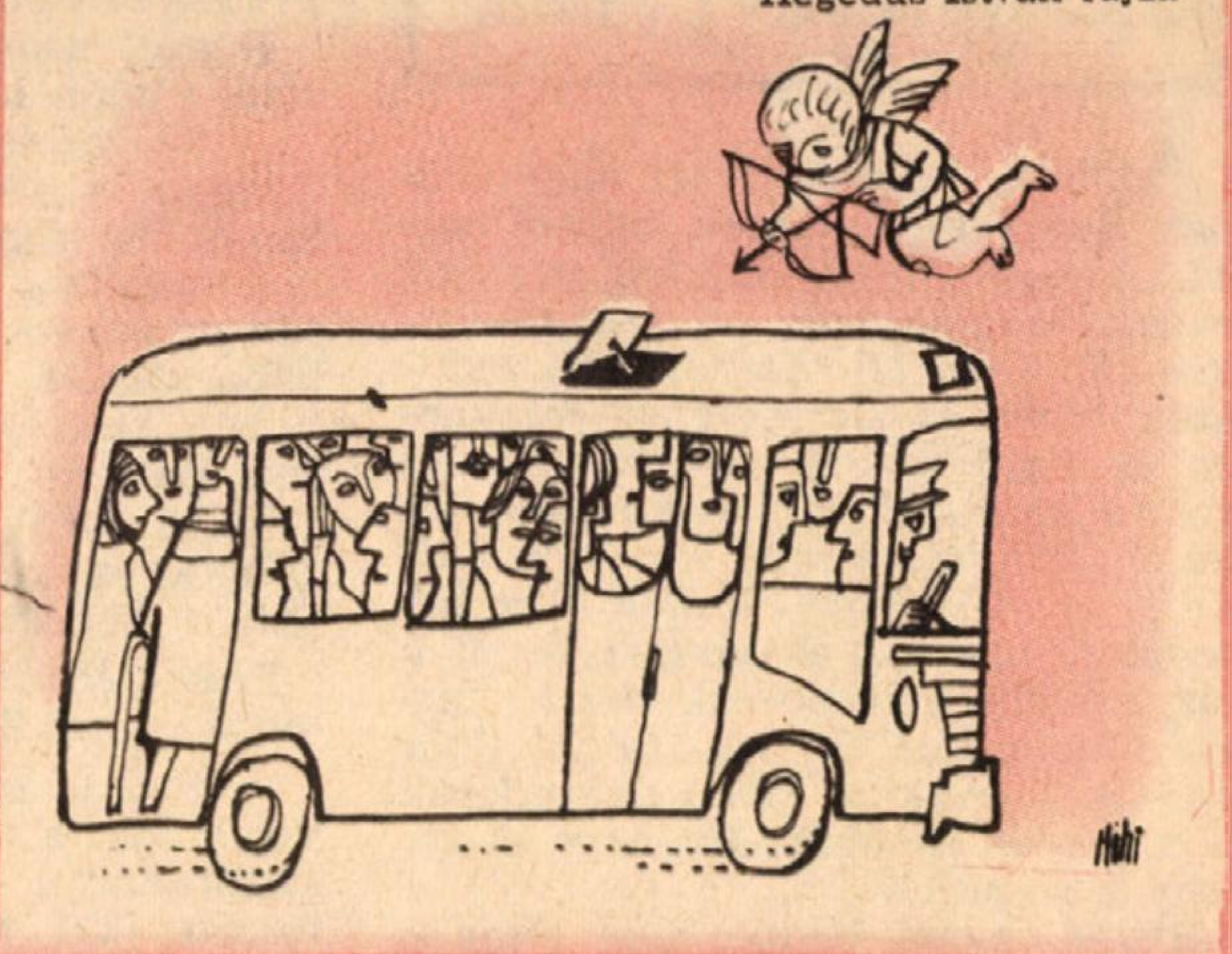

Tavaszi hadgyakorlat

Pusztai Pál rajza

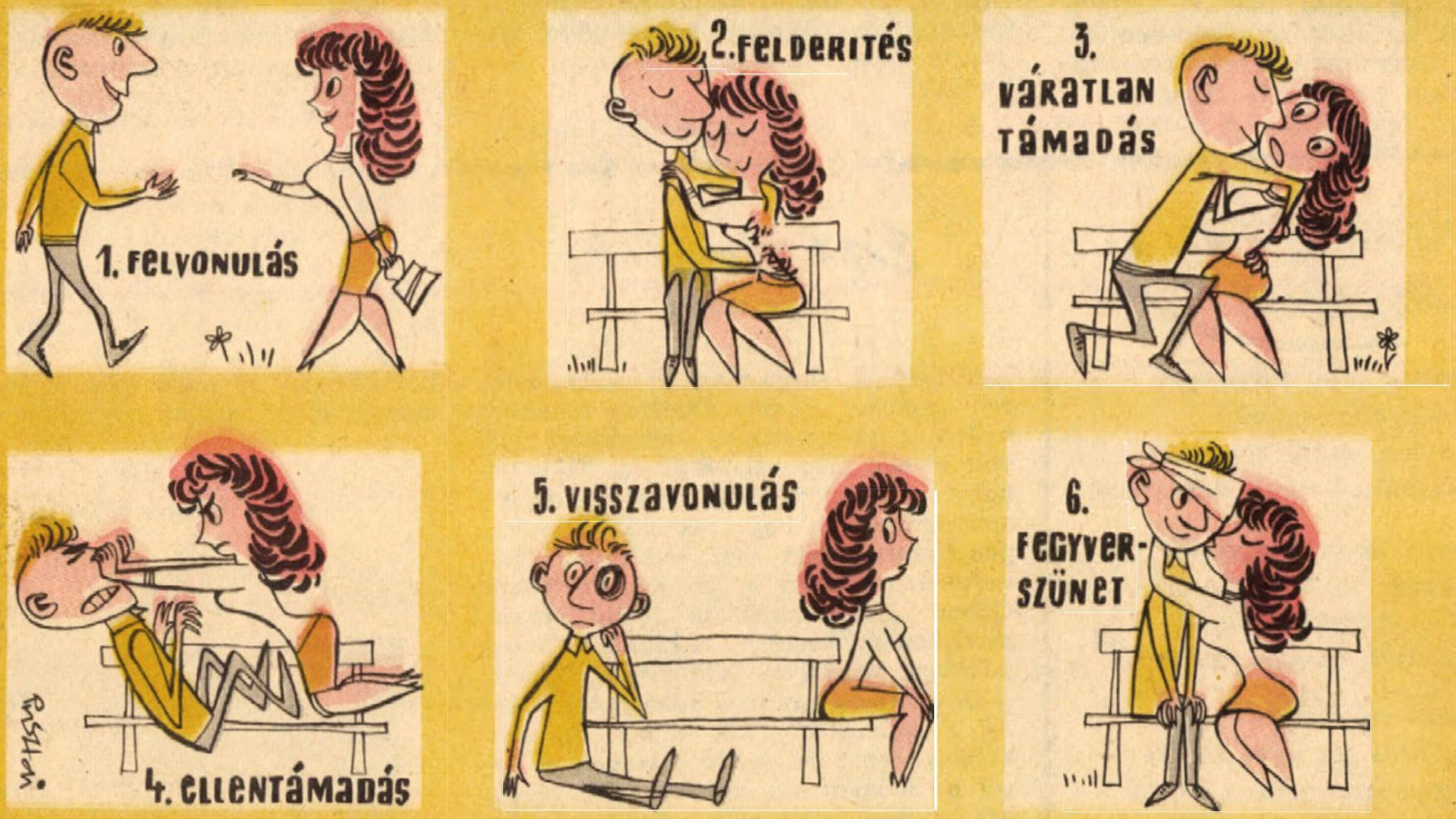
1. FELVONULÁS
2. FELDERITÉS
3. VÁRATLAN TÁMADÁS
4. ELLENTÁMADÁS
5. VISSZAVONULÁS
6. FEGYVERSZÜNET
Pusztai

Itt a tavasz

Gerő Sándor rajza

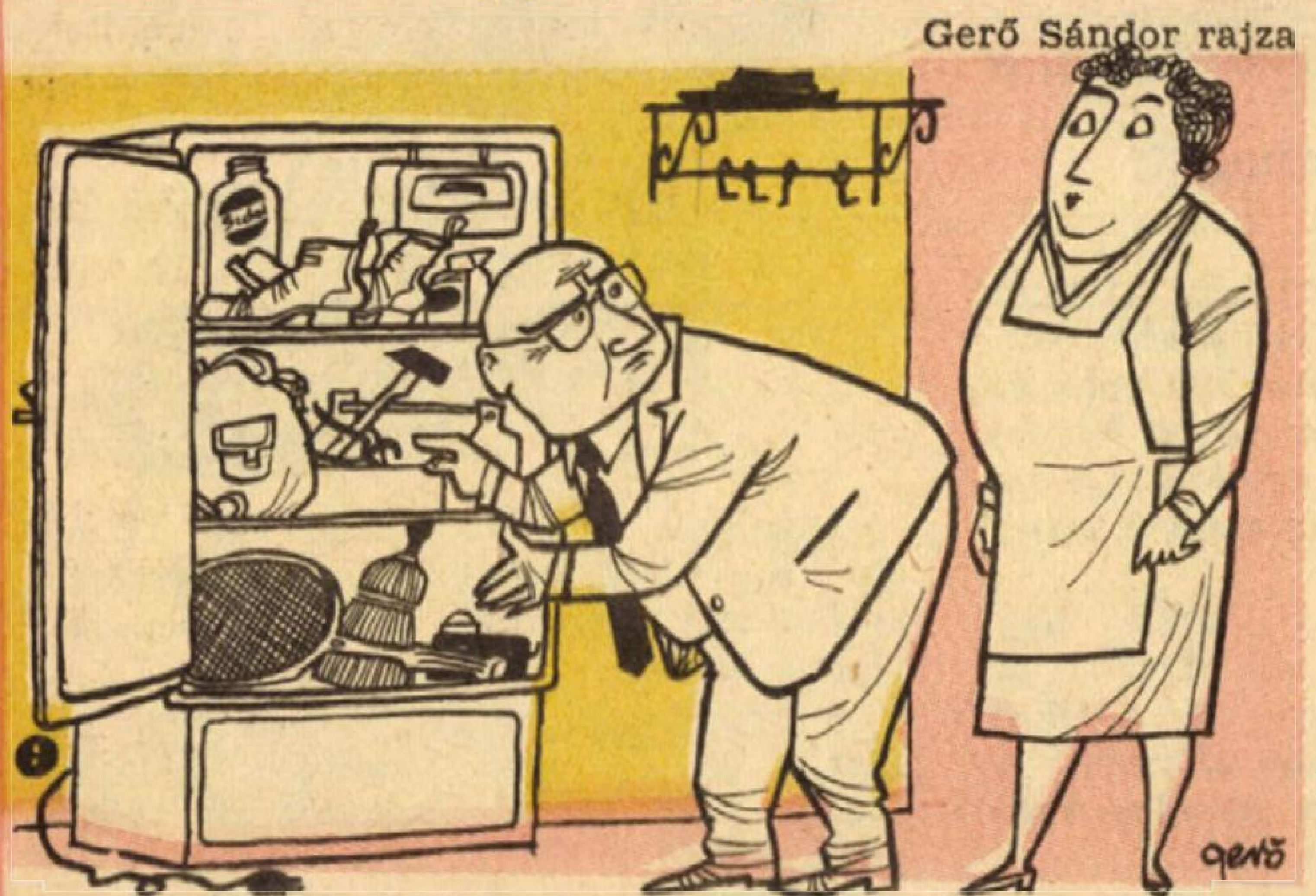

– Azt hiszem, Malvin, itt az ideje, hogy kirámold a hűtőszekrényt!

A költő első tavaszi sétája

Török János rajza

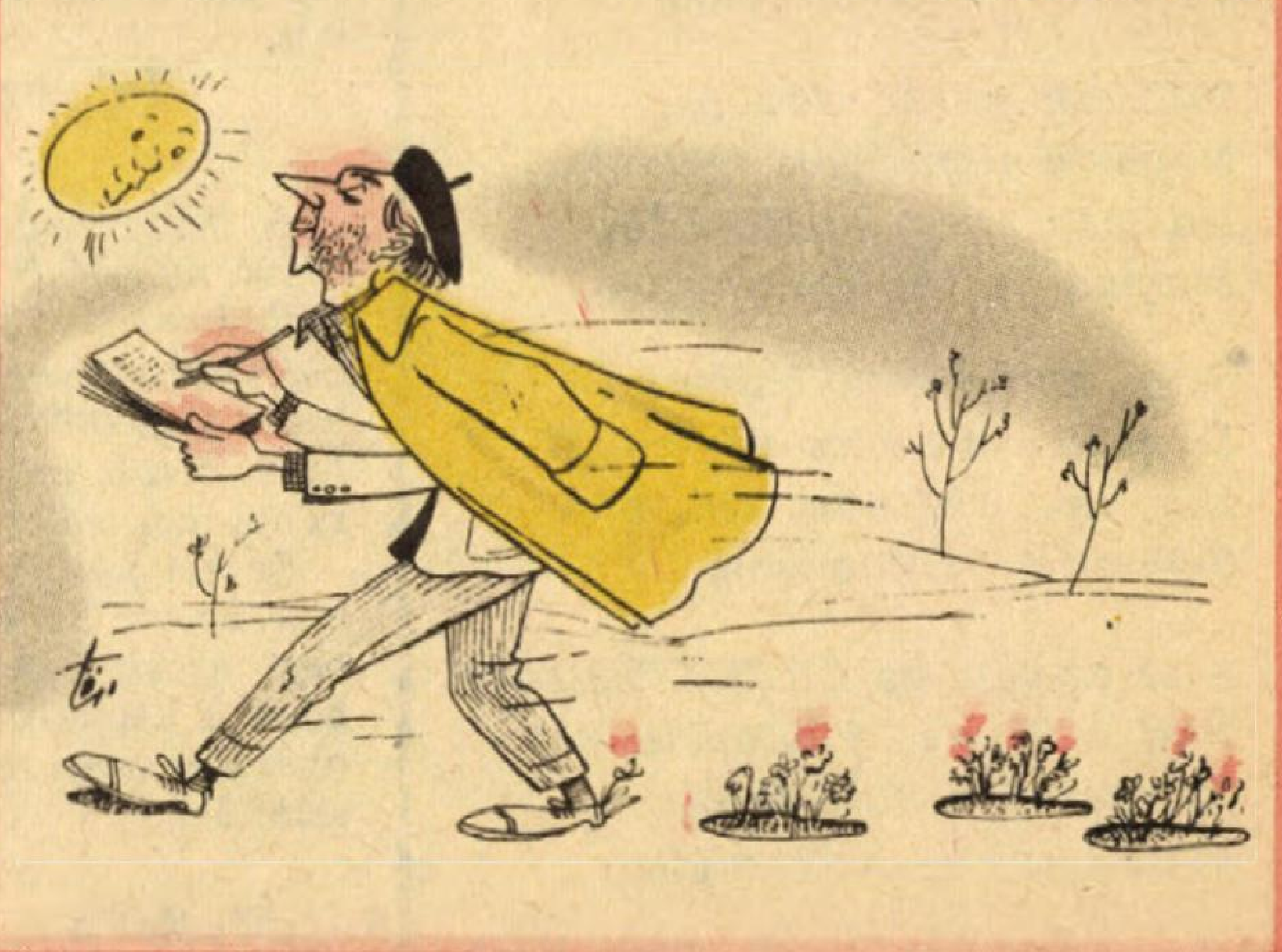

Reggel

Állítom, hogy az igazi nagy drámák nem este történnek, hanem reggel. Az este szelíd, dajkáló, csalóka, érzéki, ábrándozásra, megbocsátásra késztet. A reggel viszont vad, indulatos, hideg és könyörtelen, félelmetes és izgalmas. Ha valaha drámát írok, a harmadik felvonás reggel félhét és félnyolc között fog lejátszódni; ez az az időpont, amikor elég egy mondat, egy szó és lángba borul a ház, amikor az emberek tisztán látják önmagukat és másokat, amikor legjobban érzik az idő, a negyedórák és a percek múlását. Ilyenkor esnek meg a tragédiák.

Biztos vagyok benne, hogy Othello is reggel fojtotta meg Desdemonát, reggel és nem este, mint ahogy azt Shakespeare megírta.

Este, midőn belépett felesége hálószobájába, haraggal bár, de elgyönyörködött az asszony szépségében, a Tündér Természet bűvös remekében. Igézően szép volt Desdemona, szőke haja beborította a párnát, az ablakon át besütött a méla hold, tücskök ciripeltek álmosítón. Othello haraggal lépett be a szobába, de a felesége szépsége, az éjszaka gyengéd csendje lecsillapították fortyogó indulatait, és elvarázsolták a féltékenységtől reszkető Othellót... Lábujjhegyen osont ki a szobából.

Reggel azonban későn ébredt, és ettől rögtön ingerült lett.

— El fogok késni — morogta. — Tegnap is elkéstem. Mindennap elkések. Ki fognak rúgni...

A napfény vizsgálódva, erőszakosan és gúnyosan tolakodott be a szobába. Othello dühödten tett-vett, dohogva, morogva tiszta zoknit keresett, de nem talált.

— El fogok késni! — nyüszített Othello és vadul körbe-körbe rohangált a szobában.

Ekkor lépett be a szobába Desdemona, sértődötten és megbántottan.

— Szent isten, már ilyen késő van? Ma elkések! — sikoltotta és szemrehányó pillantásokat vetett a férjére, aki tébolyultan, lázas sietséggel tiszta zoknit keresett a szekrényben, a pohárszéken, a szőnyeg alatt. Mindketten lihegve futkároztak ide-oda és amikor a loholó Othello véletlenül belebotlott Desdemonába, az asszony acsarkodva jegyezte meg: Ne állj az utamba, feltartasz!

A dráma érett. Odakünn félelmetesen, nyomasztóan kék volt az ég, a nap vészterhesen sütött.

— Hol a tiszta zokni? Nincs tiszta zoknim? — horkant fel Othello.

— Van, de elfelejtettem megstoppolni — felelte idegesen Desdemona és gyűlölködő pillantásokat vetett férjére, aki ügyefogyottan és meztéláb szaladgált ki-be, fel és alá. Othello egyre dühösebb lett: agyát elöntötte a vér, látása elhomályosult.

— Melegíts magadnak reggelit — zümmögte Desdemona — és ne felejtsd el leadni az újságpénzt a házfelügyelőnek...

— Ne őrjíts meg, Desdemona — suttogta rekedt, szenvedélyes hangon Othello és ruhakefét kért a feleségétől, de Desdemona nem is hallotta, kalapban, kombinéban állt a szobában és a szoknyáját kereste. Időnként összefutottak és szótlanul egymásra vicsorogtak.

Néhány perc múlva Othello sötét hangon megkérdezte:

— Imádkoztál az este, Desdemona?

— A gázóra állását is írd ki — válaszolta türelmetlenül Desdemona.

Erre Othello megfojtotta.

Különben is ideges volt amiatt a Cassio fiú miatt, akinek Desdemona odaadta a kendőjét... Mert reggel volt ugyan, napfényes, madárcsicsergéses reggel, de már látta, hogy el fog késni.

Mikes György

Holtomiglan, HOLTODIGLAN

A változás nagy törvénye
Uralkodik a világban.
Múló dolog, múló tétel,
Múló szabály — ó, de hány van!

Változnak az államformák
Módosulnak alkotmányok.
Alakul a gyógyító mód;
Minden újul, ha van rá ok.

Van, ahol még ok se kell rá,
S a változás jő, mint orkán.
A szoknyában: győz a kurta,
Frizurában: a boszorkány.

Színpadon: a formabontás,
Tíz felvonás, két narrátor.
A változás néha lassú,
Tétovázó — néha bátor.

Változik az űr térképe,
Naponta röppályák nyílnak.
Ha még sokat taszigálják,
Megmozdul az álló csillag.

Színt kap a távolbalátás,
És szagot a széles vászon...
Egy van, ami nem esik át
Semmiféle változáson.

S ez az egy: az ÉRTEKEZLET,
Volt és lesz és folyton itt van!
Értekezel — holtodiglan,
Értekezem — holtomiglan.

K. Tóth Lenke

Ezt olvastuk

Hexameter

Az Élet és Irodalom verset közölt, melyet Tasnádi Varga Éva írt „Hexameterek" címmel. A vers általános feltűnést keltett, mert egyetlenegy hexameter sem volt benne, még véletlenül se. Kiderült, hogy a költő nem tudja, mi a hexameter, ami persze nem baj, csak akkor, ha éppen hexaméterben akar verset írni. Következő számában a lap közölte Garai Gábor „Tan-hexameterek" című versét, amelyben szellemesen, és kitűnő hexameterekben oktatja ki költőtársát. Helyes.

De köteles-e egy lírai költő tudni, hogy mi a hexameter? Illik tudnia, de nem köteles. Lehetnek egyéni elképzelései erről az időmértékes versformáról, tévedhet is, verse attól még nagyon szép lehet, hogy a hexametert csak hírből ismeri. Hanem egy valaki *köteles* tudni, hogy mi a hexameter: az a valaki, aki a „Hexaméterek" című verset közlésre elfogadja. Garai tehát intő versét több joggal intézhette volna az olvasószerkesztőhöz.

Jaj, azok a számok!

1.

A Népszabadság írta az első világháborút megelőző munkaviszonyokkal kapcsolatban: *„... a gyár hét igazgatósági tagjának egyévi jövedelme 34 000 korona volt, ugyanakkor ezer munkás (ötszáz férfi, ötszáz nő) egyévi keresete összesen 14 000 koronát tett ki."*

Ez azt jelenti, hogy egy munkás átlagban évente 14 koronát, naponként tehát nem egészen öt fillért keresett. Anélkül, hogy a kapitalizmust védeni akarnók, jegyezzük meg: ez a szám némileg valószínűtlen.

2.

„Mi történik a Föld mélyében?" című cikkében a Magyar Nemzet azt írja, hogy a Föld súlya hattrillió tonna s megjegyzi – tájékoztatás végett! –, hogy egy trillió után 18 nullát írunk. Hohó! Ha egy trillió után nem 18, csak 1 nullát írunk, az már 10 trillió lesz. S az már egymagában több, mint a 6 trillió. Nem a trillió után kell 18 nullát írni, hanem az 1 után, s *akkor* kapunk egytrilliót.

Kéjutas, vagy lakásnélküli?

A *Lobogóban* is, meg a *Nők Lapjában* is megjelent ez a kép:

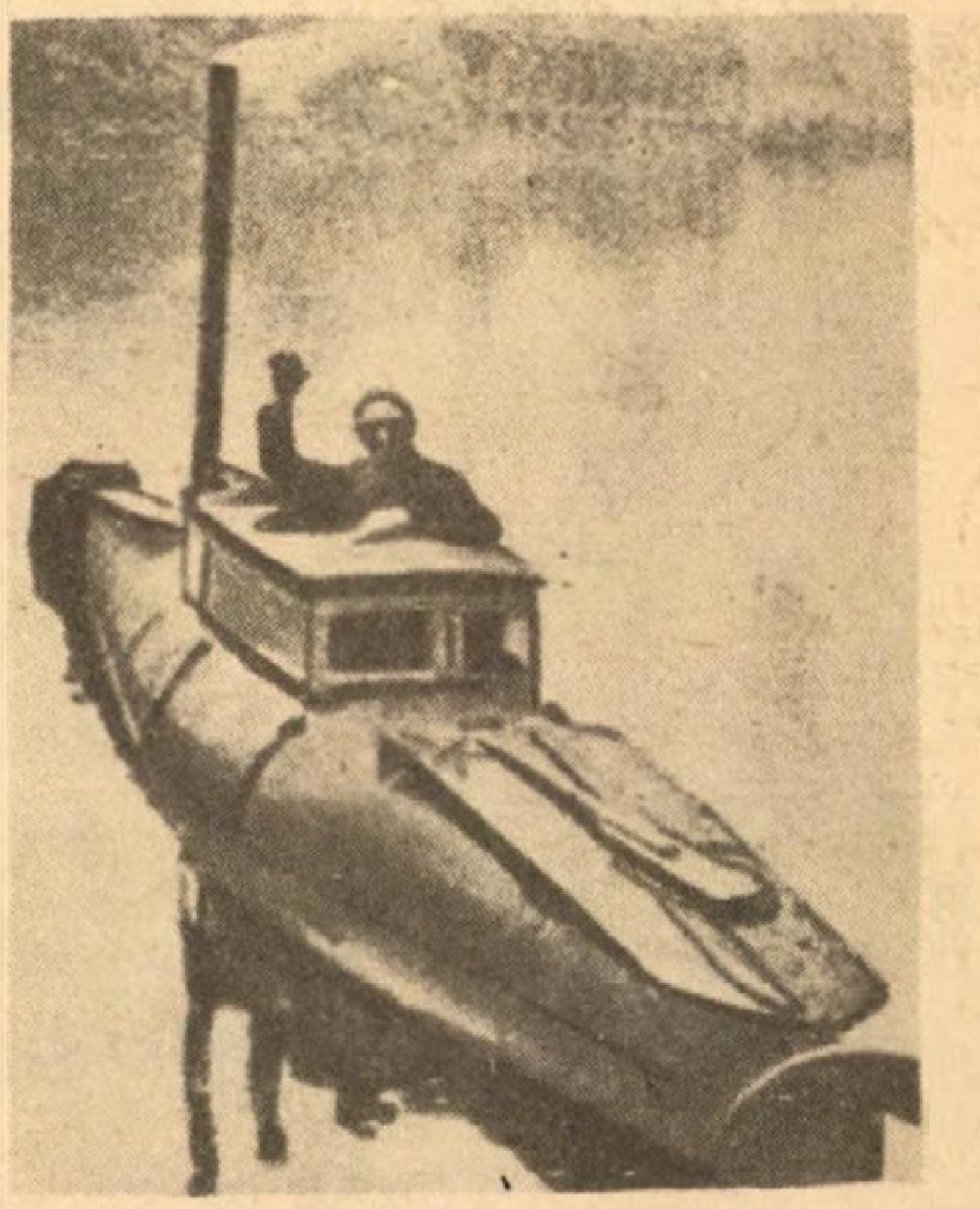

A Lobogó szerint az illető Paul Hinz, aki egy tengeralattjáró alkatrészeiből szerkesztett magának lakásul szolgáló vízi járművet.

A Nők Lapja szerint is Paul Hinz az illető, aki azonban motoros hajóján Európa nagy kikötőit szándékozik felkeresni.

Ejnye, ejnye, Paul... Miért hozod zavarba az olvasót?

Dr. Árgus

Ez is jó, ha van a háznál!

Toncz Tibor rajza

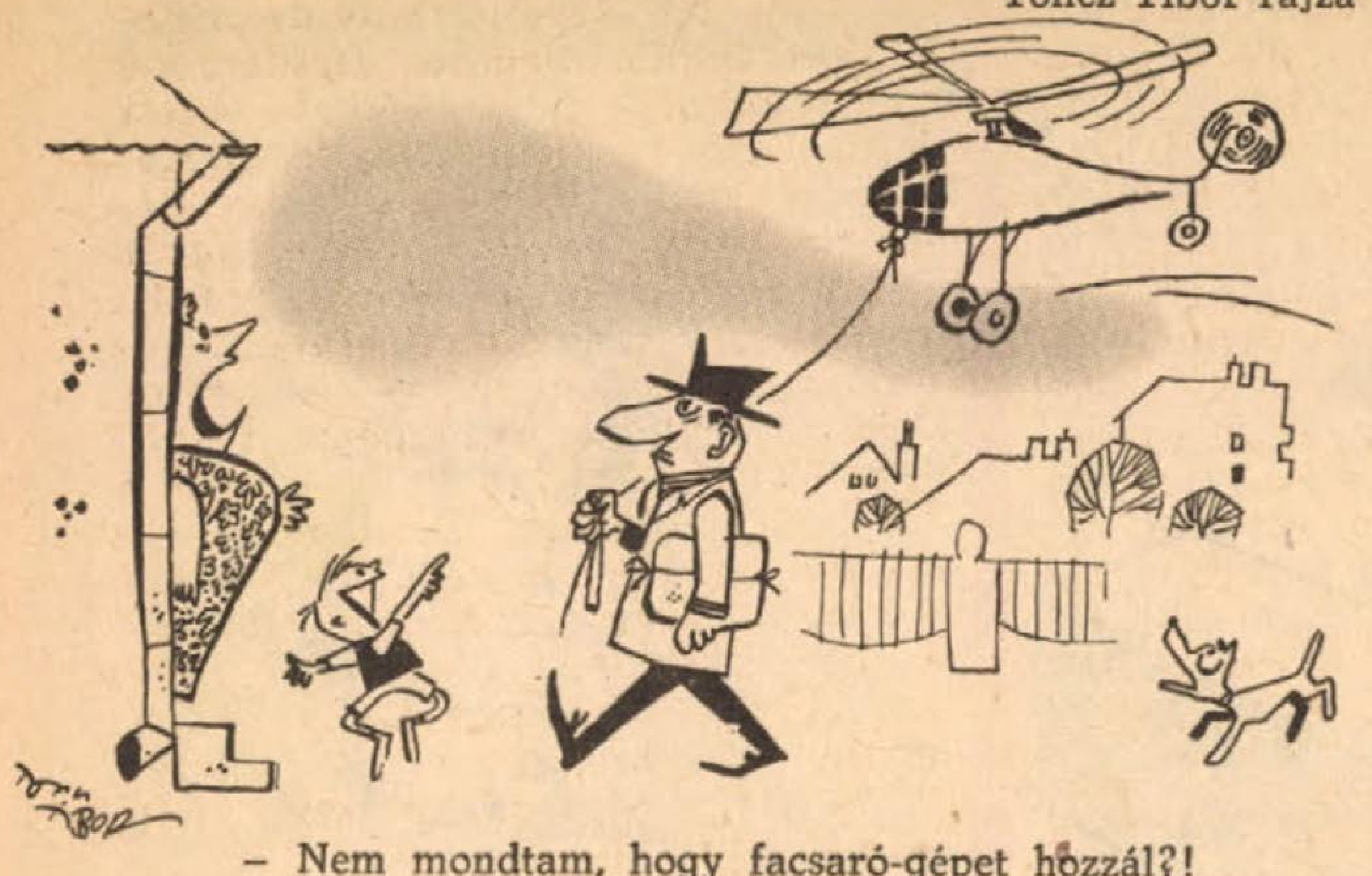

– Nem mondtam, hogy facsaró-gépet hozzál?!
– Azt hoztam, fiacskám, amit éppen kaptam ...

Kire hasonlít a Lollo?

Egy ismerősöm néhány nappal ezelőtt négy és félkilós csomagot kapott Amerikából. A csomagban képes folyóiratok voltak. Tanulmányozásuk során felkeltette figyelmemet a „Movie News" (Moziújdonságok) című, Los Angeles-i szaklap január 4-én megjelent cikke. A cikk nyolc, bőven illusztrált oldalon adott hírt arról, hogy a lap által múlt évben meghirdetett „Gina Lollobrigida hasonlósági verseny" eldőlt! Megtudtam, hogy a versenyre 2967 hölgy jelentkezett, és a zsüri, hétszeri selejtezés után, az első díjat Miss Joy Ashweynek ítélte oda. A huszonegy éves áruházi elárusítókisasszony hasonlít tehát legjobban az isteni Lollobrigidára, és ő kapja meg a pályadíjul kitűzött filmszerződést, a teljes kelengyét, és az egyhavi luxus yacht-utazást Hawai körül! Ashwey kisasszony tehát befutott!

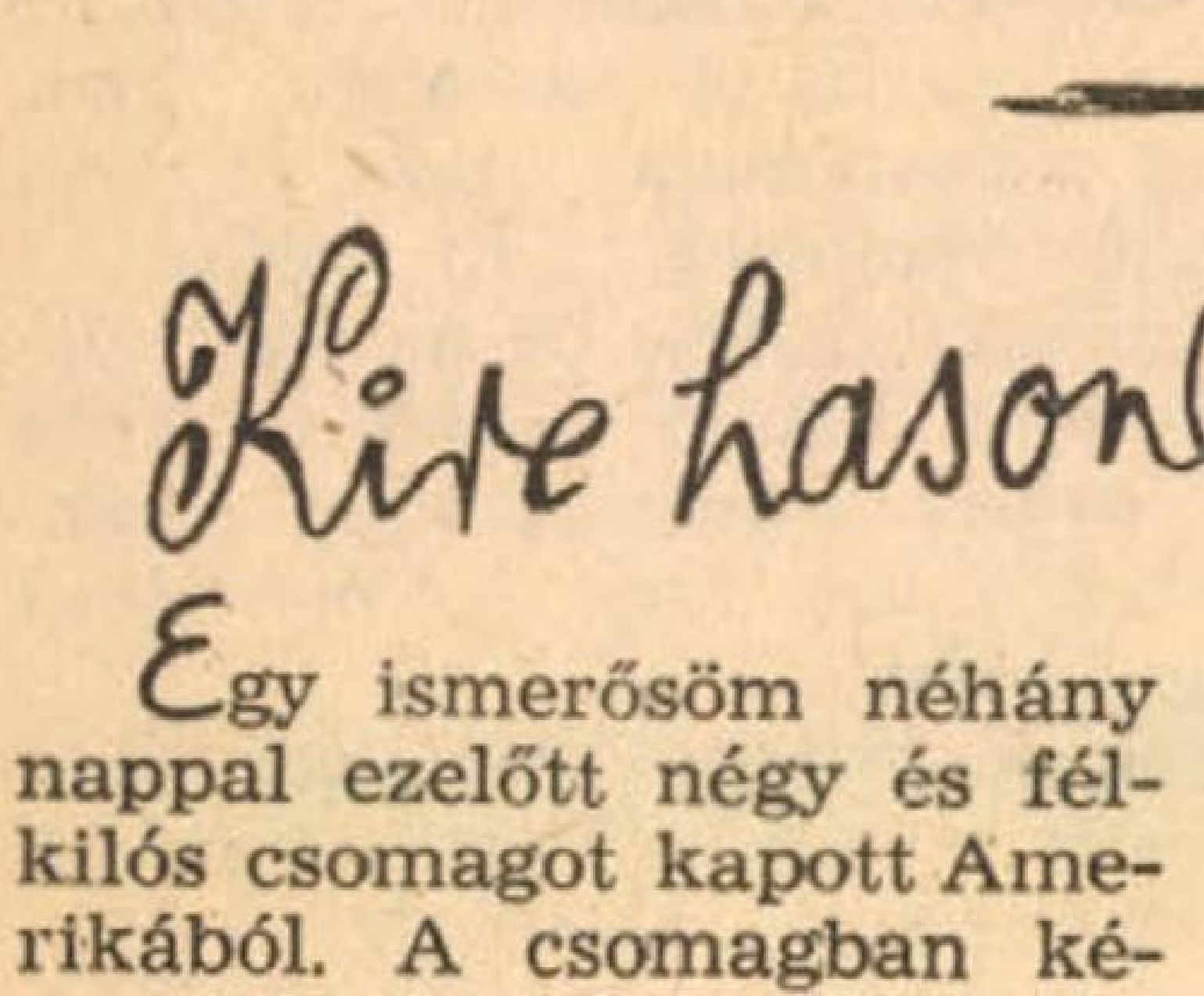

Ezek után az ugyancsak Los Angelesben megjelenő „Californian Movie Advertiser" című, ugyancsak mozi-szaklap másnapi számának tanulmányozásába kezdtem, és nyomban megragadott a „Gina nem azonos önmagával" című ötoldalas, bőségesen illusztrált leleplező cikk az előző napi és konkurrens lapi részletes tudósításról. Mi történhetett? — tettem fel izgatottan a kérdést magamnak, és eszembe jutott, hogy vagy harminc évvel ezelőtt, mint újságíró jelen voltam Pesten az akkor legnépszerűbb színházi újságunk „Greta Garbo hasonlósági verseny"-ének döntőjén. A finisbe jutott kilenc versenyző illegett a társaságbeli hölgyekből, írókból, színészekből, divatszalontulajdonosokból, és egyéb szakértőkből összeállított bizottság előtt, kik hosszas tanácskozás után a négyes számot viselő versenyzőnek ítélték a hasonlósági verseny első díját: a filmpróbafelvételt, kelengyét, és siófoki luxusnyaralást. Ám másnap a közismerten botrányokat és intimitásokat fürkésző pesti hetilap meglepő cikkben leplezte le, hogy a „Greta Garbo hasonlósági verseny" győztese nem nő, hanem egy kétes foglalkozású szépfiú ...

Csak nem ismétlődik meg a történelem? — kérdeztem riadtan magamtól, de kiderült, hogy aggodalmam alaptalan. A Movie News-ban megjelent történetek és felvételek ugyanis megnyugtatóan bizonyították a győztes kisasszony nőiességét — egyéb baj volt! A leleplező cikk ugyanis fényképes bizonyítékokkal dokumentálta, hogy az igazi Lollobrigida — rangrejtve — maga is jelentkezett a versenyre, de már az első selejtezéskor kiesett.

Pechje volt, Nem hasonlított eléggé önmagára!

Gyöngyi László

Üzenet a világűrből

Vasvári Anna rajza

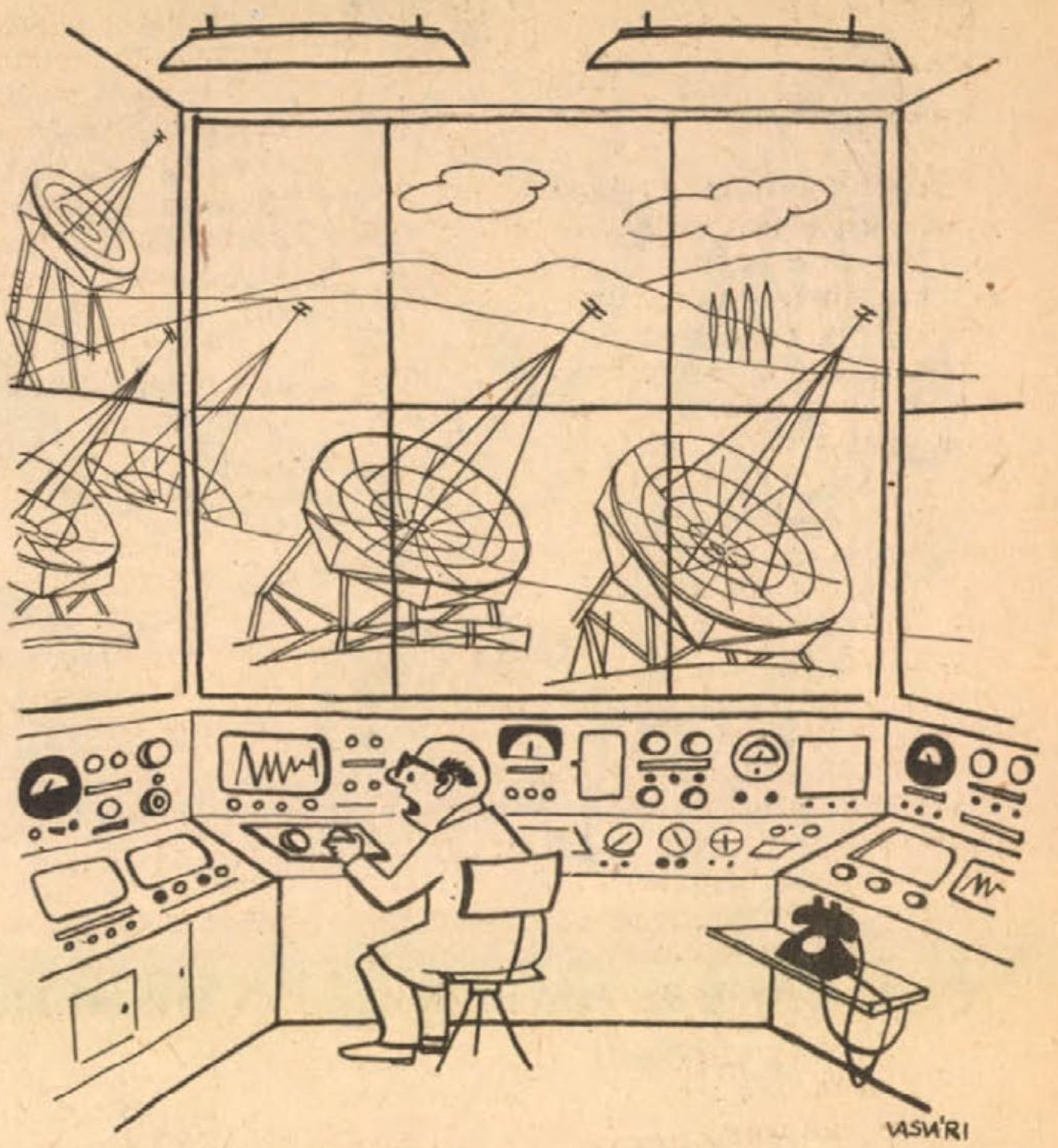

– Halló, nem értem, betűzze! ...

Az első üzemi riport

Várnai György rajza

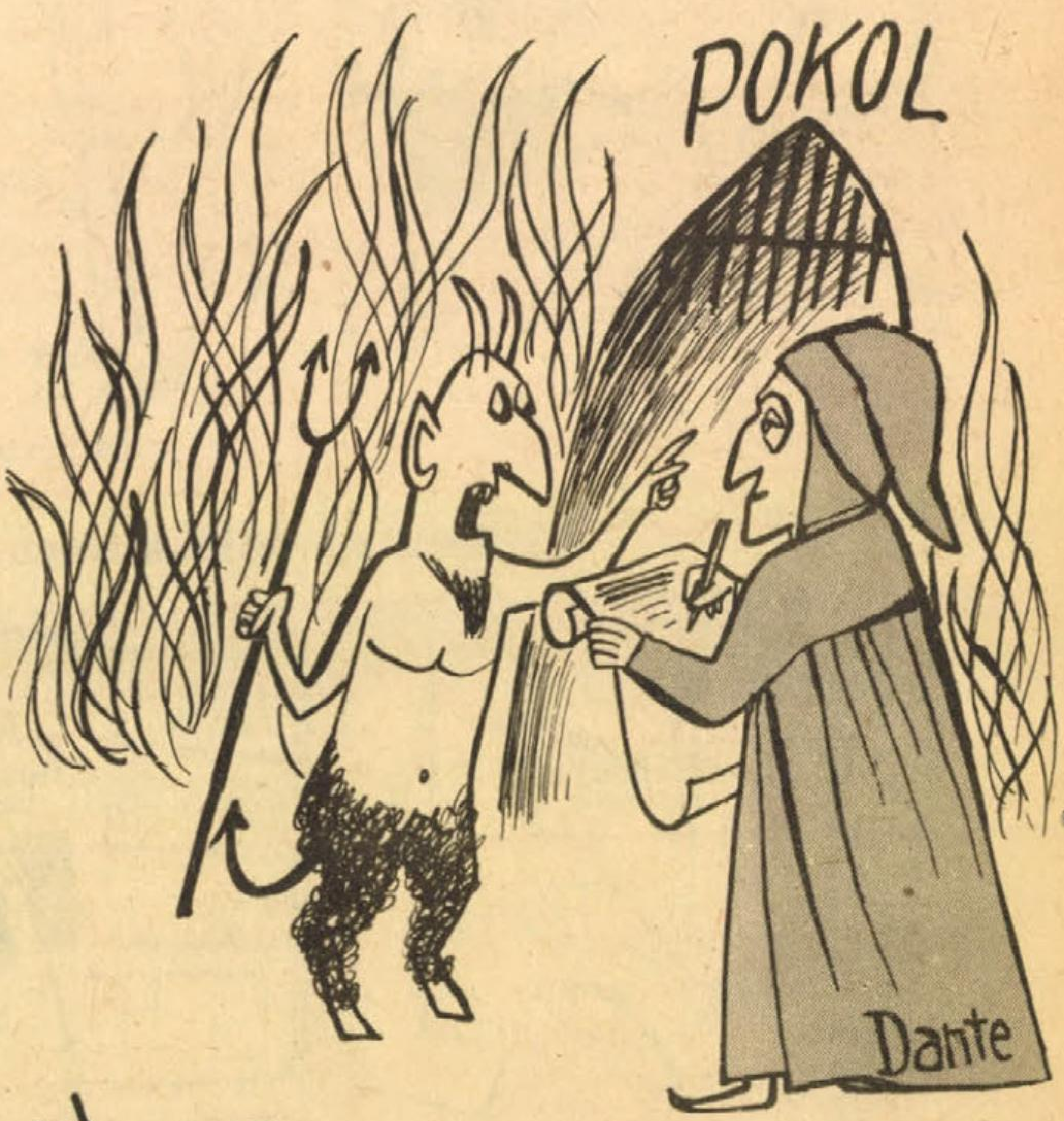

– Tessék azt megírni, hogy az újításomat már fél éve fektetik!

Hazaérkezett a magyar Afrika-expedíció

Kaján Tibor rajza

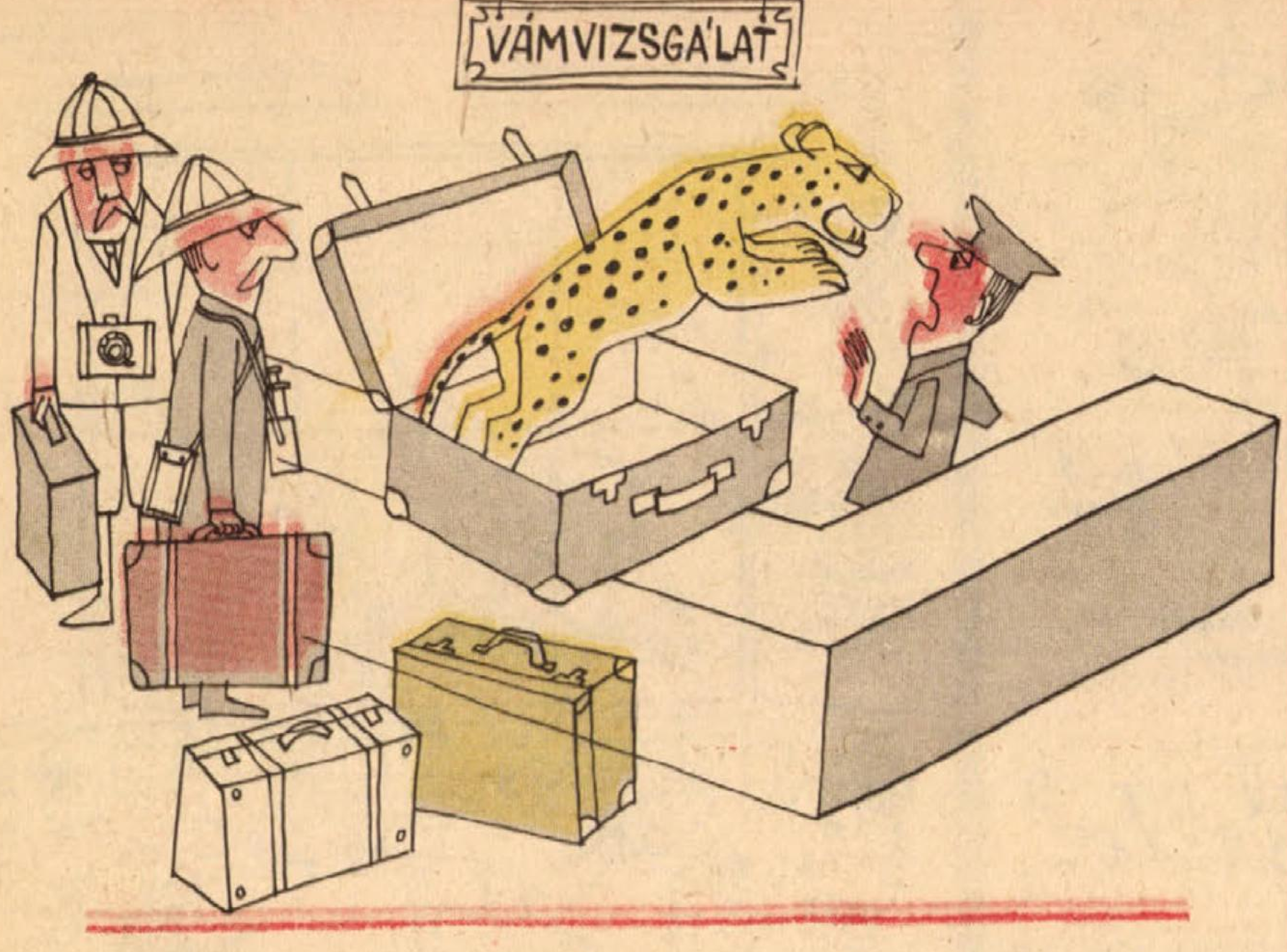

Gépesítették az ementáli sajt gyártását . . .

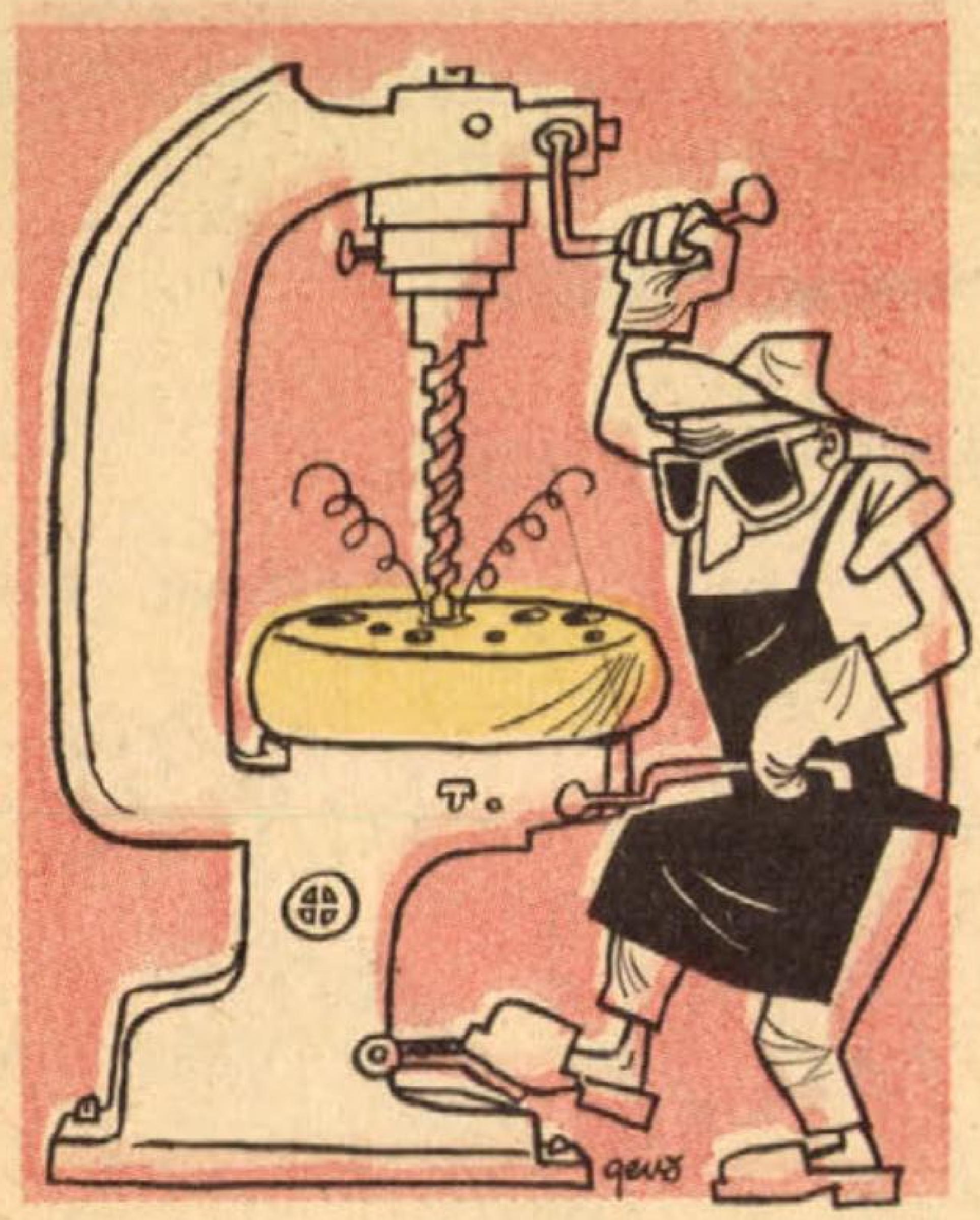

Túlterheltek a gyerekek

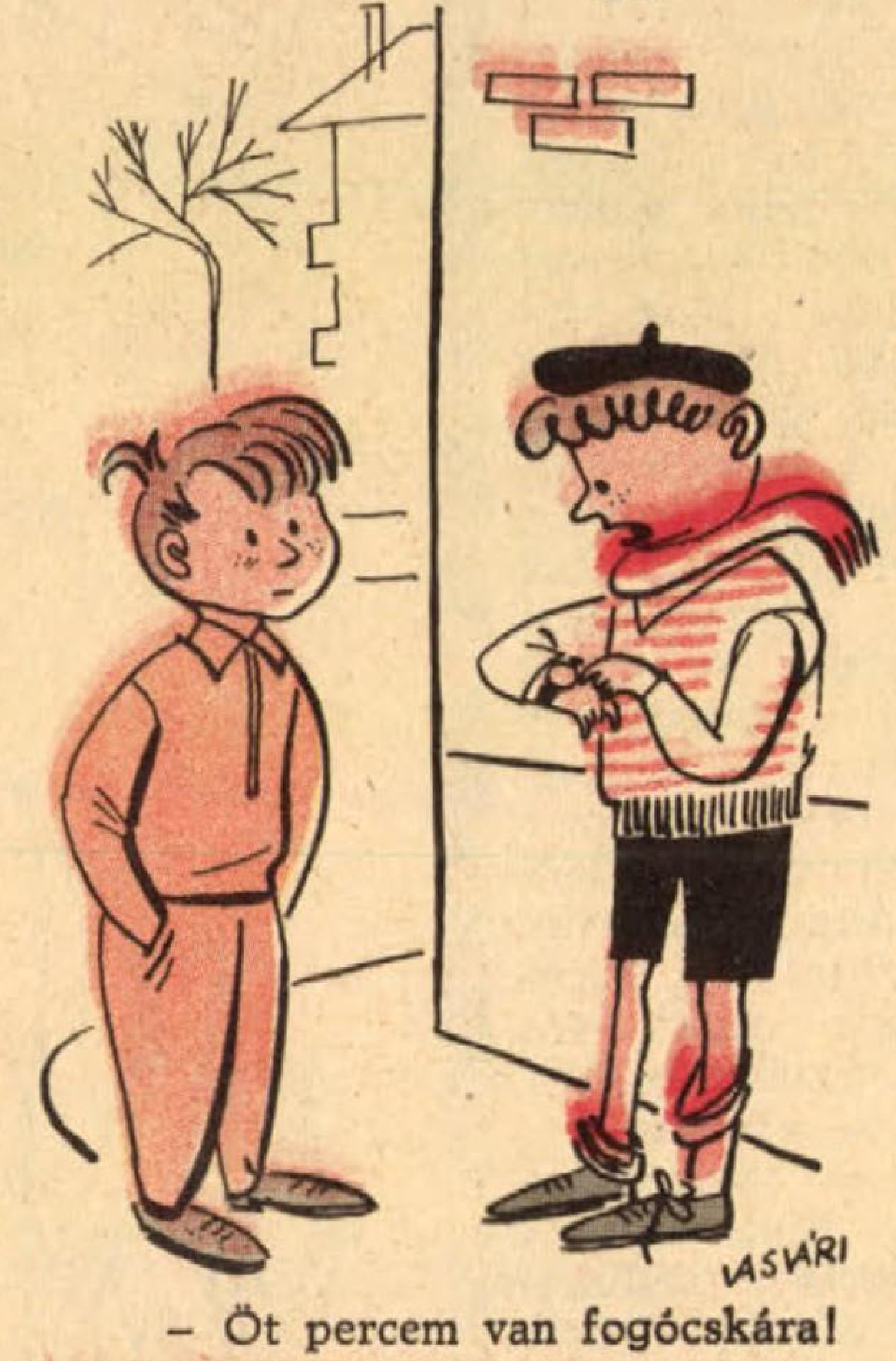

– Öt percem van fogócskára!

Letörött az ablakkilincs

Toncz Tibor rajza

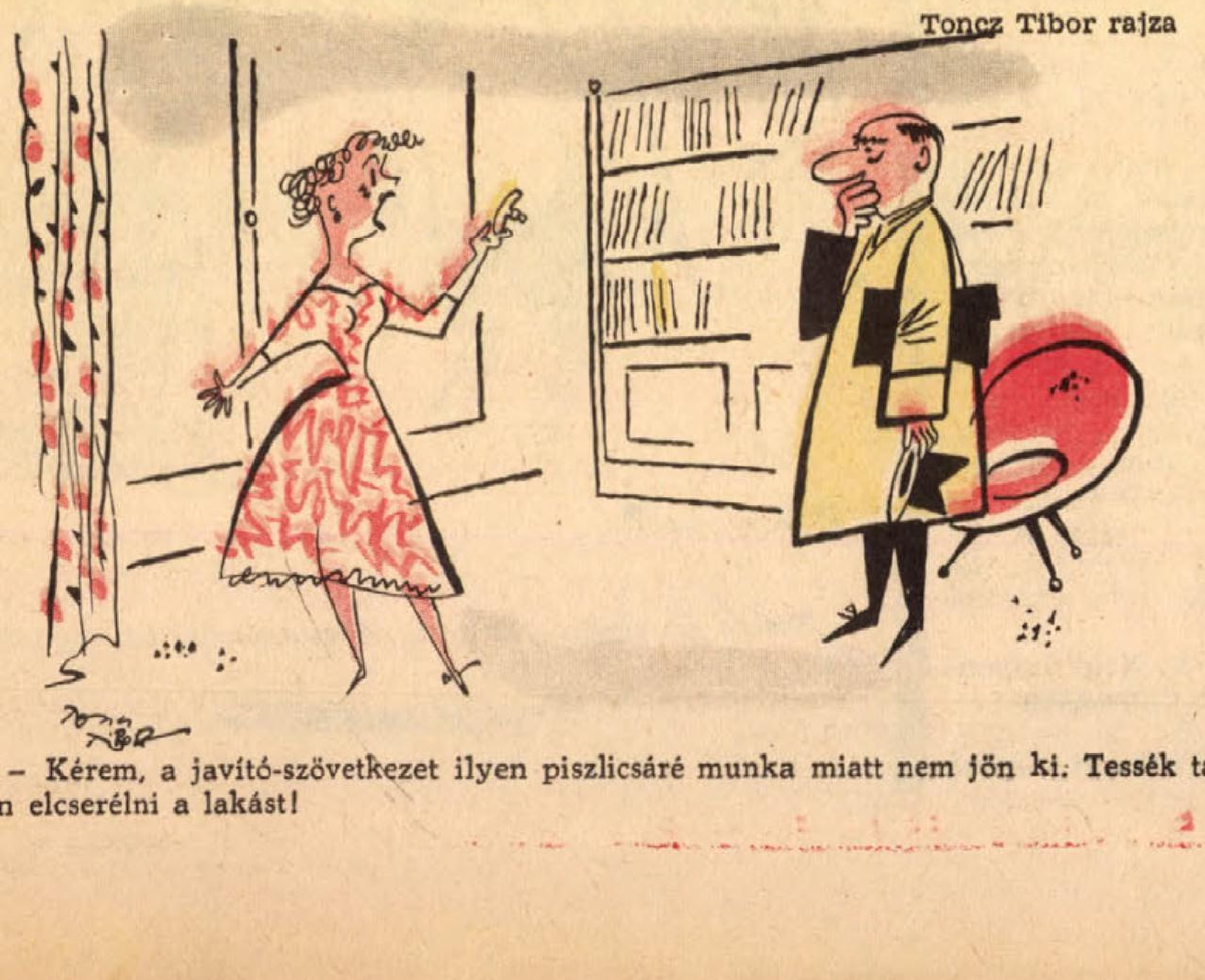

– Kérem, a javító-szövetkezet ilyen piszlicsáré munka miatt nem jön ki. Tessék talán elcserélni a lakást!

Ludas Matyi emlékkönyvébe

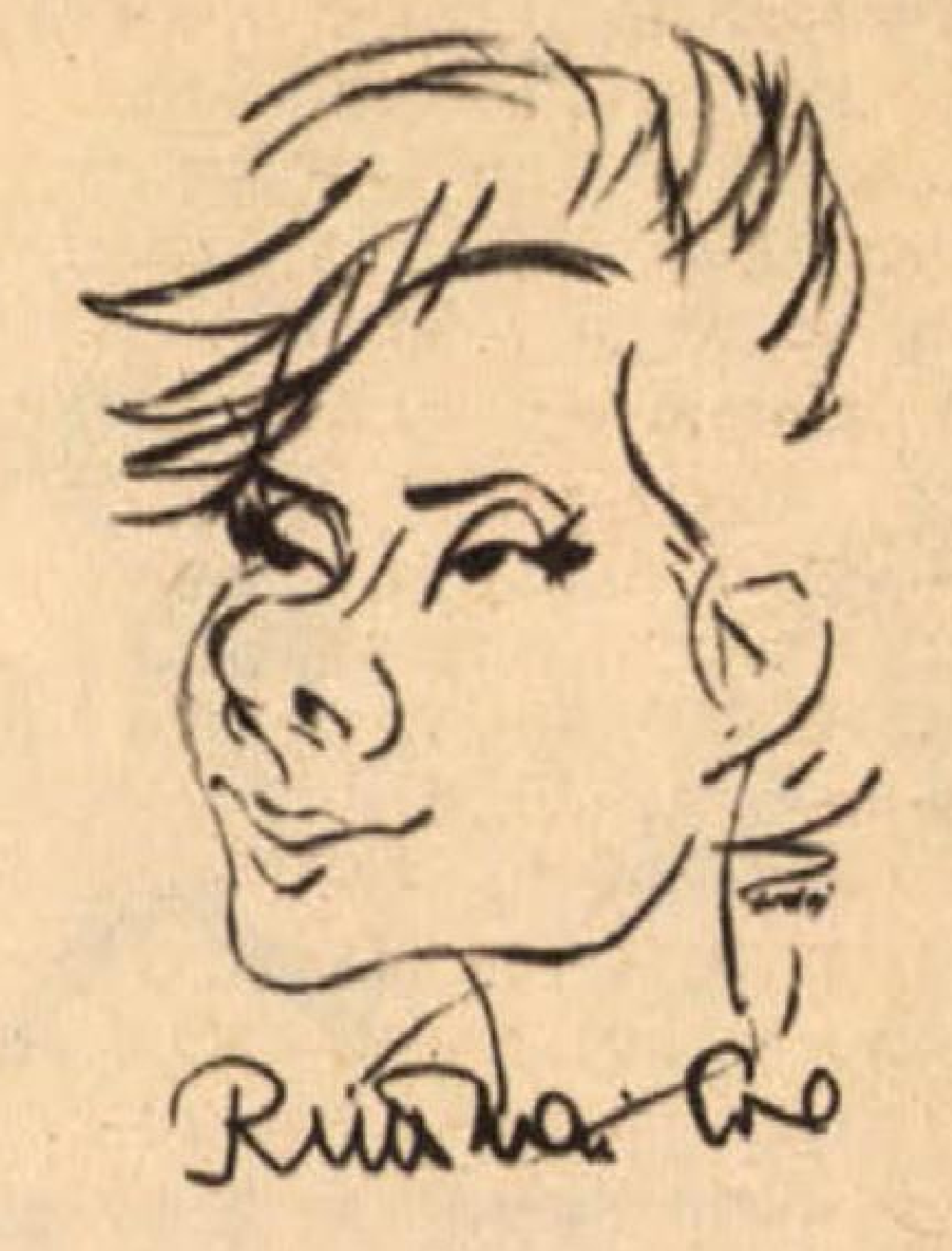

Abban az évben ötesztendős voltam, és akkor is a Lysistratét játszották. Igaz, akkor még Lysistratának írták és nem ejtették „Lüzisztraténak". Én voltam a darab gyermekszereplője. A mostani előadáson Kazimir kitűnő rendezési ötlete nyomán a gyermek nem szerepel a színpadon, helyette egy üres gyermekkocsit tolnak végig rajta.

Nos, nekem ötéves koromban már nagy sikereim voltak, a legtehetségesebb gyermekszínésznőnek tartottak. Akkor már filmen is szerepeltem, és megtanultam sok színésznő szerepének egy-egy részletét is.

Az előadás egyik női szereplője is dicsért a másik előtt.

– Te, ez a kislány valóságos csoda – mondta. – Rettentően tehetséges!

A másik összehúzta a szemöldökét, és fagyos nyugalommal válaszolta:

– Úgy? Akkor most ötéves korában kell ledobni Tajgetosz hegyéről, mert ha ez felnő, akkor minden szerepet eljátszik előlünk!

Ez jutott most eszembe, amikor pont én játszom annak a színésznőnek a szerepét a Lysistratében.

Ruttkai Éva

E heti hirdetésünk

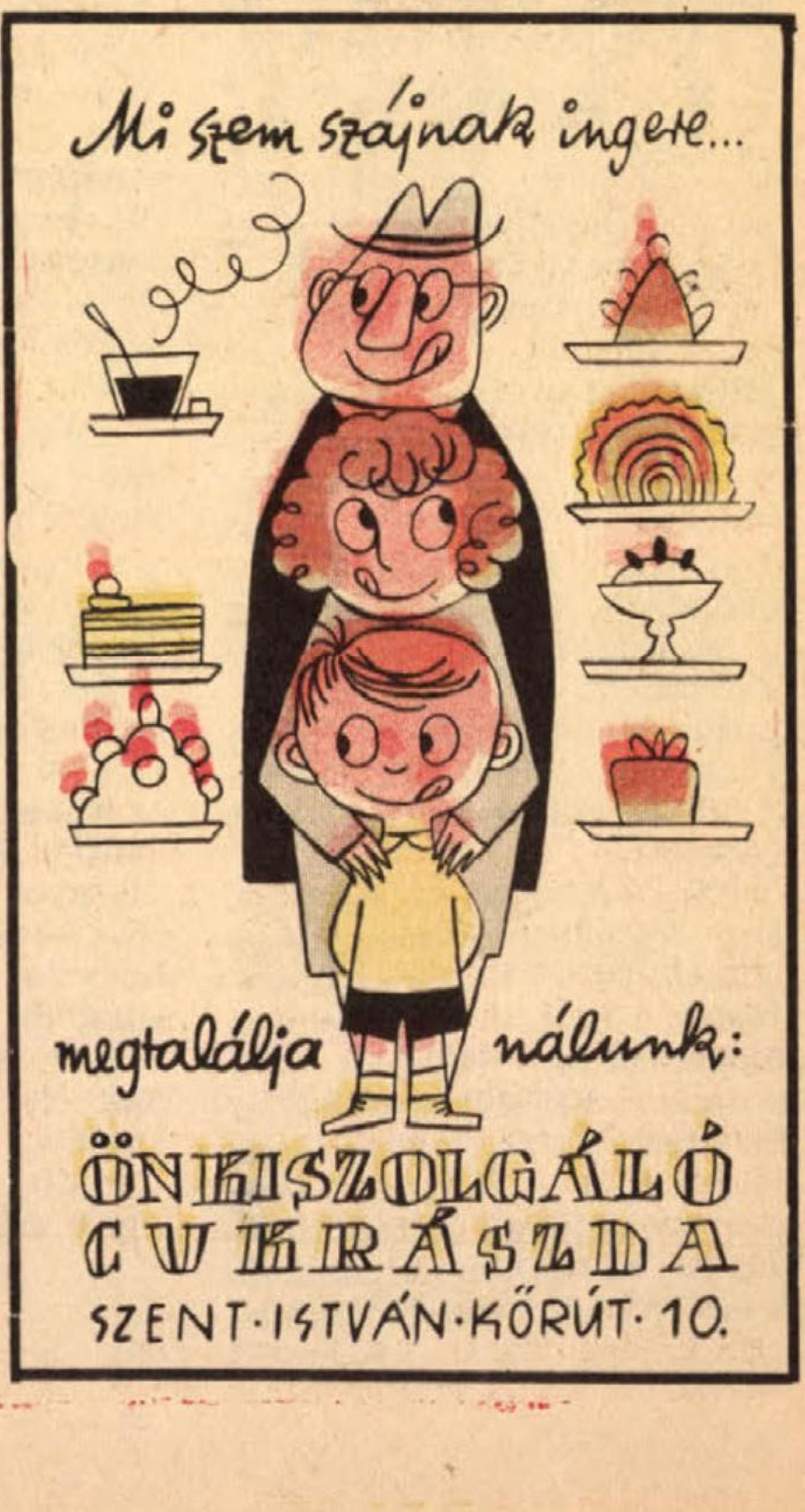

Vázlatkönyv

Olvasgatván kiváló írónknak, a magyar nyelv mesteri ismerőjének folytatásokban megjelenő regényét a Magyar Nemzet hasábjain, magam is kedvet kaptam egy sajátos ízű magyar nyelvezettel megírt mű alkotására, s egy neorealista tárgyú elbeszélésbe fogtam. Tessék elolvasni, milyen szépen kezdődik:

„Tikkasztó meleg volt, pur és chomu szállt a Budafoki műútról. Lédererné többször is kinézett a ház ablakán, míg végre megcsikordult a kapu.

– Kik ozuk? – kiáltotta az asszony.

– Miü vogmuk! – felelte be két borízű hang. Az asszony ajtót nyitott.

– Ó én ézes urodum, eggyen igy fiodum! – engedte be a két férfit Lédererné kétségbeesetten. – Megint a kocsmából jöttök! Szemem künyüel árad!

De azok ügyet sem vetettek rá, hanem a sublódhoz lépve elővették belőle az asszony kosztpénzét s fordultak is volna vissza, ki a kapun. A szerencsétlen Lédererné most már csak a fia sorsa érdekelte:

– Halálnek haláláal holsz! – kiáltotta utána, de az vissza se fordult, dülöngélve lépett a Fehervarra meneh hodi uta rea...”

*

Mint olvasó ember, egy-egy panaszkönyvet is elolvasok néha, s azután elgondolkodom felettük. Nemrégen egy éttermi panaszkönyvet olvastam, s megfigyeltem, hogy az éttermet dicsérő irodalmi alkotásokra a vendéglátó-ipar nem reagál, csupán a panaszos bejegyzésekre fordítja figyelmét, s iparkodik azokat tárgyilagosan megítélni, hibákat korrigálva, s visszautasítva némely jogtalan bírálatot.

A valósághű ábrázolás azonban azt is megkövetelné, hogy a vendéglátó-ipar a dicsérő bejegyzéseket is tárgyilagos mérlegelés tárgyává tegye, s megválaszolja. Hiányolom, hogy egyetlen panaszkönyvben sem láttam még ilyesfajta válasz-bejegyzést:

„V. K. panaszkönyvi bejegyzésére, hogy az étteremben a legelőzékenyebb kiszolgálásban részesült, és kiválóan érezte magát, közöljük, hogy a vendég italos állapotban volt, és így bejegyzésének hitelességét nem vehetjük figyelembe.”

*

Nagyon szeretem az anekdotákat, ám sem tiszteletreméltó korom, sem tiszteletreméltó élettapasztalatom nincsen ahhoz, hogy feljegyzéseimet megírhassam. Éppen ezért elhatároztam, hogy olyan anekdotákat fogok írni, amelyek *majd* megtörténnek velem. Az egyik legkedvesebb, ilyen jellegű anekdotám:

Találkozom az angol királylyal. – Na, – mondja szokás szerint –, mi van?

– Semmi, – mondom egykedvűen. – Van egy százasod holnapig?

S. P.

Fotografus veszi el az angol királynő húgát

Erdei Sándor rajza

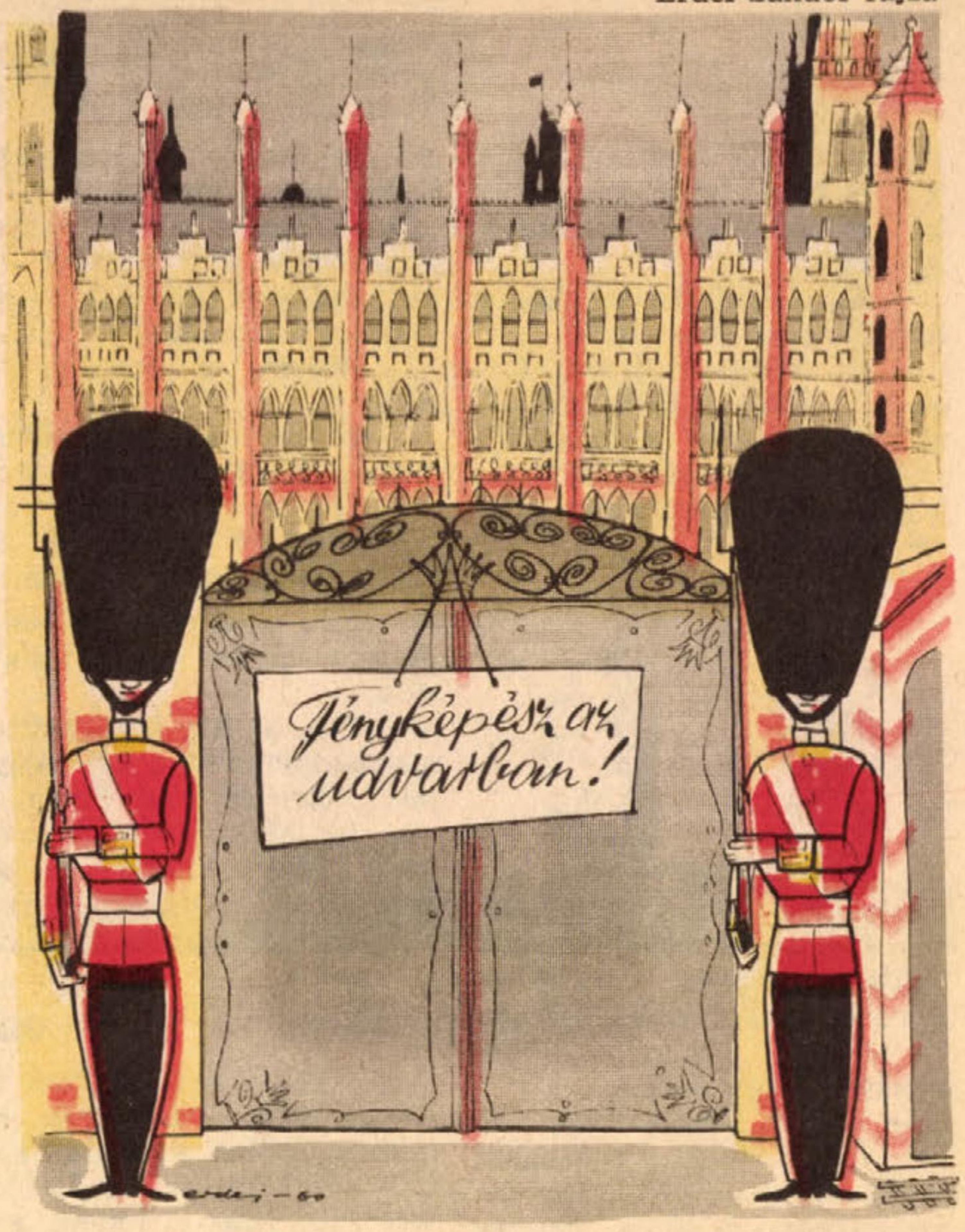

Fásítási hónap

Kaján Tibor rajza

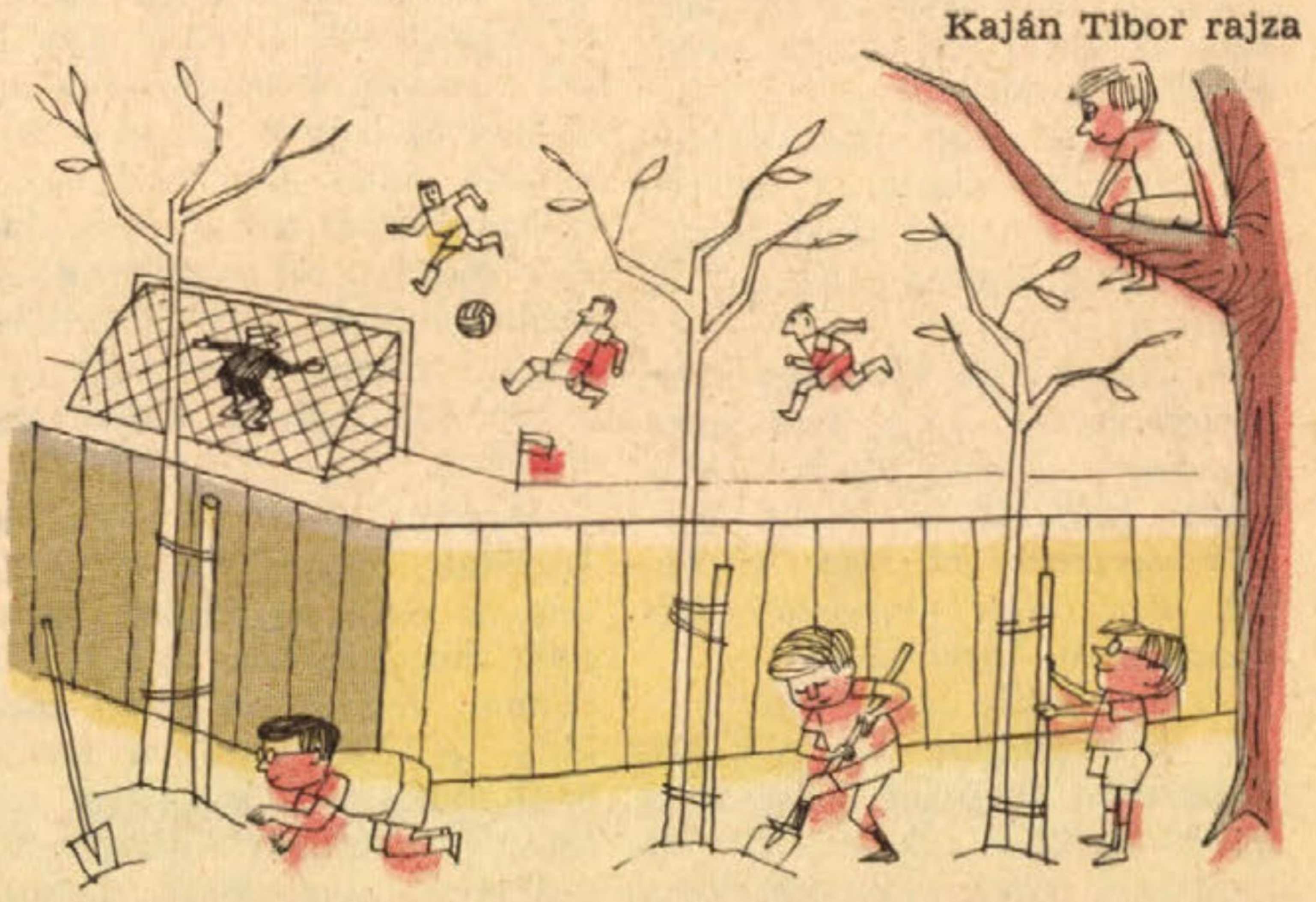

Előrelátó fásítók.

A REMÉNYSÉGRŐL

Azt mondják, a remény a buták menedéke. Jó. Elismerem. De bevallom, hogy vannak az életben helyzetek, amikor szeretnék buta lenni, és belekapaszkodni a reménység közmondásbeli deszkaszálába, ha mindjárt korhadt is...

Valahányszor a reménysugárra gondolok, mindig látom lelki szemeimmel azt a jelenetet, amelyet szülővárosom piacán figyeltem meg sok évvel ezelőtt.

A vásári sokadalomban egy lődörgő cipészmester egyszerre csak elkezdett torkaszakadtából kiabálni:

— Segítség! Megloptak, kiraboltak, megöltek!... Oda a pénzem, oda van az egész vagyonom!

Az összeverődött tömegből nyugodt hangon odaszólt valaki:

— Ne kiabáljon, mester. Nyugodtan nézze újra végig az összes zsebeit.

A suszter idegesen tapogatta végig a ruháját.

— Nincs, itt sincs, sehol sincs... ellopták a pénzem!

— Hallja-e, mester — szólalt meg az előbbi nyugodt hang —, a nadrágja hátsó zsebét még nem nézte meg!

A mester mérges pillantást vetett a beszélőre, előbb nyögött egyet, azután megszólalt:

— Ott nem is nézhetem meg! Nem érti? Hát ha ott se találom meg a pénzemet — akkor végleg megette a fene!

Horacy Safranin

(A varsói Szpilkiből fordította P. S.)

Le a bürokráciával

VIZSGA

A főmérnök lakást változtatott, és beköltözvén az új házba liftkulcsot kért a házfelügyelőtől.

– Majd megfizetem érte a havi átalányt – mondta.

– Az anyagiakkal nem lenne baj, – így a házmester –, de mi van kérem a vizsgával?

– Miféle vizsgával?

– Hát a liftkezelői vizsgával. Nincs?

– No, ne vicceljen – mérgelődött a főmérnök. – Abban a házban, ahol eddig laktam, tizenöt évig jártam a liften, minden vizsga nélkül.

– Nálunk, kérem, nem lehet. Tessék elmenni a kerületi tanács mérnöki hivatalába, és vizsgaterminust kérni. Azután tessék levizsgázni. Ha a vizsga sikerül, adok kulcsot. Addig nem.

Az új lakó látta, hogy makacs emberrel van dolga, ezért alkudni akart:

– Nézze, maga most kinyitja a felvonó vasajtaját, én bemegyek, és maga látni fogja, hogy meg tudom nyomni a gombot.

– Kérem, én készséggel elhiszem önnek, hogy meg tudja nyomni a gombot, de hivatalos vizsga kell. Ez az előírás. Tessék idenézni. Itt van kiírva. „A liftet csak vizsgázott felvonóvezető használhatja."

A főmérnök dühös lett:

– Idefigyeljen. Én már két kitüntetést kaptam. Egyet a gázmotoroknál alkalmazott új módszer, egyet pedig kerekekre felszerelt pofásfékekkel kapcsolatos újításomért. Így talán mégis alkalmas vagyok arra, hogy egy gombot benyomjak a felszállásnál, és egy másikat a leszállásnál?

– Kérem, a szabály, az szabály.

– Nahát, ez abszurdum! Nézze, itt látható, hogy ez a szabály 1911-ben kelt, amikor ezt a liftet itt felállították. Azóta meghódítottuk a Holdat!

– Oda lehet vizsga nélkül is menni. Liften nem. Nálunk nem.

– Hej, ha úgy istenigazában megmondhatnám a véleményemet a kerületi mérnöknek.

– Itt lakik, kérem, a szomszéd házban. Kerekesnek hívják.

A főmérnök feldúlt arccal lépett be a szomszéd ház kapuján. A lépcsőházban egy ötéves kisfiú játszadozott.

– Te gyerek, nem tudod, hol lakik Kerekes mérnök?

– Az ötödik emeleten – hangzott a válasz. – Tetszik a lift?

– Persze! Hol kell csengetni?

– Bácsi kérem, ne tessék csengetni, a papa a házmester és elment.

– Na, akkor felmászhatok gyalog.

– Ne tessék gyalog menni, bácsi. Nálam van a kulcs. Majd én felviszem a bácsit liften az ötödik emeletre ...

(palásti)

A selejt útja

Március 7-én vásároltam két krypton-égőt. Hazatérve becsavartam őket a foglalatba, és figyelni kezdtem tündöklésüket. Alig múlt el félóra, amikor az egyik égő elkezdett pislogni, majd rövidesen kimúlt. Sebaj, gondoltam én, volt már nekem ilyen esetem a kryptonnal, elvégre nem lehet kívánni, hogy minden égő örökéletű legyen. Majd visszaviszem oda, ahol vettem. A boltos átveszi tőlem, visszaküldi a gyárba, ott megvizsgálják, aztán kapok egy értesítést, hogy a panasz jogos volt, és a hibás égő helyett kapok egy másikat.

Március 8-án a vásárlási blokkal felszerelve, visszavittem az égőt, és kértem az eladót, hogy intézze el reklamációmat. Mikor az eladó meglátta a kezemben a kimúlt égőt, diadalmas mosollyal mutatott a boltban kifüggesztett plakátra, amelyikről megtudtam a következőket: rádiócső, villanyégő stb. reklamációt az Eötvös utca 11-ben kell elintézni. Zseniális újítás, mondhatom. Ha valaki például Csillaghegyen, Csepelen, Budafokon, vagy egyéb külvárosi boltban vásárol magának ilyen rosszul sikerült égőt, vehet ki szabadságot és mehet a selejttel az Eötvös utcába, ha pedig ezt a tortúrát sokallja, eldobhatja az égőt, és vehet egy másikat. Ez is megoldás ugyan, de azért sokkal jobb lenne, ha az illetékes boltok intézkednének az Eötvös utca helyett.

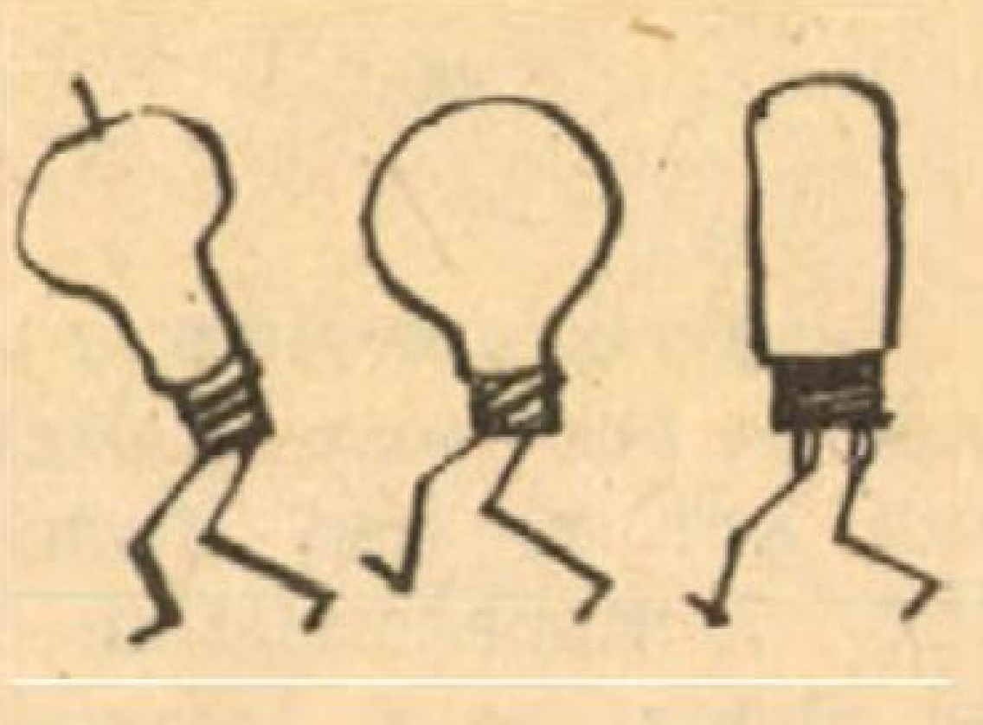

Balog József,
III., Derű u. 2.

A fekvő kémény átka

Múlt év őszén a Rudabányán elkészült új lakások közül én is kaptam egyet, aminek igen megörültem. Néhány hónappal a beköltözés után szomorúan tapasztaltuk, hogy kályháink befelé füstölnek, mert a kéményt eltömte a korom. Naponta hívjuk a miskolci Kéményseprő Vállalat helyi megbízottját, de ő nem jön. Azt mondja, hogy neki csak álló-kéményeket szabad sepernie, nálunk meg fekvőkémény van, amelynek sepréséért neki nem fizetnek. Most tehát itt állunk félig kifüstölve és várjuk, hogy a kéményseprő vállalat saját kebelén belül megalakít egy olyan seprősrészleget, amely majd a fekvőkéményeket is hajlandó lesz kitisztítani.

Nánássy István
okl. gépészmérnök,
Rudabánya.

Az érdekeltek hozzászólnak

A Ludas Matyi „A feltámasztott Bacsányi" címen közölte Hontváry Gyula, a zalaszentmihályi kultúrotthon igazgatójának levelét.

Ezzel kapcsolatban a következőket válaszolhatom:

A küldeményt a rendelkezésünkre bocsátott címzés alapján kétségkívül mi adtuk fel, de hogy mikor, azt megállapítani nem tudtuk. Kérdést intéztünk erre vonatkozóan Hontváryhoz. Válasza a következő volt: „A jelzett küldemény kb. 2 évvel ezelőtt érkezett." (Érthetetlen, miért csak most tette szóvá!)

Egyébként nem mi kerestük a kapcsolatot a zalaszentmihályi kultúrotthonnal, hanem ők kértek tőlünk valamit, amit mi készségesen meg is küldtünk nekik. Ha a mi címzésünk helytelen volt, ennek kizárólag az az oka, hogy azt ők nekünk helytelenül adták meg. Mi, akik Zalaszentmihályon nem vagyunk ismerősök, nem tudhattuk, hogy nem él-e ott valaki, akit Bacsányi Jánosnak hívnak?

Dr. Kárpáti Zoltán
egyetemi tanár,
a Kertészeti és Szőlészeti Főiskola Növénytani Tanszékének vezetője

---

AMERIKAI HUMOR

Mrs. Brown valahányszor zajt hallott az ajtó mögül, mindig fölébredt, és rémülten ébresztette fel a férjét.

– Hallod? Tolvajok járnak a házban – mondta, reszketve a félelemtől.

Egyszer azután a sokat háborgatott férj elvesztette a türelmét, és így szólt:

– Értsd meg, hogy ott nincs senki! A tolvajok tökéletes csendben dolgoznak. Neszüket sem hallod.

Azóta ha Mrs. Brown rémülten felébred, a férjét akkor is felébreszti, amikor tökéletes csend van.

*

A csavargó bement az orvos rendelőjébe. Az arca gondterhelt volt.

– Ide hallgasson, doktor – mondta –, magának segítenie kell rajtam. Tizenöt évvel azelőtt lenyeltem egy ezüstdollárt.

– Úristen! – kiáltott az orvos. – Miért várt tizenöt évig? Miért nem fordult orvoshoz aznap, amikor lenyelte a pénzt?

– Őszintén szólva – mondta a csavargó zavartan –, akkor nem volt szükségem a pénzre.

*

Mérkőzés közben az egyik ökölvívót kiütötték. Amint háton feküdt, hallotta, hogy a bíró kiszámolja: egy, kettő, három, négy, öt, hat, hét ...

A bokszoló felemelkedett, megfogta a bíró kezét és így szólt:

– Egy kicsit nagyothalló vagyok. Legyen szíves újra kezdeni.

*

Egy sírfelirat: „Itt nyugszik egy csendes és becsületes újságíró."

– Nohát – szól egy temető-látogató –; milyen időkre virradtunk, ha már egy sírba két embert kell temetni.

*

Egy öszvér úgy megrúgta a farmer anyósát, hogy az belehalt. A gyászszertartásra érkezett pap csodálkozva nézte, milyen nagy tömeg férfi jelent meg, és azt mondta:

– Az már biztos, hogy nagyon szép asszony lehetett. Mennyi férfi hagyta ott munkáját, hogy eljöhessen a temetésére.

– Nem azért jöttek ezek ide – jegyezte meg a farmer. – A legtöbbjük szeretné megvenni az öszvéremet.

Fordította Pogonyi Antal

Városnézésen New Yorkban

Toncz Tibor rajza

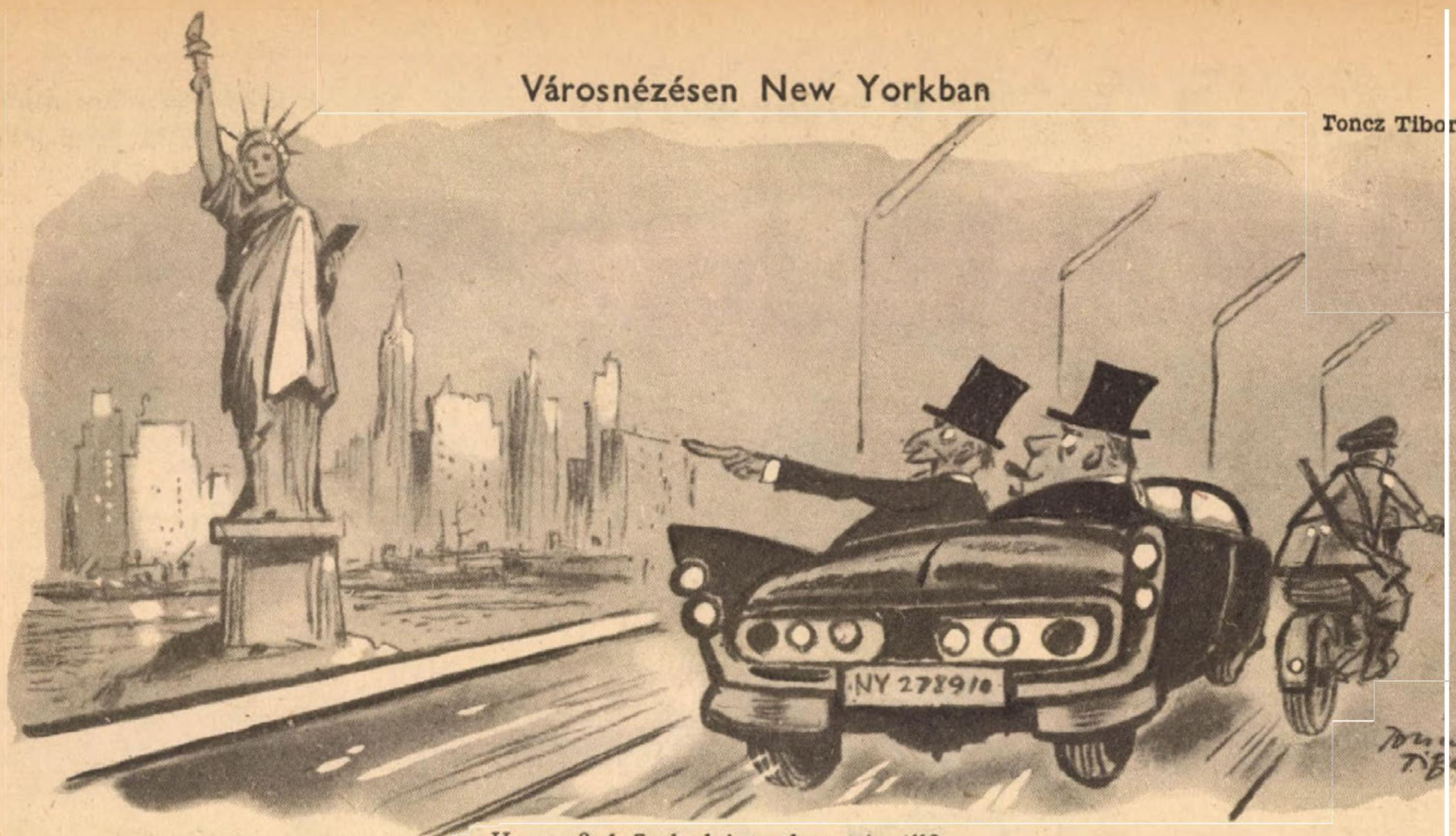

– Hogyan? A Szabadság-szobor még áll?
– Ne értse félre, Adenauer úr, már csak műemlék! : : :

Öreg ember nem vén ember

(Közkedvelt irodalmi téma napjainkban az öregedő férfi szerelmi problémája. Megragadva a divatot, leteszem az irodalom asztalára saját alkotásomat is a fenti témakörből.)

(Szín: mulató a „Három nylon-kombiné"-hoz. Hangulatos tánczene, asztaloknál nők, férfiak vegyesen. A bárpult előtt két diáklány érettségi tételeket ír. Távolabb egy asztalnál két öregedő férfi méhpempőt fogyaszt.)

Diáklány (a másikhoz): Ánégyzet plusz bénégyzet, egyenlő logaritmus . . .

Egyik öregedő férfi (feláll): Kapuzárás előtt mambózok egyet. *(Felkéri a diáklányt.)*

Diáklány (tánc közben): Bácsi kérem, mi az a Toricelli-féle űr?

Egyik öregedő férfi: Az, kislányom . . . *(Egy könnyet morzsol szét a fogai között)* . . . valaha tudtam . . .

Másik öregedő férfi (titokban megméri a vérnyomását): Négyszázötven. Ma jó napom van. Gyere kis maturandusz! *(Táncol a másik diáklánnyal.)* Meséljek neked a harmincéves háborúról?

Legöregedőbb férfi (fiatal tornatanárnővel be): Ide üljünk, Gizike, a dob mellé. Egy kicsit nagyothallok. *(A szék mellé ül.)*

Tornatanárnő (felemeli): Milyen pajkos ma, Artur! Mit iszik?

Legöregedőbb férfi: Szalvusz vizet kérek. Játszik a zenekar?

Tornatanárnő: Mambót! Megyünk?

Legöregedőbb férfi: Persze! *(Tánc közben Gizike énekli a mambó ütemére.)*

Lábainkat mozgassuk,
Karjainkat forgassuk,
Testgyakorlat jólesik,
A gyerek erősödik.

Goriot apó (kis vasládikával be): Ezt a kis pénzecskémet ma éjjel elmulatom! Ki értene meg egy magányos férfit? *(Több magányos nő megérti.)*

Noé (egy ezüstrókával be): Utánam az özönvíz! Ki jön a bárkámba?

Matuzsálem (szakállát tépdesve be): Szeret . . . nem szeret . . . szeret . . . *(A mixernőhöz):* Seprőpálinka van?

Mixernő (sajnálkozva): Száz éven felülieknek szeszesitalt nem szolgálhatunk fel . . .

Matuzsálem (a pult mögé megy): Nézze meg a muszklimat!

Mixernő (elismerően): Te kis gimnazista! *(Meghúzza a szakállát.)*

Matuzsálem (a zenekarhoz): Ácsi! Egy rock and rollt! *(Dobálja a mixernőt.)*

Diáklányok: Matuzsálem bácsi! Mi az a Huygens-féle elv?

Matuzsálem: Gyertek csak ide! *(Megmutatja nekik a hullámmozgás törvényeit.)*

Fiatal pincér (be): Záróra, urak! Záróra!

Matuzsálem (diadalmasan): Magánál lehet! De nálam hajnalig folytathatjuk!

Függöny.

Somogyi Pál

Bordal

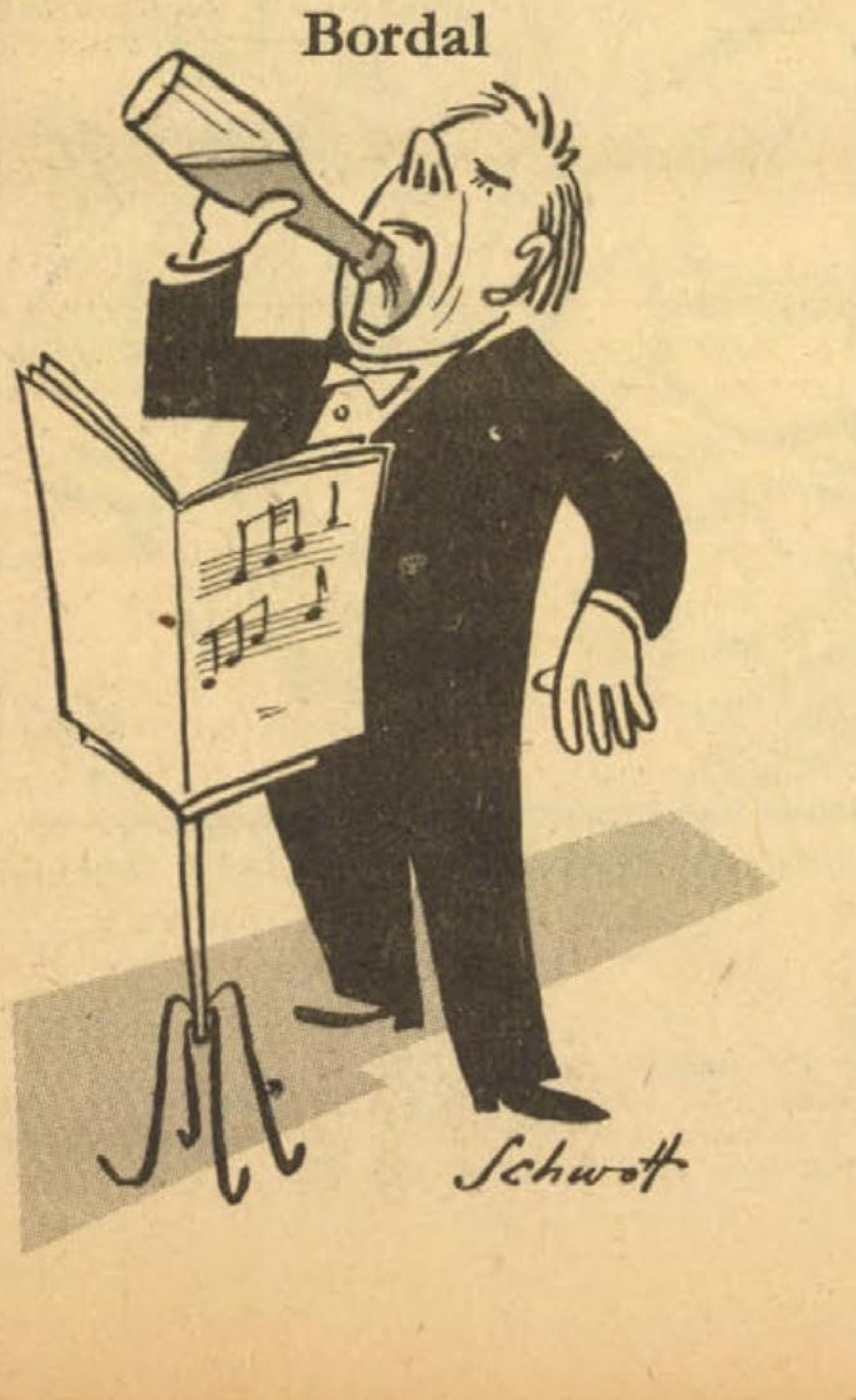

A specializálódás teteje

Szür-Szabó József rajza

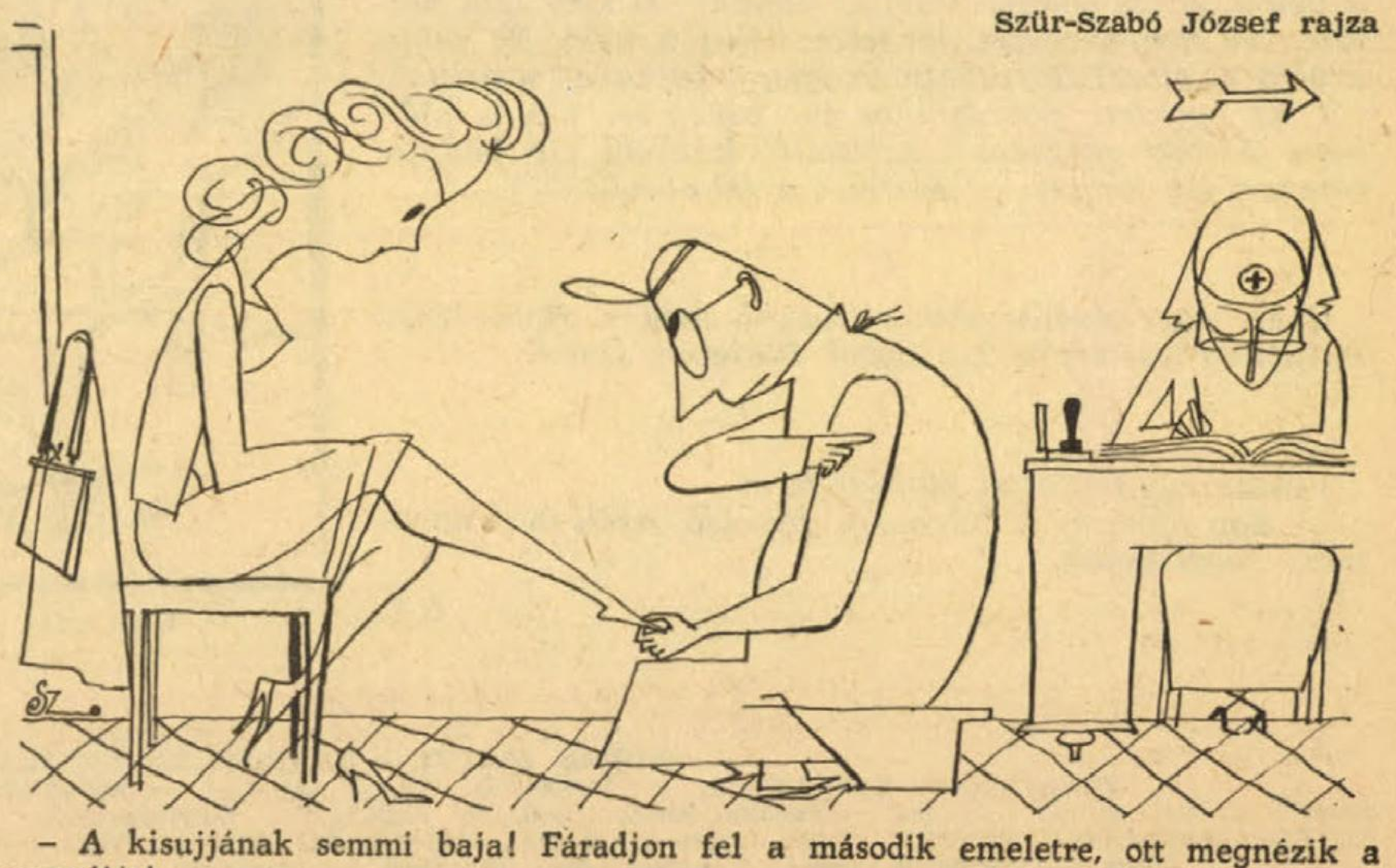

– A kisujjának semmi baja! Fáradjon fel a második emeletre, ott megnézik a nagyujját!

A Tavasz ébredése

Szür-Szabó József rajza

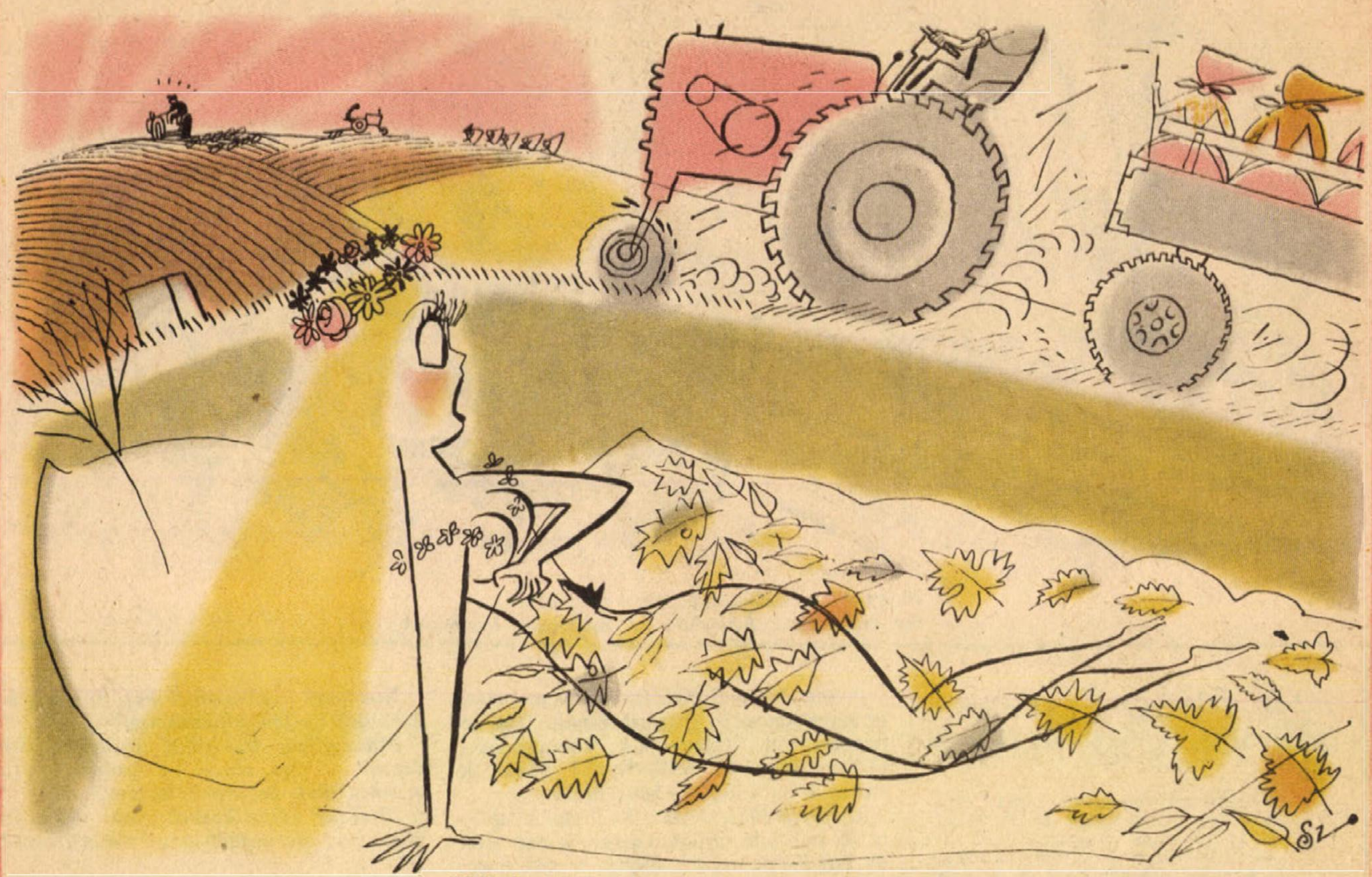

– Hallatlan! Hát lehet ebben a lármában aludni?! . . :

Pesti tudósítónktól

Én a moziban meg akarok lepődni, nem akarom előre tudni a film végét. Éppen ezért ünnepélyesen tiltakozom az olyan címek ellen, amelyek előre megmondanak mindent. Hogy lehet egy filmnek ilyen címet adni, hogy „A nagy Caruso"? Az elején hiába nyomorog a kis Enrico, hiába énekel csapszékekben, amikor a címből úgyis tudja az ember, hogy egyszer nagy lesz. Ugyanezt éreztem a „Szent Johanna" esetében is. Nem tudtam izgalmat érezni, hiszen a színlapból előre tudtam, hogy egyszer szent lesz belőle. „A béke első napja" izgalmas bevezető csatajelenetei közepette is tudtam, hogy vége lesz a háborúnak, hiszen a cím már elárulta a békét. A „Megmentettem az életem"-et meg sem néztem. Ha megmentette, jól tette, örüljön neki. De miért árulja el előre? Sorolhatnám még a példákat, amelyekről az egyszeri poéngyilkos jut eszembe, aki a „Milyen várban nincsenek katonák" kezdetű élc bevezetésekor így kérdez: „Ismeritek a lekvárviccet?"

*

Csak egy kérdés: mikor alakul meg a Hold—Föld Baráti és Kulturális Társaság? Idejében szólok.

*

Válasz egy irodalmi körkérdésre:

— Egy aforizmán dolgozom. Az első betűk már nagyjából megvannak.

f. l.

Szusza a jósnőnél

Szepes Béla rajza

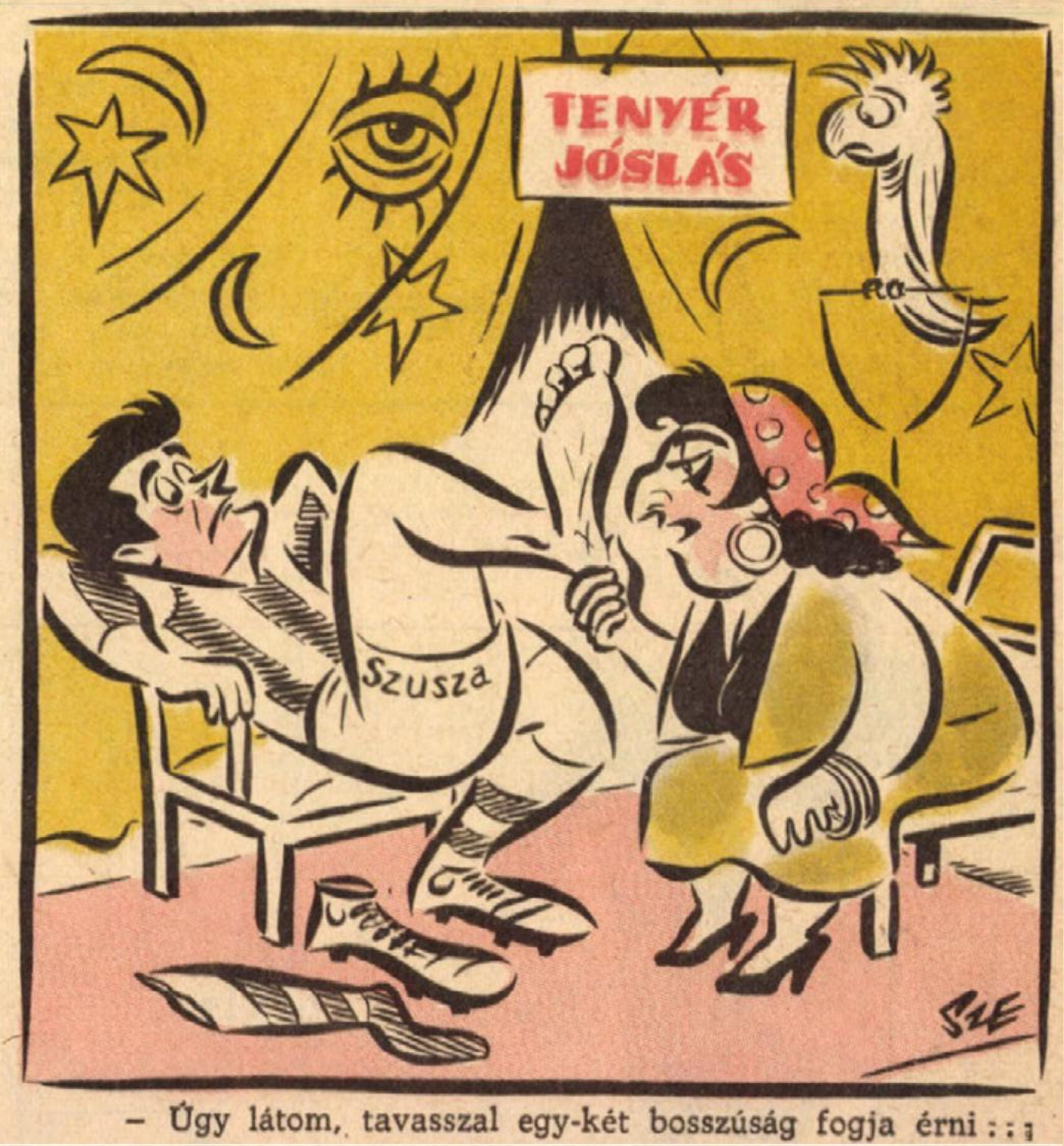

– Úgy látom, tavasszal egy-két bosszúság fogja érni : : :

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel. 343—100, 142—220. — 60.1116 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.